

Tret de sortida als actes d'aniversari pels
125 anys de la col·locació de la primera pedra

La Sagrada Família inicia una etapa de gran esplendor

Foto: Jaume Sabaté

«Estem en l'horitzó de l'última generació que veurà la Sagrada Família en construcció», va explicar Joan Rigol, president delegat de la junta constructora, i va apuntar que els pares i les mares actuals de nens petits són la generació que veurà acabat el temple. Rigol va fer aquestes declaracions coincidint amb l'obertura, el 19 de març passat, dels actes de celebració pels 125 anys de la col·locació de la primera pedra del temple d'Antoni Gaudí. En aquesta darrera etapa la «monumentalitat quedarà multipli-

cada per molt», va dir referint-se a la torre central dedicada a Jesús, que assolirà els 170 metres, i al fet que està previst que a finals del 2008 el temple quedi cobert i preparat per al culte. Els actes d'aniversari van començar oficialment amb la inauguració de l'enllumenat de la façana de la Passió, però ja el dia abans un acte convocat pel col·lectiu Per un Bon Traçat del TGV va aconseguir encerclar el temple als compassos de *La santa espina*.

Pàg. 17

en primer pla

La Biblioteca de Montserrat

D'entre les biblioteques religioses de Catalunya, la del monestir de Montserrat sobresurt com una de les més importants tant per la quantitat com pel valor dels seus fons. Més de 300.000 volums i documents datats des del 300 aC fins a l'actualitat donen fe del patrimoni cultural de què estem parlant. Per tal de facilitar-ne la conservació però també l'accés a un públic més general actualment s'està en procés d'informatitzar-ne el catàleg i digitalitzar-ne les col·leccions més antigues.

Pàg. 3, 4 i 5

Ordenacions en el Dia del Seminari

Foto: Consuelo Claves

El Dia del Seminari es va celebrar enguany a les diòcesis catalanes amb el lema «Sacerdots, testimonis de l'amor de Déu» i va consistir en un seguit d'actes que cerquen conscienciar sobre la importància d'aquesta institució vital per a la vida de la diòcesi i de l'Església particular. En aquest sentit, va ser de gran rellevància l'ordenació de tres diaques a Barcelona (Gabriel Carrió, Carlos de la Fuente i Joan Muñoz) així com l'ordenació sacerdotal de David Codina a la catedral de Santa Maria d'Urgell.

Pàg. 21, 22 i 23

Comiat multitudinari del bisbe Ciuraneta a la catedral de Lleida

Amb la catedral nova de Lleida plena de gom a gom de fidels, la diòcesi va acomiadar amb una solemne Eucaristia el qui ha estat el seu bisbe durant set anys: Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. El bisbe, en una emotiva homília, va dir que en aquell moment calia «donar gràcies a Déu i reconèixer els dons amb què ha beneït tot el poble de

Déu que peregrina a Lleida (...) Ara he de seguir un camí diferent, més passiu, prioritzant la pregària d'intercessió a favor d'aquesta molt estimada diòcesi. Per això m'he retirat al meu poble i, malgrat que no viuré físicament entre vosaltres, espiritualment estarem ben units per la pregària».

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 7 El Papa visita un centre penitenciari de menors

Pàg. 8 Entrevista al sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics

Pàg. 18 Sant Feliu de Llobregat: II Trobada de Pastoral de la Salut

Pàg. 25 Solsona: reunió d'alumnes de les escoles cristianes

Pàg. 26 Alacant té la primera església dedicada al beat Castelló

Editorial

L'Iraq, quatre anys

Aquests dies es commemora el quart aniversari de la invasió de l'Iraq. El temps va passant, però el conflicte i les seves conseqüències romanen. Lluny de pacificar-se aquell territori, continua immers en el caos i en la violència, però mentre els iraquians continuen morint, el conflicte segueix influint en la vida política de la majoria dels països del món.

A Espanya, el clima de confrontació permanent entre les dues grans forces polítiques, el PSOE i el PP, té el seu origen en aquesta desgraciada guerra. L'atemptat terrorista a Madrid l'11-M del 2004, com a conseqüència del suport del president Aznar a la guerra, va propiciar un canvi de govern, cosa que l'actual partit de l'oposició sembla que no ha digerit bé, i, com a conseqüència d'aquesta derrota, continua mantenint una teoria estranya i complicada d'una gran conspiració en què també ETA hi estaria implicada; de fet, el terrorisme és el gran cavall de batalla de l'oposició per derrotar al govern, amb in comptables manifestacions dels carrers per pressionar l'executiu. D'altra banda, el govern que va retirar les tropes de l'Iraq, però no de l'Afganistan, segueix fent referències contínues a aquella guerra, com són els comentaris desafortunats que comparen el nombre de manifestants del PP amb víctimes del conflicte, o s'apunten a la iniciativa del jutge Garzón per enviar l'expresident Aznar als tribunals internacionals.

Mentre els polítics es continuïn barallant amb temes tan delicats com el terrorisme o la guerra, la realitat de l'Iraq, quatre anys després, no pot deixar indiferent ningú. A poc a poc, els mitjans de comunicació deixen de fer el comunicat diari d'atemptats i morts al país envaït, perquè això ja no és notícia, és repetitiu i avorrit; però en aquestes

dates del quart aniversari apareixen les dades estremidores dels balanços globals que ens parlen de més de 650.000 morts. Aquestes xifres són utilitzades pels polítics contraris a la guerra com a fuet envers els qui la van propugnar, però ni col·laboren en cap acció humanitària per ajudar les víctimes del conflicte, ni es preocupen d'altres conflictes en el món amb milers de morts, com és el de Darfur a l'Àfrica, perquè no tenen cap rèdit polític. Menys interessants políticament i molt desapercebudes mediàticament són les xifres que proporciona l'ACNUR (Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats) sobre el milió d'iraquians que abandonen casa seva i la seva terra buscant zones més tranquil·les del país o els dos milions que han fugit a l'estranger per tal de no trobar la mort.

Ni la condemna de Saddam Hussein a la forca, ni la dels seus col·laboradors més destacats, com és el cas de Taha Yasin Ramadan, exvicepresident del dictador, que va ser executat el dia del quart aniversari de l'inici de la guerra, han despertat massa inquietud entre els iraquians, que es troben sotmesos en una espiral d'odi i violència, on la vida no té cap valor, i l'esperança no brilla per enlloc. Veient l'estat en què es troba aquest ric país en petroli, es fan realitat les paraules pronunciades per Joan Pau II, fa quatre anys, quan afirmava que la guerra és una vergonya per a la humanitat.

Als cristians ens queda l'oració i l'esperança que neix de la fe. El cas de l'Iraq és un exemple clar de fins on pot arribar la humanitat quan actua al marge dels manaments de Déu. Esperem que els nostres polítics, i els que regeixen els destins màxims del nostre món, en prenguin nota, encara que sigui per evitar en el futur un desastre monumental com el que es va originar ara fa justament quatre anys.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Sobre la vida de l'home, aquest tresor preciós, domina una sort inestable»

(Goethe. Poeta, dramaturg i novel·lista alemany. 1749-1832)

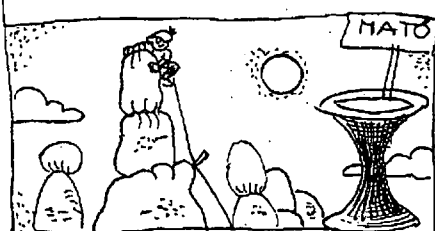
Mentre vivim, hi ha milers de circumstàncies, successos, aventures, feina i entreteniments que ens impedeixen meditar sobre la fugacitat de la vida. Vivim amb sentit d'«eternitat temporal». Com diu Goethe, però, «tot neix i mor seguint una llei». Una llei que ni la ciència ni l'art ni ningú, per molt que s'esforcin, poden derogar. Però quan, davant de la respiració final d'un familiar, de l'ésser estimat o d'un amic, aquesta llei se'ns imposa com una cosa luctuosa i irremeiable, ens pot

trastornar la ment i fer emmalaltir el cor. Quan la fugacitat de la vida és assumida sàviament per qui viu, l'experiència és molt diferent perquè descobrim que hi ha un altre horitzó, un altre pla i «el pas que fa la nostra ànima, després d'ensorrar-se el nostre cos visible, cap a l'eternitat». I la millor manera d'assumir la fugacitat i inestabilitat de la vida terrenal és actuar com deia sant Pau: «Mentre tinguem temps, fem el bé.»

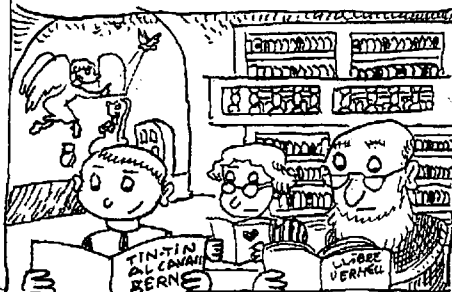
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

UN COP A LA MUNTANYA SANTA M'AGRADARIA GAUDIR DE L'ESPORT I DE LA GASTRONOMIA...

APRENDRE I DIVERTIR-SE AMB UNA BIBLIOTECA TAN FABULOSA...

I, ÉS CLAR, SER A PROP DE LA MORENETA I SENTIR EL VIROLAI.

DE TOT AIXÒ, EN GAUDIRÍEM MÉS SI NO CALGUÉS SERRAR TOT EL DIA!

Pilarín

en primer pla

Un tresor de coneixement mil·lenari

■ La Biblioteca de Montserrat té un fons molt ric en filosofia, teologia i ciències bíbliques

La biblioteca del monestir de Montserrat es remunta a la fundació de l'abadia al segle XII i és gairebé mil·lenària. Encara que va ser destruïda pràcticament del tot per les tropes de Napoleó, posteriorment s'ha anat enriquint

i ampliant i actualment conté més de 300.000 volums. És una institució de referència per a molts investigadors ja que s'hi conserven documents d'un valor incalculable com ara el *Llibre Vermell de Montserrat* o papirs grecs de

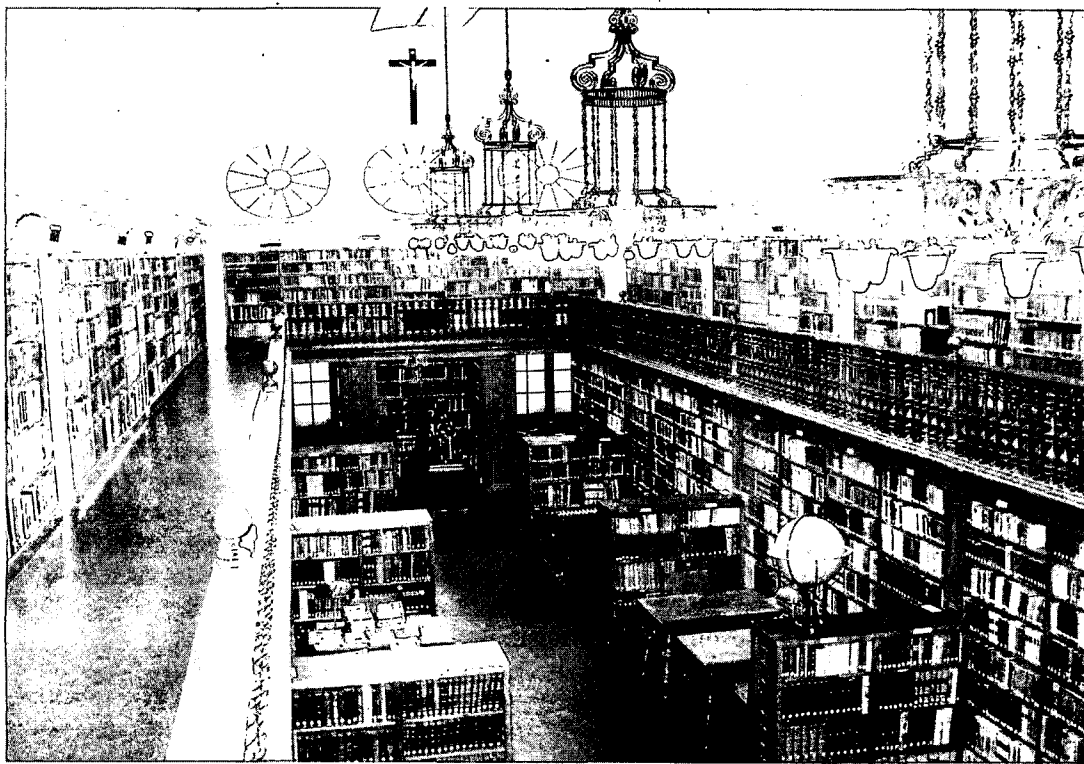
2.300 anys d'antiguitat. Tot i estar oberta principalment als especialistes, la biblioteca està en procés de digitalització, cosa que en podrà permetre la consulta a la xarxa en un futur proper.

Les primeres biblioteques monàstiques

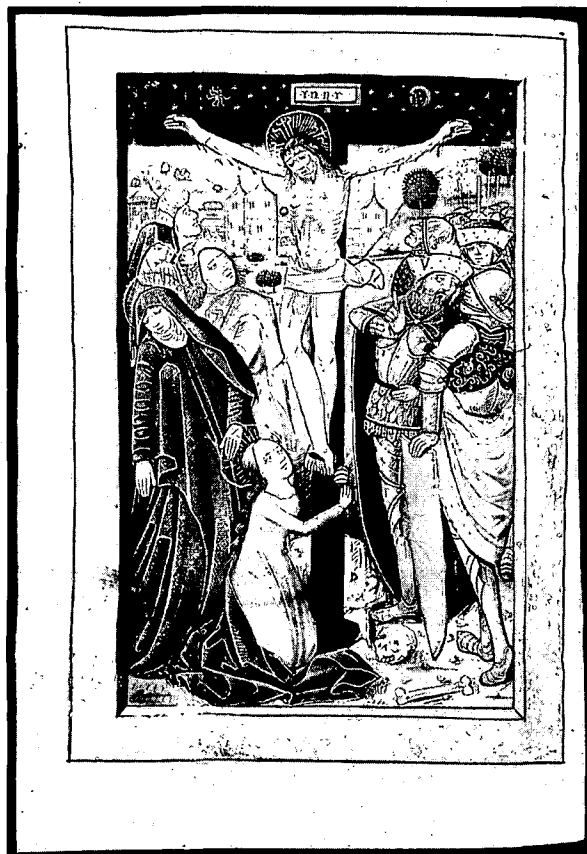
Les primeres grans biblioteques de l'Europa occidental es remunten al començament de l'edat mitjana i totes tenen un origen clarament religiós. Arran de la desfeta de l'imperi romà d'occident al segle V, l'Església es va preocupar de recollir no només, lògicament, les obres de caràcter cristià, sinó també tot el llegat de la cultura clàssica grega i romana. D'aquesta tasca se'n van encarregar especialment els monestirs, sobretot a partir de l'aparició de la Regla de sant Benet al segle VI, que entenia la lectura com una part essencial per a la formació dels monjos. Va ser així com van néixer els primers *scriptoria*, és a dir, els tallers monàstics especialitzats en la còpia, traducció i divulgació de les obres de l'antiguitat i la confecció de llibres propis. Com a conseqüència d'aquesta activitat, en aquesta època es van crear grans biblioteques als principals cenobis d'arreu d'Europa com ara els italians de Montecassino i Bobbio, Sankt Gallen a l'actual Suïssa, Jarrow i Wearmouth a la Gran Bretanya, Fulda a centreeuropa i Cluny a la Borgonya.

Cal fer notar, però, que les biblioteques medievals monàstiques tenien poc a veure amb el que entenem avui per biblioteca. Abans del segle XV no hi havia un espai o una sala destinada exclusivament a contenir els documents, sinó que aquests estaven dispersos per les diferents dependències del monestir en funció de l'ús a què estaven destinats. Així, per exemple, les obres litúrgiques s'acostumaven a tenir desades a la sagristia, o molt a la vora d'ella; els llibres destinats a l'estudi de matèries per part de la comunitat, en canvi, es trobaven a les sales que es feien servir com a escola; les obres de lectura més simple eren al menjador o refectori o fins i tot al dormitori dels monjos; finalment s'acostumava a tenir també una col·lecció important de llibres al claustre, que de fet era el lloc destinat a lectura, que se solia fer individualment però normalment en veu alta.

Durant tota l'edat mitjana a Europa les biblioteques eren unes institucions gairebé exclusivament monàstiques, i no va ser fins al segle XIII que van començar a sorgir les biblioteques universitàries amb l'eclosió d'aquests centres d'estudis vinculats al creixement de les ciutats a tot el

Aspecte de la sala general.

«Liber Horarum Rothomagensis», segle XV.

continent. També va ser a finals de l'edat mitjana que apareixen les primeres biblioteques privades, pertanyents en tots els casos a monarques i nobles. Aquesta primera proliferació de les biblioteques més enllà de les parets dels cenobis va ser afavorida per canvis més tècnics com ara

«L'any 1499 la creació d'un taller tipogràfic va ajudar a ampliar la biblioteca»

la substitució del pergami, el suport més utilitzat fins llavors, pel paper, que va resultar ser un material més barat, o la invenció de la impremta. Però en darrer terme, van ser l'humanisme i posteriorment el Renaixement el que va fer créixer la creació de biblioteques, de manera que al segle XVI les biblioteques eclesiàstiques ja no eren les úniques que contenien tot el bagatge cultural de segles enrere. Tot i això les grans col·leccions d'obres dels monestirs van continuar sent, i encara ho són actualment, un tresor bibliogràfic incalculable, fruit en molts casos d'una

L'exemple de Montserrat

Abans de l'any mil les abadies més importants de la Catalunya Vella com ara Ripoll, Cuixà, Sant Benet de Bages, Sant

Cugat i Montserrat, participen plenament d'aquest context europeu de creació de biblioteques monàstiques. Se sap que en una data tan reculada com el 878 Sant Miquel de Cuixà tenia 30 llibres, una col·lecció gens menyspreable per a l'època si es té en compte que els llibres eren un producte car i escàs. Lògicament abans de l'aparició de la impremta l'elaboració d'un llibre implicava un treball manual laboriós de diverses persones durant moltes hores.

Per aquestes mateixes dates tenim notícia de les primeres ermites a la muntanya de Montserrat, però no és fins a l'any 1025 que es funda l'abadia, que no va tardar gaires anys a posseir biblioteca pròpia amb una petita col·lecció adquirida a l'exterior. El creixement del monestir i la seva influència cada cop més important va fer que al segle XII ja comptés amb un *scriptorium* propi, en el qual els monjos especialitzats van començar a copiar o elaborar llibres per a la comunitat. Aquesta tasca, juntament amb una política d'adquisicions, es va anar incrementant durant tot el final de l'edat mitjana, fins al punt que la biblioteca de

Montserrat es va convertir en la més important de Catalunya, només per darrere del convent de Santa Caterina de Barcelona. A aquesta època d'esplendor pertany el famós *Llibre Vermell de Montserrat*, una joia bibliogràfica que ajuda a entendre bona part de les característiques del monestir als segles XIV i XV. L'any 1499 la creació d'un taller tipogràfic, és a dir, una impremta pròpia, per encàrrec de l'abat Cisneros va ajudar encara més a ampliar el fons de la biblioteca, alhora que continuava la compra de llibres. Per dades històriques sabem que, gràcies a aquesta política, la biblioteca va arribar a tenir a finals del segle XVIII un fons de 8.500 volums, entre ells 322 manuscrits i 158 incunables (llibres impresos al segle XV).

Però tota la tasca pacient feta al llarg dels segles va patir un revés tràgic i irreversible l'any 1811. Durant la Guerra del Francès les tropes napoleòniques van saquejar tot el que van poder del monestir i en acabat hi van calar foc i van dinamitar l'edifici. La riquíssima i abundant biblio-

«Ancià adormit, amb un gran barret», de Rembrandt (1606-1669). Gravats.

«Alguns dels 1.500 papirs tenen uns 2.300 anys d'antiguitat»

teca va quedar reduïda a cendres i tan sols se'n van poder salvar uns pocs llibres.

La biblioteca actual

El segle XIX va veure començar la recuperació lenta del que havia estat el tresor bibliogràfic de Montserrat. Després de força anys d'abandonament, l'abadia va tornar a acollir la comunitat benedictina l'any 1844 i es van començar a adquirir els primers llibres, començant pràcticament del no-res la creació de la biblioteca. A finals de segle ja hi havia un fons respectable, però encara s'estava ben lluny de posar-se al nivell del que havia estat en segles anteriors.

Va ser entrat el segle XX, especialment durant l'abadiat del P. Antoni Marcet (1913-1946), que es va començar a fer una política sistemàtica d'adquisició de llibres. D'aquesta manera en pocs anys els fons va passar d'uns 15.000 volums inicials a uns 150.000, xifra que li tornava el prestigi que havia tingut històricament i que ja situava la biblioteca del monestir de Montserrat entre les més destacades de Catalunya. Malgrat algunes interrupcions causades per la guerra civil espanyola i per la Segona Guerra Mundial, aquesta política d'adquisicions no es va aturar i encara es va veure enriquida amb les aportacions de les obres editades per

LES XIFRES

Monografies: 330.000
Publicacions periòdiques: 6.000
Manuscrits: 1.500
Incunables: 400
Obres del segle XVI: 3.700
Gravats: 18.000
Mapes antics: 500

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, l'editorial del monestir.

Actualment el fons s'ha més que duplicat i ja acull més de 300.000 volums de matèries i característiques molt diverses. Pel que fa al contingut, pel fet de tractar-se d'un monestir, lògicament hi abunden les obres de temàtica religiosa: teologia, filosofia, ciències bíbliques, litúrgia i patrologia. També són importants, no obstant això, les seccions d'art, música, història general, història medieval i europea, història de Catalunya i de la Corona d'Aragó i de la guerra civil espanyola.

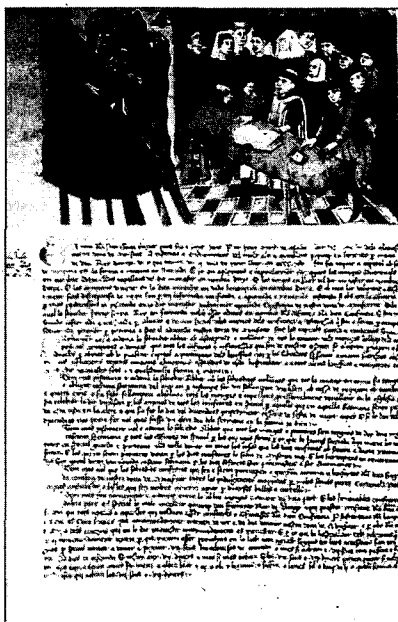
Pel que fa a la tipologia la Biblioteca de Montserrat té un fons notable d'obres medievals i valuoses per la seva antiguitat o raresa. A part del ja citat *Llibre Vermell* hi trobem el text català més antic conegut —datat a les acaballes del segle XII—, publicacions originals de la impremta de Montserrat instal·lada el 1499 i edicions medievals d'autors clàssics de la literatura catalana com Francesc Eiximenis o sant Vicent Ferrer.

Una de les col·leccions més excepcionals és el fons de papirs, uns 1.500, alguns dels quals tenen uns 2.300 anys d'antiguitat. Procedeixen majoritàriament de la zona del Pròxim Orient i estan escrits en grec, copte (la llengua d'Egipte fins a l'arribada de l'islam), àrab i llatí. Molts d'aquests papirs són de contingut religiós —hi trobem fragments d'evangelis i comentaris bíblics— però també n'hi ha d'administratius o literaris, com ara un exemplar de les *Catilinàries* de Ciceró, una de les versions més antigues d'aquesta obra clàssica.

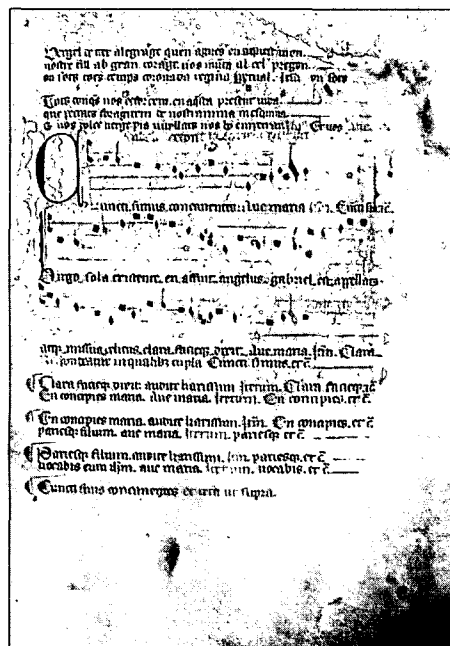
«El Llibre Vermell»

Pocs llibres de la valuosíssima biblioteca van sobreviure a la gran destrucció efectuada per les tropes napoleòniques l'any 1811. Un dels que es va poder salvar és l'anomenat *Llibre Vermell de Montserrat*. Es tracta d'una obra manuscrita dels segles XIV i XV escrita en llatí i en català i que tracta temes molt diversos, la majoria, però, relacionats amb la vida del monestir.

Hi trobem, així, des de privilegis concedits a l'abadia, informació sobre confraries i peregrinacions, partitures de danses i cants religiosos dels romeus que pujaven al santuari, homilies i pregàries, fins a lliçons de geografia i astronomia amb els corresponents mapes. Per la rica informació que aporta sobre aspectes tan diversos del monestir el *Llibre Vermell* és segurament l'obra més coneguda de la biblioteca, fins i tot fora dels cercles erudits. La importància de les partitures musicals que conté són probablement la part que més ha transcendit i s'han arribat a convertir en un punt de referència per reconstruir i entendre alguns balls religiosos de l'edat mitjana. També són valuoses les detallades il·lustracions que acompanyen el text i en les quals podem observar diverses representacions de la Mare de Déu de Montserrat.

Representació de la Mare de Déu de Montserrat.

Partitura d'un cant de pelegrí.

Llibres digitalitzats

Per fer-se una idea del valor d'algunes de les obres més destacades de la biblioteca se'n pot consultar l'excel·lent pàgina web. Hi apareixen digitalitzats i consultables pàgina a pàgina diversos documents valuosos: *Oracions de Ramon*, de Ramon Llull, segle XV, *Cançoners del Marquès de Barberà*, segle XV, *Regula*, de Benet de Núrsia, 1499 (edició del primer taller tipogràfic de Montserrat) i el *Llibre Vermell*. També s'hi poden trobar digitalitzats la col·lecció de mapes antics i la de gravats antics i moderns, entre els quals s'hi compten obres de Rembrandt, Miró i Subirachs.

Web: bibliotecademontserrat.net
a/e: biblioteca@bibliotecademontserrat.net
Tel.: 938 777 766

Des de fa anys aquests manuscrits estan en procés d'estudi, restauració i digitalització per part d'un grup d'investigadors del CSIC. Aquesta tasca ha aportat algunes novetats molt importants i ha permès descobrir, per exemple, un tros del cant XIV de la *Il·liada*, d'Homer, i fragments d'una novel·la grega de la qual no es tenia notícia i datada al segle I aC.

El futur

Per tal d'adaptar la biblioteca a les necessitats del segle XXI i facilitar-ne la consulta actualment es du a terme d'una banda la informatització de la biblioteca, a càrrec de Telefònica, i de l'altra la

digitalització dels fons més antics per part del portal d'internet Google, que es preveu els farà consultables a la xarxa l'any 2009. D'aquesta manera el fons serà fàcilment consultable per tothom, ja que l'accés a la biblioteca està reservat als estudiosos.

La biblioteca de Montserrat, malgrat les maltempsades de la història, continua sent un punt de referència cultural, i se situa entre les millors d'Europa pel que fa a l'àmbit religiós. És fruit de la tenacitat de la comunitat de monjos, i especialment dels bibliotecaris que des del segle XIX se n'han encarregat i que han aconseguit tornar-li el prestigi que havia tingut des de la fundació de l'abadia. (E.B.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 806 / Comtes de
Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

L'ENTREVISTA

El pare Damià Roure és el director de la Biblioteca de Montserrat

«Una de les preocupacions constants és posar aquest patrimoni al servei de la societat»

Com a màxim responsable de la biblioteca del monestir el pare Damià Roure continua la tasca dels seus predecessors d'ampliar-ne el fons. Hi ha afegit, però, la necessitat de facilitar al màxim l'accés al seus continguts, fita que s'està aconseguint gràcies a les noves tecnologies.

Actualment s'està digitalitzant el catàleg complet de la biblioteca i també s'està passant a format digital les obres més antigues, que podran ser llegides per Internet sense haver-se de desplaçar expressament a la biblioteca.

El P. Roure també ens explica en aquesta

entrevista la possibilitat d'«adoptar» un llibre i els diferents serveis que des de la biblioteca s'ofereixen. En definitiva es vol aconseguir que el valuós contingut d'aquest tresor bibliogràfic secular circuli més enllà de les parets del santuari per arribar al públic més general.

—A l'edat mitjana les biblioteques monàstiques conservaven el llegat cultural cristià i clàssic. Quina funció tenen al segle XXI?

—Les biblioteques dels monestirs i en concret la de Montserrat contenen molts materials de l'antiguitat clàssica i obres significatives de la història de la cultura. En els moments actuals, algunes d'aquestes obres poden ser punts de referència o de contrast amb els nostres punts de vista, i poden ajudar-nos a dialogar amb les grans personalitats i obres de tots els temps. Com és sabut, dominen en la nostra biblioteca les ciències humanes i la teologia.

Al segle XXI, la funció de la nostra biblioteca continua essent la de facilitar els mitjans de lectura i d'estudi als qui viuen i treballen a Montserrat, i, naturalment, també als qui estan interessats en les temàtiques que conté aquesta biblioteca. Actualment, per sort, les noves tecnologies ens permeten compartir de més a prop els fons de la nostra biblioteca, ja que podem oferir els catàlegs a la consulta remota, podem rebre i enviar consultes i comandes per correu electrònic, i podem oferir llibres sencers des de biblioteques virtuals.

—En què consisteix el procés d'informatització del catàleg de la Biblioteca de Montserrat que es du a terme des de fa nou anys?

—El procés d'informatització permet tenir catalogat els fons de la biblioteca en un suport informàtic. Això fa possible accedir a la informació de manera ràpida des de la pròpia biblioteca i des de lluny, gràcies a les possibilitats que ofereix Internet. Ja fa molts anys que treballem per tal de fer-ho possible. El més difícil de fer ha estat traspassar el catàleg antic a un programa informàtic, i aquest és un objectiu quasi aconseguit gràcies als convenis amb la Fundació Telefónica. De manera que, a través de la pàgina web de la Biblioteca de Montserrat, ja és possible consultar el catàleg general de la nostra biblioteca i alguns catàlegs especials, com el de revistes, manuscrits i incunables. Estem parlant d'unes 350.000 fitxes.

—En què beneficiarà a l'usuari l'altre gran projecte en curs, la digitalització del fons per part de l'empresa Google?

—Considerem molt interessant poder oferir a la lectura els llibres de la nostra biblioteca sense haver-hi d'accedir presencialment. D'aquí a un temps, fent una cerca al nostre catàleg —o al de Google—,

Serveis de la Biblioteca de Montserrat

El servei principal que ofereix la biblioteca és la consulta a la sala general, que és l'única que està oberta al públic. La majoria del fons, però, a causa del valor i l'antiguitat dels documents, és d'accés restringit i s'ha de fer una sol·licitud prèvia de les obres que es volen consultar, fins a un màxim de 6 al dia. L'horari de sol·licitud és de 9.30 a 11 h i de 15.30 a 16.00h. En el cas d'incunables i manuscrits, però, la sol·licitud s'haurà de fer almenys amb un dia d'antelació.

El personal de la Biblioteca de Montserrat també ofereix el servei de documentació. És a dir, proporciona informació bibliogràfica i ajuda a cercar i obtenir entre les seves 300.000 obres els documents més idonis per a la tasca que cada investigador dugui a terme.

Finalment també hi ha la possibilitat d'obtenir còpies de les obres del fons, amb les limitacions, òbviament, que imposi l'estat de conservació de l'original. Els tipus de reproduccions que s'ofereixen són les fotocòpies, la impressió i fins i tot la còpia digital, aplicant la que el personal de la biblioteca cregui més oportuna per a cada document.

Tot plegat, doncs, vol facilitar al màxim l'assessorament i l'accés a la informació per part dels investigadors, al mateix temps que es vetlla per la conservació òptima de les obres més valuoses. Es tracta, doncs, de fer compatible la preservació d'aquest patrimoni únic amb la seva difusió científica.

gle—, no sols trobaran la fitxa d'un llibre que busquen, sinó que podran començar a llegir-lo. És veritat que es tracta de llibres que són pràcticament introbables, si bé molts d'ells són obres clàssiques o interessants per diversos conceptes. Com és de suposar, els llibres de més actualitat ens caldrà buscar-los, com ara, a les llibreries.

—Hi ha altres reptes per a la Biblioteca de Montserrat?

—Un repte important és el d'augmentar l'espai físic de creixement. Ens caldria trobar recursos per edificar altres sales on puguem encabir els llibres que ens arriben en el moment present.

—Quins serveis ofereix actualment la Biblioteca?

—En resum, es tracta de la possibilitat de realitzar, amb cita prèvia, consultes a la nostra biblioteca. Això permet accedir, dins la Sala de Consulta, a les obres localitzades en el catàleg. Aquestes obres són servides pel personal de la biblioteca. D'altra banda, s'ofereixen els serveis de fotocòpia i d'impressió digital de docu-

donant, o acompanyant-lo en una visita a la biblioteca.

—Què suposa personalment estar al capdavant d'una de les biblioteques cabdals de Catalunya?

—Suposa compartir la responsabilitat amb tot un equip de monjos i de personal que hi col·labora i, a més, contribuir a obrir nous camins a les innovacions tecnològiques. Una de les preocupacions constants és la de buscar recursos per a la conservació i el creixement d'aquest respectable patrimoni i per posar-lo al servei de la societat.

Reportatge:
Eduard Brufau

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Pelegrinatges i viatges 2007

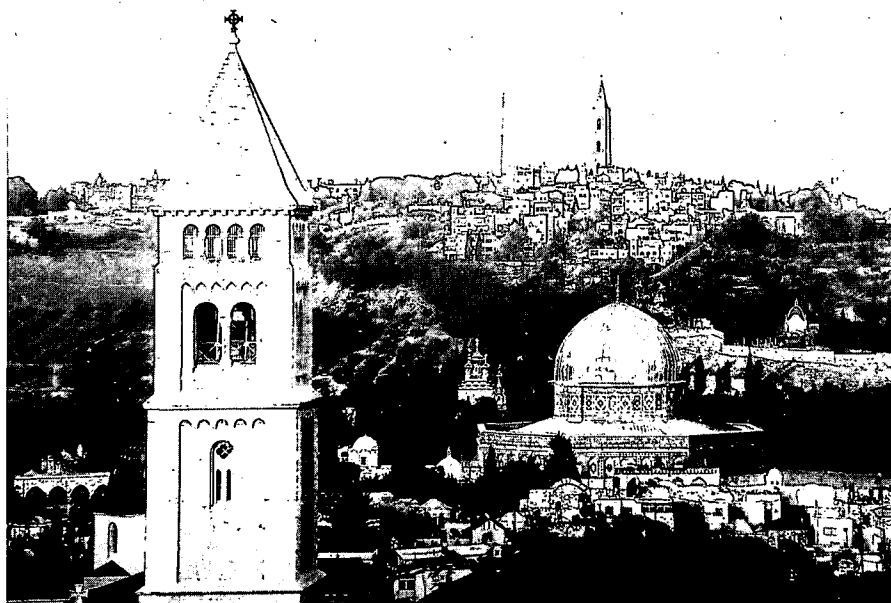
Fe, Cultura i Esplai

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 14 al 21 de maig

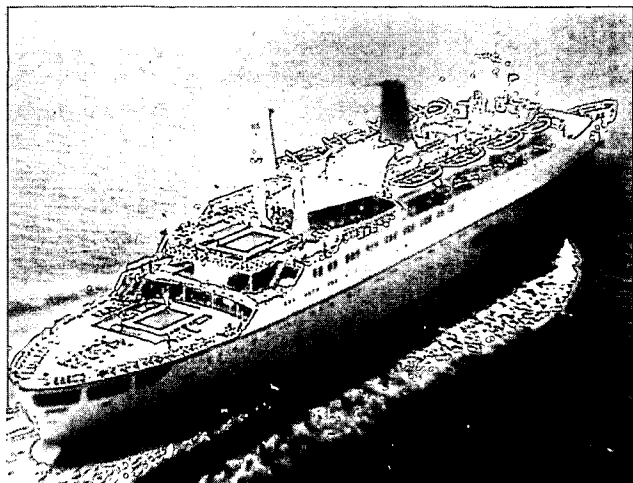

Panoràmica de Jerusalem facilitada per un pelegrí de l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

“una incursió
al món clàssic,
bressol
del saber
humanístic”

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Gran Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h. a 14.00 h.

Telèfon de l'entitat: 934 092 700

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**

Vaticà

església en el món

«Una vida sense Déu no funciona»

■ Visita de Benet XVI a un centre penitenciari per a menors

CIUTAT DEL VATICÀ.— Diumenge dia 18 de març el Sant Pare va visitar el centre de detenció per a menors Casal di Marmo, de Roma. En aquest penitenciari viuen uns cinquanta nois d'entre 14 i 18 anys, el 90% dels quals no són italians, sinó que provenen de Romania, l'exIugoslàvia, Albània o Sud-amèrica. La majoria estan

detinguts per haver comès delictes contra el patrimoni, robatoris o bé per tràfic de drogues. Aquesta era la primera visita de Benet XVI a un centre penitenciari. En la missa presidida pel Papa van participar els joves del centre acompanyats per alguns familiars, autoritats eclesials i civils, treballadors i voluntaris de Casal di Marmo.

El Pontífex va fer la seva homilia des de l'ambó i no des de la càtedra, sense gairebé llegir el discurs que tenia escrit i mirant els nois als ulls. No podia ser més escaient la litúrgia de la Paraula d'aquell quart diumenge de Quaresma: la paràbola del fill pròdig, eix al voltant del qual van girar les paraules del Papa. Benet XVI va desenvolupar la història del fill pròdig, analitzant els motius que condueixen al fill petit a marxar de casa: «El fill més jove troba avorrida la seva vida, no el satisfà: no pot ser així —pensa ell— tota la vida: llevar-se cada matí, posem a les sis, després segons les tradicions d'Israel una pregària, una lectura de la Sagrada Bíblia, després anar a treballar i per acabar una altra pregària. Així, dia rere dia, ell acaba pensant: "No, la vida ha de ser més, he de trobar una altra vida en què jo sigui de debò lliure i pugui fer el que m'agrada..."»

Quan el fill és lluny, però, al cap d'un temps, s'adona que viu en «una buidor cada cop més inquietant», «comença a

reflexionar i es demana si era aquell realment el camí de la vida: una llibertat interpretada com fer el que vull jo, viure, tenir la vida només per a mi», i dedueix que «era molt més lliure a casa, essent ell també propietari, contribuint a la construcció de la casa i de la societat en comunió amb el seu Creador, coneixent la finalitat de la seva vida, endevinant el projecte que Déu tenia per a ell». Quan el fill torna a casa i és acollit amorosament pel seu pare «és perfectament conscient que una vida sense Déu no funciona: falta l'essencial, falta la llum, falta el perquè, falta el gran sentit de ser home».

Segons Benet XVI, aquest passatge de l'Evangeli «ens ajuda a entendre qui és

El Papa saluda un dels joves reclusos.

Déu veritablement: Ell és el Pare misericordiós que en Jesús ens estima

més enllà de qualsevol mesura. Els errors que cometem, encara que siguin grossos, no comprometen la fidelitat del seu amor».

El Sant Pare va concloure la seva homilia dient que aquesta paràbola «ens ajuda a entendre qui és l'home»: un ésser creat no perquè visqui aïllat, sinó en comunió amb els altres, un ésser lliure. Cal, però, entendre «què és la llibertat i què és només l'aparença de llibertat. Podríem dir que la llibertat és un trampolí per capbussar-se en el mar infinit de la bondat divina, però també pot esdevenir una superfície inclinada sobre la qual relliscar vers l'abisme del pecat i del mal, perdent així la llibertat i la nostra dignitat».

Després de la missa, el Papa es va trobar amb els assistents a la cerimònia, va saludar els reclusos un per un i els va dir que encara que estiguessin privats de la llibertat i que patissin, podien ser feliços: «Déu ens estima, és aquesta la font de la joia veritable. Malgrat que un tingui tot el que desitja, pot ser infeliç. En canvi, un pot estar privat de tot, fins i tot de la llibertat i de la salut, i viure en pau i amb joia, si dins del cor hi ha Déu.» Els joves van oferir a Benet XVI regals d'artesanía fets per ells mateixos.

Marta Nin

Programa del viatge papal al Brasil

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'oficina de premsa de la Santa Seu ja ha fet públic l'itinerari del viatge que Benet XVI realitzarà al Brasil el proper mes de maig. Els detalls del programa encara no s'han oficialitzat però la secretaria executiva del viatge papal ha obert una web (www.visitadopapa.org.br) en la qual ja hi ha un avanç del què es preveu que seran les activitats del Sant Pare al Brasil. Benet XVI sortirà de Roma el dia 9 de maig al matí i arribarà a São Paulo a la tarda.

Després de la cerimònia de benvinguda, el Papa es dirigirà al monestir de Sant Benet de São Paulo, el lloc que la diòcesi brasilera ha triat perquè aculli el Pontífex durant la seva estada en aquesta ciutat del Brasil. Normalment, el Papa s'allotja a les nunciatures o als arquebisbats però, en aquest cas, les estructures no eren adients i per tant, el cardenal Claudio Hummes, quan encara era arquebisbe de São Paulo (abans de ser nomenat prefecte de la Congregació per al Clergat), va demanar a l'abat del monestir benedictí que donés hospitalitat al Bisbe de Roma. La cambra predisposada per a Benet XVI és de 38 metres quadrats, està dotada de connexió a Internet i d'una petita sala per a reunions. En una altra habitació, davant del petit apartament papal, el Pontífex tindrà a la seva disposició un piano, ja que tocar-lo és un dels seus passatemps preferits.

El 10 de maig està previst que al matí Benet XVI sigui rebut pel president de la República del Brasil, Luiz Inácio Lula, i que a la tarda es

reuneixi a l'estadi de Pacaembu amb els joves brasilers per a una vetlla de pregària. L'endemà al matí el Papa celebrarà una missa multitudinària a l'aeroport de Campo de Marte i a la tarda es reunirà amb els bisbes del país. A continuació, viatjarà amb avió fins a la ciutat d'Aparecida, on s'allotjarà al Seminari del Bon Jesús. Dissabte 12 de maig Benet XVI visitarà la Granja de l'Esperança, comunitat de recuperació per a joves amb problemes de drogoaddicció, a uns 35 km d'Aparecida. A la tarda el Papa recitarà el Rosari a la basílica nacional de Nostra Senyora d'Aparecida.

Diumenge 13 de maig el Pontífex presidirà la celebració eucarística d'obertura de la V Conferència de Bisbes de l'Amèrica Llatina i del Carib (CELAM). Aquesta assemblea, en la qual participen tots els bisbes llatinoamericans, es va reunir per primer cop l'any 1955 a Rio de Janeiro. El lema de la trobada del 2007 és «Deixebles i missioners de Jesucrist perquè els nostres pobles tinguin vida en Ell. "Jo sóc el camí, la veritat i la vida" (Jn 14,6)».

Aparecida és una meta de pelegrinatge on la devoció mariana aplega cada any uns vuit milions de fidels. La missa que presidirà Benet XVI es farà a l'aire lliure perquè segons les previsions hi acudirán més de 500.000 persones. El Papa finalitzarà la seva visita al Brasil amb un discurs a la sessió inaugural de la conferència del CELAM. El 13 de maig volarà des de São Paulo cap a Roma, on arribarà dilluns dia 14 de maig a última hora del matí. (M.N.)

Pas endavant vers la beatificació de Joan Pau II

CIUTAT DEL VATICÀ.— Dilluns dia 2 d'abril, a les 12 del migdia, tindrà lloc a la basílica de Sant Joan del Laterà la sessió de cloenda de la fase diocesana per a la beatificació de Karol Wojtyła. Ho ha anunciat el cardenal Camillo Ruini, vicari del Papa per a la diòcesi de Roma, en una carta adreçada als sacerdots, diaques, religiosos, religioses i fidels laics de la diòcesi de Roma, després d'haver rebut la comunicació oficial per part del postulator de la causa de beatificació i canonització, Mons. Slawomir Oder. El pas següent serà l'examen de tota la documentació per part de la Congregació per a les Causes dels Sants. La sessió d'obertura va tenir lloc a la mateixa basílica del Laterà el 28 de juny del 2005, quan encara no havien transcorregut tres mesos del traspàs de Joan Pau II. En circumstàncies normals, el temps necessari per obrir una causa de beatificació és de cinc anys després de la mort, però en el cas de Karol Wojtyła Benet XVI va concedir el permís per accelerar el procés. El cardenal Ruini ha comunicat que en acabar la sessió de cloenda de la fase diocesana, al pati del Palau Apostòlic del Laterà s'inaugurarà una exposició de dibuixos de l'artista Nani Tedeschi titulada *Totus Tuus. Joan Pau II en 60 dibuixos de Nani Tedeschi*, la qual es podrà visitar fins al dia 1 de juny d'enguany.

El vicari de Roma convida els fidels a participar en la Santa Missa de sufragi del pontífex Joan Pau II que presidirà Benet XVI el 2 d'abril, a les 17.30, a la basílica de Sant Pere. El postulator de la causa de beatificació i canonització, Mons. Slawomir Oder, ha declarat als micròfons de Ràdio Vaticana que dels testimonis que han arribat al seu despatx «emergeix sobretot la figura d'un Papa proper, un Papa que molts anomenen "el nostre Papa" o senzillament "el nostre Karol". Els testimonis que provenen d'arreu del món són la demostració d'una universalitat del missatge de Joan Pau II. Aquest Papa que ha acompanyat les últimes dècades de la nostra història té una difusió realment mundial. És un Papa estimat, un Papa que ha entrat a les nostres cases com el membre més proper de la nostra família». (M.N.)

DR. GUZMÁN CARRIQUIRY, SOTSSECRETARI DEL PONTIFICI CONSELL PER ALS LAICS

—Tant Joan Pau II com Benet XVI han insistit a declarar que el desafiament més gran que afronta avui l'Església és l'«evangelització», o més concretament la «nova evangelització». Quin paper tenen, o haurien de tenir, els laics davant d'aquest repte tan urgent?

—L'Església demana als laics primordialment que, des del baptisme, redescobrim la dignitat, la bellesa, la veritat i l'alegria de ser cristians en un món que cada vegada es torna postcristià, en una cultura cada vegada més llunyana i més hostil a la tradició catòlica. Aquest redescobrim de la dignitat i la bellesa de ser cristià és la condició i la font per la qual, sense grans programes ni estratègies de màrqueting, la persona corre a comunicar-ho arreu com a sobreabundància del do de la trobada de Crist que s'ha rebut. Als laics els toca oferir aquest testimoni de la presència de Crist en l'espai més viu de les condicions ordinàries de la vida: en l'àmbit familiar, matrimonial, laboral, social, polític...

—Abans d'aprofundir en la tasca evangelitzadora del laicat, seria bo aclarir què entén l'Església avui pel terme «laic»...

—Més que «laics» ens agrada el títol de «cristians». El terme laic pot tenir connotacions negatives: «Laic és aquell que no pertany al ministeri sacerdotal ni a la vida consagrada.» En canvi, el títol de dignitat, de glòria, de responsabilitat d'un laic és el de ser batejat, criatura nova per la glòria baptismal. El títol de cristià és el que ens qualifica radicalment, originàriament, i és el títol que és anterior i interior a tota diversificació en ministeris i vocacions dintre de l'Església. A l'Estat espanyol s'ha fet servir també molt el terme seglar. Sobretot per distingir-lo de laic, precisament perquè podia portar a col·lació termes com laïcitat o laïcisme, i provocava confusions i ambigüitats. Seglar vol dir viure el testimoni cristià en la secularitat. Però, en general, s'ha imposat el títol de «cristià laic».

—Quina és la missió del Pontifici Consell per als Laics, del qual vostè és sotssecretari?

—El Pontifici Consell per als Laics és un dels ministeris del servei de govern pastoral del Papa per a tota l'Església universal i la seva tasca consisteix bàsicament a seguir amb atenció, i alhora, oferir elements d'orientació, de la participació dels laics en la vida i missió de l'Església. Com que els laics són el 98% dels batejats, el Consell es concentra en algunes de les realitats que es consideren més fonamentals avui dia per al laicat. Seguim, per exemple, molt de prop l'evangelització de la joventut, perquè una de les preguntes crucials actuals a l'Església és: com transmetre avui dia de forma raonable i persuasiva la fe a les noves generacions? Seguim també, de manera particular, tota la vitalitat, diversitat i pluralitat emergent de moviments eclesials i noves comunitats. Són escoles de formació fonamentals, on sorgeix una nova generació de cristians laics. Un altre dels reptes del

Treballa des de fa més de trenta anys a la Cúria vaticana, on ha esdevingut un dels laics amb més responsabilitat dins de la Santa Seu. El Dr. Guzmán Carriquiry Lecour (Montevideo, 1940), pare de quatre fills i des de fa poc avi, exerceix amb passió el seu treball com a sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics. En llocs vaticans de responsabilitat des del 1972, Carriquiry s'ha convertit en testimoni d'excepció de la història recent de l'Església. Convidat per l'Associació diocesana Fe i Cultura, va ser del 15 al 19 de març a Barcelona i Terrassa, on va participar en diferents trobades amb l'afany d'encoratjar i enfortir la missió dels laics a Catalunya.

«Els laics no són cristians de segona categoria»

Guzmán Carriquiry treballa a la Cúria romana des del 1972.

laicat és la necessitat del testimoni coherent i valent, dels cristians en la vida pública de les nacions. En un moment en el qual s'intenta mantenir l'Església replegada i confinada als àmbits de la privacitat, creiem que l'Església té alguna cosa a dir i col·laborar en la construcció de societats més adients a totes les exigències de l'humà.

—Durant molt de temps a l'Església, el laicat ha estat considerat una «forma menor» de seguiment de Jesucrist, gairebé de segona categoria, davant del sacerdoti o la vida consagrada. Actualment percep un canvi en aquesta concepció una mica discriminatòria de la vocació cristiana?

—Jo crec que la imatge del laic com a cristià de segona categoria ja s'ha superat. Avui dia està molt clar en la consciència de l'Església i en l'experiència dels cristians que tots, sense excepció, som cridats a la santedat. Tots tenim la mateixa dignitat de batejats i vivim el mateix misteri de comunió. Tots som cridats a ser corresponsables en l'edificació de l'Església i tots som enviats a la missió. Com a línia

de tendència, la imatge del laicat com de dignitat menor ja s'ha superat, tot i que pugui haver certes empremtes o inèrcies del passat aquí i allà.

—Després del Vaticà II, i en gran part com a conseqüència, el laicat a l'Església ha patit una gran transformació. Han sorgit multitud de noves comunitats i moviments. Alguns ho han arribat a anomenar «la primavera de l'Esperit». Com a sotssecretari del Consell Pontifici per als Laics, com valora la gran diversitat i pluralitat d'aquestes noves realitats laicals?

—Tant Joan Pau II com Benet XVI les anomenen «providencials» dins del disseny salvífic de Déu. Els darrers papes han encoratjat, han donat suport i han reconegut totes aquestes realitats en la seva diversitat, i les han acollit pel millor que tenen: els dons, els carismes, la pedagogia de formació, l'ímpetu missioner... Hem de reconèixer que també hi ha hagut algunes tensions, però

«El primer gest a la meva feina és saber escoltar i descobrir tota empremta de veritat, de bé i de bellesa en les persones o realitats amb què em trobo»

el cor del bon pastor aquestes noves realitats i que s'incorporessin amb humilitat a la tradició i al teixit de l'Església local.

—Quins són els reptes fonamentals dels cristians laics avui?

—Primer, una refundació radical de la seva experiència cristiana des d'un renovat encontre i seguiment de Jesucrist. Com diu el Sant Pare a la *Deu caritas est*, el cristianisme no comença i recomença per una gran idea o per una decisió ètica,

sinó per la trobada amb una persona, amb tota la realitat, la novetat i l'alegria que suscita aquesta trobada com a clau de la pròpia vida. Alhora és fonamental viure amb alegria el misteri de comunió pel qual tots som un en Crist, units en una fraternitat inaudita que en el món no es pot donar. Som cridats a viure la pertinença al misteri de comunió com el que constitueix la nostra vida. També esdevé avui un repte per als laics acollir sense por tota la veritat del gran patrimoni de la fe, perquè és la veritat la que ens farà lliures. És la veritat que ens ha estat transmesa des de Crist a través del testimoni apostòlic i per la qual milions de persones al llarg de 2.000 anys d'història han lliurat la seva vida. Finalment, no s'ha d'oblidar la necessitat de mantenir viu l'ímpetu missioner, de sortir a la trobada de l'home, a totes les latituds, a tots els ambients, amb la bona nova de la dignitat de la persona, la solidaritat humana, l'amor preferencial als pobres, i així ens convertim en constructors de societats més humanes...

—Entrant en un terreny més personal, com viu el dia a dia a la Cúria romana un dels laics amb més responsabilitat al Vaticà?

—És una feina apassionant i gairebé desproporcionada. En dono gràcies a Déu tots els dies. Hi ha un monsenyor que irònicament deia: «Més de 30 anys d'un laic treballant a la Cúria romana... Almenys és un testimoni de supervivència per gràcia de Déu!» [riu] Bona part de la jornada la dedico a rebre i a trobar-me amb persones, grups, moviments, associacions, consells pastorals, bisbes en visita *ad limina* o gent que arriba sense avís previ, perquè tots els camins porten a Roma... [riu] El Pontifici Consell per als Laics és un dicasteri amb les portes obertes de bat a bat. És un edificar-se continu amb trobades sorprenents, de vegades en la discussió o en el debat, però sobretot en l'escolta atenta del que l'Esperit suscita a través de les persones, els grups, les realitats, les Esglésies, les comunitats... Alhora miro de comunicar el que l'Esperit diu a través de la boca del successor de Pere.

—En el tracte habitual amb els laics, li toca, de vegades, donar tocs d'alerta?

—Jo tinc temperament fort i sóc batallador... [riu] Però no, el que em toca fonamentalment és escoltar. El primer gest de la meva feina sempre és saber escoltar i descobrir tota empremta, per petita que sigui, de veritat, de bé i de bellesa en les persones o realitats amb què em trobo. No n'hi ha prou, però, només amb escoltar. També cal saber respondre i donar raons de l'esperança que hi ha en nosaltres. Cal saber dir «sí, sí», i «no, no». Cal saber discernir a la llum de l'Esperit, també del que ens arriba a través del magisteri de l'Església. Des d'aquesta perspectiva, de vegades al Consell, des de la seva vocació de servei a les ordres del Papa, li toca alertar, corregir o orientar, tot i que sempre intentant donar bones argumentacions. Benet XVI hi insisteix molt. No n'hi ha prou amb treure el bastó del decret, sinó que cal argumentar i raonar bé les coses, des d'una clara actitud de correcció fraterna.

Samuel Gutiérrez

Israel

En comunió amb els cristians de Terra Santa

■ El Divendres Sant se celebra la col·lecta pels Llocs Sants

JERUSALEM.— «La situació gairebé insostenible que es viu a Terra Santa, a causa del conflicte palestino-israelià, colpeja amb més força la petita comunitat cristiana i els seus membres no resisteixen la temptació de fugir.» Són paraules de Fra

Pierbattista Pizzaballa, o.f.m., custodi de Terra Santa, que reflecteix la dramàtica situació que es viu als Llocs Sants. La manca de feina, d'habitatge, d'educació, de seguretat, d'assistència sanitària... empenyen cada dia més cristians a viure un èxode perma-

nent. Per això, el Divendres Sant, es demana a tota l'Església universal que faci seu aquest dolor dels seus germans i germanes a Terra Santa i que se solidaritzi, mitjançant la pregària i l'ajuda econòmica, amb la comunitat de l'Església Mare de Jerusalem.

El Divendres Sant de cada any els cristians d'arreu del món fixen els ulls en les comunitats de Terra Santa. En aquest 2007, sota el lema «Al centre de la Terra...», es convida novament l'Església universal a recordar la necessitat urgent de sostenir els seus germans i germanes que viuen a la terra de Jesús. En el seu darrer butlletí, els pares comissaris de Terra Santa constataren que és impossible que l'Església hi subsisteixi sense el suport i la solidaritat de la resta de comunitats d'arreu del món, «als quals arriba el clam de la seva angoixa i al qual responen amb la col·laboració en la col·lecta del Divendres Sant, impulsada i instada pels Papes des de fa segles».

Segons la Custòdia de Terra Santa, el drama de l'Església de Jerusalem, que afecta tot el territori, té les arrels en dues situacions molt greus: «Està dividida en múltiples confessions i constitueix una minoria que pateix la marginació de tota minoria: oblidats en el Gran Israel de sis milions de jueus (148.000 cristians); despreciats al poble palestí de dos milions de musulmans (35.000 cristians).»

A Terra Santa, les necessitats de la comunitat cristiana són moltes: habitatge, per frenar el degoteig continu de cristians que abandonen el territori; guarderies, escoles i col·legis per assegurar un nivell de formació i d'educació per poder garantir un futur en condicions; llocs de feina, centres de formació professional i de promoció laboral, assistència mèdica... Per ajudar-los, es duen a terme moltes iniciatives de caire social com parròquies, escoles, col·legis, beques per a universitaris, creació i manteniment de llocs de feina, construcció d'habitatges... Com explica Fra Pizzaballa, «en aquests anys de dura crisi s'han aixecat a Betlem 48 pisos i n'hi ha 72 a punt d'entregar-se a l'Aldea de San Francisco, a Betfagè».

Ja el 1421 el papa Martí V va establir les normes de recaptació per a la col·lecta a favor de Terra Santa, una col·lecta que sempre ha tingut caràcter pontifici, confirmada per diferents Papes que van mostrar d'aquesta manera la seva preocupació pels Llocs Sants i que s'ha prolongat fins als nostres dies. En aquest sentit, Benet XVI recordava en la seva visita a Turquia que calia demanar la pau per a Jerusalem: «Invoquem pau i reconciliació sobretot per als qui viuen la Terra que anomenem Santa i que, com a tal, és tinguda tant pels cristians com pels hebreus i els musul-

mans: és la Terra d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, destinada a hostatjar un poble que havia d'esdevenir benedicció per a tota la gent.»

Així mateix, el cardenal Ignace Mousa Daoud, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, ha escrit una carta en què posa de manifest la responsabilitat de tots els cristians amb l'Església Mare de Jerusalem: «La col·lecta recorda a tothom la necessitat absoluta i urgent de sostenir els germans i les germanes d'aquella Terra de totes les maneres possibles, i de manera particular invocant per a ells la pau que ve de Dalt. És greu la responsabilitat que incumbeix tota l'Església universal pel que fa a l'Església Mare de Jerusalem. Resulta per tant un deure per a tots els catòlics del món acompanyar amb la pregària i la solidaritat, també econòmica, les comunitats cristianes d'aquella Terra beneïda, que, entre mil dificultats, ofereixen quotidianament i en silenci un autèntic testimoni de l'Evangeli.»

La Custòdia

La Custòdia de Terra Santa va ser fundada el 1217 per sant Francesc d'Assís i encarregada als franciscans el 1342 pel papa Climent VI. Com el seu nom indica, la seva tasca és «custodiar» la memòria del pas del Senyor pels Llocs Sants. Actualment hi treballen 300 franciscans de 32 nacions, que exerceixen la seva missió pastoral en 29 parròquies i 79 esglésies. La Custòdia de Terra Santa té sota la seva direcció 16 escoles amb 10.000 alumnes i 400 mestres; disposa d'oficines que generen 250 llocs de feina; cinc hostatgeries (Casa Nova) amb capacitat per a 500 pelegrins, tres residències de persones grans i dos interns per a orfes. Tot el treball que duen a terme és possible gràcies al suport de cristians d'arreu del

Cartell de la col·lecta d'enguany.

món. En la col·lecta de l'any passat, les diòcesis espanyoles van recaptar un total d'1.333.763,58 euros.

La Comissaria de Terra Santa de la província de Catalunya comprèn les diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Menorca, Sant Feliu de Llobregat, la Seud'Urgell, Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa i Vic. Els seus objectius se centren a difondre el coneixement, l'amor i la veneració a Terra Santa entre els fidels; organitzar la jornada especial de Divendres Sant; animar jornades a favor de Terra Santa en esglésies, parrò-

quies i moviments, i promoure peregrinacions. Els comissaris de Terra Santa recorden que l'Església Mare de Jerusalem és aquella «a la qual acudeixen els pelegrins cercant la gràcia dels Llocs Sants; en què viuen diferents comunitats eclesials —amb el drama de la divisió— perquè creuen en la força d'aquesta mateixa gràcia, que brolla de les "fonts d'aigua viva"; que està formada per un petit nucli: els cristians de Terra Santa!, que amb la seva presència secular donen vida i escalf als santuaris, però que viuen en una situació dramàtica».

Rosa María Jané Chueca

COMISSARIA DE TERRA SANTA
Banc Santander Central Hispano
0049 3166 02 2914325048
Més informació: tel. 932 092 090

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Sri Lanka

Càritas alerta sobre l'escalada de violència que viu el país

■ L'Església reactiva el seu paper de mediatra en el conflicte

COLOMBO.— El director de Càritas Sri Lanka, P. Damian Fernando, ha expressat les seves pors perquè l'actual escalada de violència que viu el país pugui derivar en un conflicte obert: «La situació és molt volàtil i en qualsevol moment pot passar una cosa greu. El Govern sembla haver passat a l'ofensiva i haver optat per una solució militar al conflicte, de manera que el país s'encaminaria a la guerra.» En les últimes setmanes més de 200.000 persones s'han vist forçades a abandonar casa seva al nord i nord-oest de l'illa, cosa que fa témer una crisi humana imminent.

Com a conseqüència del recrutament de la violència, Càritas Sri Lanka s'ha vist obligada a suspendre diversos projectes de rehabilitació que desenvolupa a les zones costaneres afectades pel sisme marí de desembre del 2004. Només en les últimes setmanes, uns 50.000 desplaçats han arribat a la ciutat de Batticaloa i unes 40.000 persones han entrat a les zones sota control governamental fugint dels combats. La xarxa Càritas ha posat en marxa una operació d'ajuda humanitària

per repartir aliments, roba d'abric i productes de primera necessitat als desplaçats a les zones de Batticaloa, Valuthayam-Mannar i la península de Jaffna.

A causa del deteriorament de la situació, Càritas internacional llençava «una crida a les parts en conflicte per tornar a la taula de negociacions i a la comunitat internacional perquè es comprometi de nou en la recerca de la pau a Sri Lanka». Per a la xarxa internacional de Càritas, «una solució militar implica la prolonga-

L'Església i Càritas singaleses han reactivat el seu paper d'intermediació que des de fa dècades duen a terme entre les parts enfrontades en aquest llarg conflicte. Com indica el P. Damian Fernando, «gràcies a la nostra reconeguda postura de neutralitat, hem tornat a participar en els contactes que es duen a terme entre les parts. Estem treballant de forma discreta

amb tots els contendents, amb el Govern, amb el LTTE (Liberations Tigers of Tamil Eelam) i amb el Front Budista d'Alliberament Popular per fer possible una solució pacífica».

Amb motiu del sisme marí de desembre del 2004, Càritas Sri Lanka va posar en marxa un pla d'emergència i de rehabilitació a quatre anys vista (2004-2008) i amb un cost total de 100 milions de dòlars. Aquest programa global té com a destinataris directes unes 21.000 famílies, a més de 400.000 destinataris indirectes. Les àrees prioritàries del treball de reconstrucció són els habitatges i les infraestructures,

la recuperació dels mitjans de vida dels damnificats i els programes d'educació i de prevenció de catàstrofes naturals. (C.C.)

Els menors no són aliens a la violència.

ció de la guerra que ha assolat aquest país durant els darrers 25 anys, en els quals més de 70.000 persones, en la seva majoria civils, han estat assassinades».

ESPANYA

El nunci del Papa exhorta a seguir l'exemple de sant Josep

VALÈNCIA.— El nunci apostòlic del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, va exhortar durant l'homilia en la missa solemne que va presidir a la catedral de València amb motiu de la festa de Sant Josep, a seguir l'exemple de l'espòs de la Mare de Déu «com a home de fe i just, fidel a la missió, patró i protector». El màxim representant del Vaticà a l'Estat espanyol va destacar que «el progrés científic dels nostres dies confirma més i més que cadascú de nosaltres és una obra meravellosa sortida de les mans de Déu». «Fins i tot des del punt de vista estètic, l'ésser humà és un prodigi», i va posar com a exemple «el disseny del genoma recentment publicat en detall, que és d'una bellesa extraordinària».

Això no obstant, «molta gent s'oblida

de Déu». L'ambient que veiem en els nostres dies és el de «l'entreteniment va, la innovació i la tecnologia sense rumb, o la moda com a frivolitat». Les obres d'art i els mitjans de comunicació «reflecteixen aquesta realitat» en la qual, per a molts, l'espiritualitat i la vida eterna no tenen significat». Davant d'aquesta situació, Mons. Monteiro de Castro va animar a «no dubtar de portar a la nostra llar, a la nostra feina, al nostre món Jesucrist amb una fe tan irrompible com la de sant Josep». El nunci apostòlic va concelebrar la solemne missa amb l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, el bisbe d'Eivissa, Mons. Vicente Juan Segura, i els bisbes auxiliars de València Esteban Escudero i Salvador Jiménez, a més de nombrosos preveres. (AVAN)

UN ALMA EN CRISTO

Dolores Avalos Melero

L'autora, una mare de família que viu i treballa en l'àrea metropolitana de Barcelona, després de recórrer un llarg itinerari espiritual, ens explica la seva conversió i trobada amb Crist.

- A l'inici del tercer mil·lenni, quan ens cal una nova evangelització, la nova edició d'aquesta trilogia presenta Jesús impartint personalment la catequesi, sobre les veritats de la fe i els principis de la vida espiritual, a una dona de poble.
- Es tracta d'una obra actual. Per les seves pàgines desfilen persones i esdeveniments dels nostres dies.
- En els dos primers volums es desenvolupen temes com els grups de pregària i de guariment carismàtic, de la sida, del vot polític, les misses gregorianes, el foc de l'infern i, especialment, la manera d'actuar en l'atenció de malalts.
- El tercer volum se centra en la purificació de l'ànima de l'autora a través de dos esdeveniments familiars i professionals dolorosos.

Combel
EDITORIAL

902 107 007

De venda a Llibreria Urquinaona (Roger de Llúria, 4 - Barcelona)
i a les principals llibreries

Respecte per la fe catòlica i les seves imatges

MADRID.— El Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola ha donat a conèixer una nota en relació amb les diverses actuacions de particulars i d'institucions públiques que «no poden ser valorades més que com a ofenses objectives als catòlics, ja que denigren les imatges més representatives de la fe de l'Església, les del mateix Jesucrist, la Mare de Déu i els sants. Creiem que ofenen també la sensibilitat de qualsevol persona de recta consciència». L'escrit es refereix als cartells i als anuncis televisius de la pel·lícula *Teresa, el cuerpo de Cristo*, i als catàlegs d'una exposició fotogràfica publicada per la Conselleria de Cultura de la Junta d'Extremadura. «Les imatges re-

produïdes per aquests mitjans són crues i lamentables blasfèmies.»

La nota assenyalà que la Constitució espanyola «reconeix i protegeix el dret de llibertat religiosa de les persones i de les institucions. (...) Exigim amb tota fermesa el respecte de la fe catòlica, de les seves imatges i dels seus signes. No podem passar per alt ni donar la sensació que tolerem aquestes lesions dels drets catòlics i de l'Església. Cal que es demanin les responsabilitats corresponents per les vies pacífiques i legals previstes. (...) Sense justícia no és possible la convivència en llibertat, ni tan sols seria possible el perdó, que no negarem mai als qui ens ofenen». (SIC)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Retornar sempre als orígens de la fe

Amb el diumenge de Rams entrem en la gran setmana de la fe cristiana que culminarà el proper diumenge amb la solemnitat de la Pasqua. En aquest dia que és el pòrtic de la Setmana Santa, em sembla oportú recordar que els cristians d'avui tenim necessitat de descobrir els principis fonamentals de la nostra fe, tornar als fets fundants del cristianisme, als orígens. Aquesta necessitat és sentida de forma particularment aguda en el continent europeu, durant segles bressol del cristianisme, la cultura i la civilització del qual té en la fe cristiana una de les seves matrius.

Als cristians ens correspon presentar a les persones d'avui la veritat cristiana en tota la seva integritat i plenitud, perquè només en ella trobarem la llibertat. Precisament per això és essencial tornar contínuament als orígens, a la Tradició viva que brota del Fill de Déu fet home, a Jesucrist, mort i ressuscitat per nosaltres i per la nostra salvació.

Hem de recordar sempre que el centre de la nostra fe i del nostre testimoni ha de ser Nostre Senyor Jesucrist. Ell és qui en primer lloc hem de donar a conèixer als homes. Si actuem així, les nostres paraules trobaran cada

vegada més ressò, com el varen trobar en tot el món les paraules dels apòstols, els primers testimonis del Crist.

D'aquesta exigència de retorn als orígens, ens en dona un gran exemple el papa Benet XVI, que ens invita a romandre fidels a la sempre jove Tradició de l'Evangeli per mitjà de l'Església. Els darrers mesos ha dedicat les seves catequesis de l'audiència general dels dimecres a cada un dels apòstols per tal de «veure'ls un a un, per comprendre en les persones que és viure l'Església, que és seguir Jesús».

En cada intervenció seva el Sant Pare té interès a remarcar una preocupació de fons: el cristianisme, abans que una doctrina, és una Persona. Ser cristià, per tant, abans que assumir determinats continguts doctrinals o normes ètiques i morals, comporta estar amb la persona de Jesús, compartir la seva vida, caminar amb Ell, acceptar la humiliació de no saber seguir-lo sempre de forma suficient i ser capaços d'acollir-nos a la seva misericòrdia i al seu perdó. «En la nostra relació amb Jesús —diu Benet XVI— no hem d'accontentar-nos només amb les paraules. El nostre coneixement de Jesús necessita sobretot una experiència viva.»

Els detalls de la història de cada un dels deixebles de Jesús són útils per obtenir un ensenyament per a nosaltres: es tracta de reconèixer en la història de la relació entre Crist i els apòstols els trets d'una amistat que podem trobar i hem de trobar en la nostra història personal. Benet XVI posa en relleu que «Jesús crida els seus deixebles i col·laboradors des dels més diversos estrats socials i religiosos sense exclusions... El grup dels Dotze és la prefiguració de l'Església, en la qual han de trobar espai tots els carismes, pobles i races, així com totes les qualitats humanes, que troben la seva harmonia i la seva unitat en la comunió amb Jesús».

Aquestes dies de Setmana Santa estan centrats en els grans misteris de Jesús, la seva mort i la seva resurrecció. Són uns dies molt propicis per estar amb Jesús. És veritat que en la nostra societat secularitzada aquests dies són per a molts més les jornades d'unes esperades vacances de primavera que no uns dies per a la vivència de la fe cristiana. Però els cristians que vivim en aquesta societat hem d'aprofitar aquestes vacances per estar més units al Senyor que ha mort i ha ressuscitat per tota la humanitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Cercant la veritat

El dia de Rams obre la porta de la Setmana Santa. En aquest dia commemorem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Per això beneirem els rams i l'acompanyarem en processó, i tot seguit escoltarem la Passió de Nostre Senyor, que ens disposarà a reviuere els esdeveniments d'aquests dies sants.

Més d'una vegada us haureu preguntat —també jo ho faig—, com va poder ser que aquells mateixos que un diumenge van aclamar Jesús quan entrava a Jerusalem a llocs d'un pollí, pocs dies després, el divendres, demanessin a crits a Pilat que el crucifiqués. Si l'estimaven un dia, com podien ser els seus enemics poca estona més tard?

Què va passar en aquelles hores perquè canviessin d'opinió en cosa tan important com la vida d'un home? Una possible explicació la trobem quan mirem la nostra pròpia existència i veiem que, potser no d'una manera tan exagerada com els conciutadans de Jesús, també

nosaltres sembla que uns dies diem que sí a Jesús i uns altres l'ignorem. Els habitants de Jerusalem no eren tan diferents de nosaltres.

Enmig de les aclamacions d'un dia i dels impropis de l'altre, apareix la figura de Pilat. Era constituït en autoritat, i per fer justícia podia alliberar Jesús, ja que el reconeixia innocent. Jesús dialoga amb Pilat: «Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu» (Jn 18,37). Pilat, sense esperar resposta, li va preguntar: «I què és la veritat?» (Jn 18,38).

Pilat s'enfronta amb un tema central en la vida dels homes: la veritat. Va tenir por de cercar-la i adherir-s'hi, tot i que la tenia davant!, perquè Jesús és el Camí, la Veritat i la Vida. Pilat no va ser prou valent per afrontar les conseqüències que li comportava ser coherent amb la veritat.

Tots els homes i dones som cercadors de la veritat. Déu ens ha fet intel·ligents i lliures perquè puguem

recórrer la vida cercant la veritat i el bé, que són les úniques coses que poden omplir el cor humà. Aquells habitants de Jerusalem que un dia l'exalten i l'endemà l'incenpen potser s'amagaven en l'anonimat de la multitud, d'alguna manera havien perdut part de la seva condició personal. No volien complicacions, els interessava més el que feien tots, el que feia la massa, que no pas la veritat. I així es veuen arrossegats per aquells als quals Jesús feia nosa.

Que visquem santament aquestes jornades santes. Són dies també de descans, però no perdem de vista que meditar la Passió de Jesús, participar en els oficis del triduum pasqual, prendre part en les processons, ens ajudarà a conèixer Jesús més de prop i fer-lo present en la nostra vida, perquè molts arribin a conèixer també Aquell que va morir per tots i va ressuscitar, i que viu per sempre: la mateixa Veritat. Reviuere els esdeveniments de la Setmana Santa ens ha d'ajudar a ser coherents.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Dr. J. M. Simón i Castellví *

L'eutanàsia d'Inmaculada Echevarría

Quan es vol promocionar una conducta immoral es pot fer almenys de dues maneres. Una és procurant que es legalitzi. L'altra és negant que el que es fa sigui precisament la conducta immoral de la qual parla la llei o la moral. És a dir, al fet immoral se li diu d'una altra manera i així és més ben acceptat. Aquest últim cas és el que ha passat recentment amb l'eutanàsia d'Inmaculada Echevarría.

El Catecisme defineix l'eutanàsia d'una manera molt pràctica: es tracta d'una acció o omissió que, per ella mateixa o en la intenció, produeix la mort per evitar uns patiments. En el cas de la senyora de Granada, l'acció o omissió ha estat retirar un respirador amb el qual ella feia anys que podia anar vivint. Aquesta acció li ha produït la mort. No hi ha dubte que es tracta d'un cas d'eutanàsia ben clar, diguin el que diguin certs teòlegs o experts.

Han parlat clar els cardenals de Toledo, Sevilla, el bisbe de Granada i, a mi personalment, el mateix secretari d'Estat, el cardenal Bertone, que, a més, és teòleg moralista. No hi ha dubte. Es tracta d'un d'aquells casos que el Catecisme anomena homicida per tractar-se d'una eutanàsia.

Hi ha però aspectes que encara fan més greu i trist el cas, deixant de banda la persona de la Inmaculada, a la qual Déu jutjarà amb misericòrdia.

Es volia aplicar l'eutanàsia en un hospital de l'Orde de Sant Joan de Déu, potser el mateix dia 8 de març, dia del sant. Sortosament no ha estat així. L'eutanàsia ha comptat

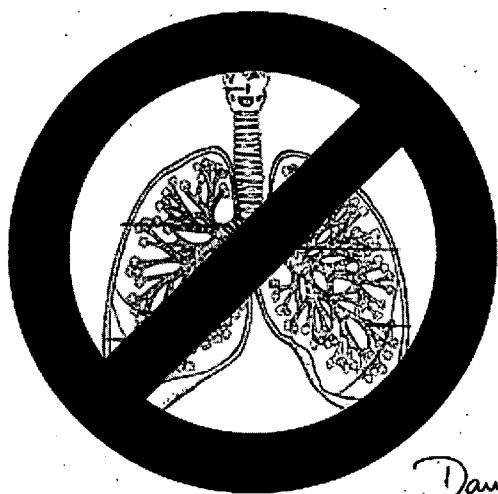
amb el vistiplau d'un comitè hospitalari i de la Junta d'Andalusia (es veu que s'atorguen competències...). Ha mediatitzat el cas l'associació de la mort que en diuen «Dret a morir dignament». A mi em fa pena veure als diaris fotos amb desenes de televisions envoltant la senyora en qüestió. He vist a TV3 unes declaracions de la pacient afirmant que estava deprimida: ara resulta que acceptem provocar la mort de persones amb depressió? Tampoc no impedirem la mort dels suïcides tradicionals quan es vulguin tirar per la finestra?

Es escandalós que al terrorista De Juana se'l lligui per alimentar-lo a la força invocant «el suprem bé de la vida» (Zapatero dixit) i a aquesta pobra senyora no se l'hagi ajudat a viure.

Els metges sabem que en retirar el respirador, encara que amb dificultat, la pacient seguiria respirant, la qual cosa vol dir que, si Inmaculada no ho ha fet, és perquè l'han sedada perquè no continuï respirant. Sense la preceptiva autòpsia (el dret sempre es

pverteix en aquests casos), s'han apressat a incinerar-la. Ah, i suposo que d'ací a uns dies apareixerà l'enregistrament de la seva mort. Tot per anar promocionant l'eutanàsia. Molts dels que veuen bé la resolució d'aquest cas, segur que en patiran les conseqüències en si mateixos o en les persones estimades. Quan un es tira pedres sobre el propi teulat, es mulla quan plou.

* President de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques

Dani

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La ingratitud

Sant Bernat va escriure que «la ingratitud és un vici abominable». Qui és ingrà? El diccionari ho defineix com a «malagraït, que oblida o menysprea els beneficis rebuts». Fins i tot és ingrà «qui no correspon a l'afecte que un altre li té». Pierre-Marc Gaston va escriure, al segle XIX, que «la ingratitud no descoratja la vera caritat, però serveix de pretext a l'egoisme».

Jesús, en el Sermó de la muntanya, va parlar molt clar. Va predicar la gran llibertat del cristià. La llibertat que mai no es fa enrere, que arriba a l'amor dels enemics. Perquè la llibertat de l'evangeli no permet pas recloure el propi jo a causa de les males passades o dels sofriments que els altres ens hagin infligit. Sobrepassa el gest d'estimar els qui ens estimen, gest que practiquen fins i tot els pagans. La llibertat evangèlica és tan agosarada que, fins i tot, troba normal pregar pels enemics. Els màrtirs de Crist ho han sabut fer al llarg de tota la història de l'Església i fins avui.

Els deixebles del Senyor sabem que hem de donar i donar-nos sense esperar que ens diguin: gràcies! Ho sabem i, fins i tot, intentem fer-ho. Tanmateix, moltes vegades ens n'oblidem. I esperem que ens agraeixin el bé que fem. Quan tenim aquesta reacció, quan lamentem que ens hagin donat les gràcies per una bona acció envers el proïsme, errem del tot. Ha fallat la memòria evangèlica. Importa fer

el bé. No ens hem de posar neguitosos quan no ens en donen les mercès. I, si ens xoca, hi ha una solució: llegir novament l'evangeli. Tornarà la llum. I el Senyor ens farà el do de la valentia per ser constants, passi el que passi, en el bé.

L'evangeli ens obliga a tots a ser agraïts. La ingratitud és un vici. Agraïts a Déu i agraïts als germans. Què tenim que no ho hàgim rebut de Déu? La vida natural i la sobrenatural són un regal de l'amor del Senyor. La família que ens envolta i els amics també ho són. El treball i la vida digna tenen les mateixes arrels. Quantes coses rebem dels nostres germans? L'atenció, la delicadesa, la dignitat personal, l'ajut en moments dificultosos, el regal inesperat, l'acceptació de la nostra persona i la rialla dels acudits poc graciosos... El cristià és tan lliure que sap agrair a Déu. Està avesat a la celebració eucarística, que és una gran acció de gràcies al Senyor pel misteri inefable de la nostra salvació. En la pregària universal no exclou mai ningú, prega per a tots, prega pels benefactors. De benefactors, en tenim més dels que pensem. I resa pels enemics i pels ingrats.

A la Vetlla Pasqual, en renovar les promeses del baptisme, renunciem a tot pecat. Enguany podríem renunciar a la ingratitud. I a no sentir ferit l'amor propi quan els altres no ens donin les gràcies dels favors que els hàgim fet. Apossem per la caritat i defugim l'egoisme.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'ou de Pasqua

Explico records personals. Fa anys, la meua família tenia un galliner senzill. Els animals s'hi movien al seu aire. Als racons preferits, hi ponien els ous. Uns dies, molts; i, altres, pocs o cap. Recordo dues coses. De vegades, quan hi entrava, alguna gallina saltava del niu improvisat, amb un cloqueig, la qual cosa volia dir que havia post un ou. Quan l'agafava, sentia la calor del cos de la gallina que l'havia post. De vegades, també apareixia una gallina amb els pollets. Sense adonar-nos, havia covat uns quants ous. Totes dues coses m'alegraven i, d'alguna manera, em convidaven a pensar sobre el miracle de la vida. Un ou és un aliment i un pollet en potència. Sorprenent. Si hi ha alguna cosa màgica, aquesta ho és.

Aquesta és la meua experiència i, suposo, que la de molts lectors. L'experiència més comuna avui dia és adquirir-los, procedents d'una granja, on els pobres animals viuen empresonats, sense cap possibilitat d'escapar-se, ni de moure's. Qui compra els ous en qualsevol supermercat, només en coneix el preu, per tant, dubto que el pugui entusiasmar el fet d'observar-los.

Antigament, la llei de l'abstinència no permetia menjar-ne durant els quaranta dies de Quaresma. Aquest temps coincideix amb l'època en què les gallines ponen més. La gent esperava la Pasqua per poder-los consumir, la qual cosa encara els feia més desitjables. Al principi del meu ministeri sacerdotal, amb els nois de l'escola, per Pasqua, anàvem per les cases i cantàvem les típiques caramelles. Les famílies ens regalaven ous o diners. Recordo la meua primera parròquia, les meves primeres il·lusions sacerdotals i els meus primers alumnes de Santa Eugènia de Berga. Com podeu suposar veníem els ous i, amb aquests diners, anàvem un dia d'excursió. Han passat molts anys però encara, quan ens trobem, recordem aquells viatges a França o a Andorra, les primeres sortides a l'estranger, gràcies a aquests presents. Records felços, entrellaçats amb alegres vivències cristianes de la Pasqua.

A Jerusalem, a l'església de les monges russes, expliquen la llegenda que la Magdalena va parlar al Cèsar de la resurrecció del seu Senyor i li va oferir un ou. Algunes icones la representen així. És tradició d'Europa Oriental que els fills preparin amb il·lusió els ous pintats per oferir-los als seus pares el dia de Pasqua. Aquest costum domèstic ha donat pas a un art decoratiu tan important, que els ous ja no ho són, se substitueixen per objectes petris i la decoració adquireix categoria museística. La nostra decadent cultura occidental es limita a comprar a la pastisseria ous de xocolata, que amaguen a dins la sorpresa d'alguna lllaminadura. Ha desaparegut la referència de la vida, de la Resurrecció de Crist, per convertir-se en objecte prosaïc de consum vulgar.

Enguany he proposat a joves i grans que preparin ous pintats per ells mateixos i els portin a la Vetlla Pasqual perquè ornamentaran l'entorn del Ciri Pasqual. Anteriorment, n'hi havia que els presentaven en l'ofertori de la Vetlla solemne. Eren ous durs pintats que ens menjàvem després, amb altres lllaminadures (tot el que estava destinat al culte, el que s'oferia al celebrant i per als pobres, es guardava zelosament). Ara pretenc que la seva «obra d'art», feta en ous buits, la puguin conservar juntament amb el recordatori que estic preparant. La festa de Pasqua mereix qualsevol esforç d'imaginació, temps i dedicació artesana i artística.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

«Mola» ser jo, tot i que...

Vaig arribar a la teva vida quan ja feia molt de temps que assabories calamitats a la teva infantesa, a la teva adolescència i a la teva joventut.

És per això que em costa veure com et menysprees tu mateix i et penses que no ets capaç de moltes coses. T'espanta el teu futur i tens por i inseguretat; potser t'espanta el que tots els que t'envolten poden pensar de la teva vida... o, et poden judicar.

Molts anys a la presó han fet de tu un home insegur que es trencava la closca per qualsevol cosa i sempre se sentia una mica culpable.

Mira, recordo que fa molts anys, quan jo era molt jove, vam celebrar les noces d'argent dels meus pares. Va ser una festa molt bonica. I unes paraules que el meu pare ens va escriure per aquella data es van quedar gravades al meu cap: «Us demano que aprecieu sempre més la pròpia estimació que l'estimació dels altres. Podem suportar en un moment determinat el menyspreu dels altres, però mai no suportarem la desestimació pròpia en la convivència íntima i diària amb un mateix.»

Aleshores no vaig entendre aquelles paraules que em vaig aprendre de memòria. Més tard les vaig assolir com un dels ensenyaments més interessants del meu pare.

És per això que m'agradaria parlar-te d'algunes qualitats que admiro de tu i haurien d'augmentar la teva autoestima tan baixa en alguns moments.

T'adones que alguns hem hagut de lluitar ben poc per arribar a on hem arri-

bat, perquè hem tingut moltes coses al nostre abast i tu no? I tot i això has tirat endavant i ara convius amb el teu passat de cara a millorar el teu futur.

Cada matí, quan et llevis, recorda que has produït en mi i en moltes persones un sentit d'admiració per la teva lluita i comença el dia feliç dient-te a tu mateix: «Mola ser jo.»

T'adones que molts dels teus companys d'algunes de les aventures que et van portar a la presó no van poder sortir i tu estàs des de fa un temps recomençant de nou cada dia, amb el que suposa de valentia i de fermesa?

Doncs bé, cada vegada que pensis que tu no pots o no vals, recorda aquestes paraules i digue't a tu mateix: «Mola ser jo...»

T'adones que alegres la vida de tots els que t'estimem i veiem com vas aconseguint de bell nou els hàbits que havies perdut o que mai no et van ensenyar...?

Per això et demano que, de tant en tant, compensis les teves mancances amb aquesta afirmació: «Mola ser jo...»

T'adones, sobretot, que precisament perquè la vida t'ha tractat malament, i has viscut al marge i a l'exclusió ets molt valuós als ulls de Déu, un fill ben estimat, per qui Ell ha donat la vida?

Si estàs angoixat o deprimat, pensa en aquest gran valor teu com a persona a qui Déu estima tant.

Estic segura que un dia sentiràs les paraules del Pare Déu: «Ets el meu fill estimat...» I això sí que és per dir: «Mola ser jo...», un ésser estimat per Déu!

Zoom

Eduard Brufau

Fa poques setmanes s'ha inaugurat a la ciutat d'Olot el Museu de la Imatgeria Religiosa, conegut també com a Museu dels Sants. Aquesta nova instal·lació cultural exposa un fons permanent de centenars d'imatges religioses de la tradició artesanal de la Garrotxa. S'hi poden veure conjunts pessebrístics, passos de Setmana Santa, i figures de sants i marededéus. Es dona la circumstància que les imatges que surten dels tallers olotins tenen una dispensa papal que permet que siguin venerades.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Les set últimes paraules de Crist (i III)

CINQUENA

Tinc set (Jn 19,28)

Etiòpia. El terra és ple d'escletxes. Fa tant de temps que no plou... Les cabanes del poblat resisteixen com poden la calor d'un sol despietat. Uns nens, a l'ombra, no tenen ni esma per jugar. Una nena veu la seva mare, s'aixeca com pot i camina vers ella. Cau. La dona recull la filla, amb dolor i tendresa, però la veu infantil li trenca el cor quan li diu: «Mare, tinc set.»

La crucifixió provoca una set terrible. Els estudis així ho demostren. Jesús no representa una obra de teatre, sinó que viu en la seva carn el dolor incommensurable d'una mort injusta. Arriba al límit del dolor i de la resistència, però sap expressar les seves necessitats. Com una vegada féu amb la dona samaritana, a qui li digué: «Dóna'm aigua.» Ell, la font de l'aigua viva, manifesta set. Viu la humilitat de reconèixer-se feble, de permetre que l'ajudin. El cristianisme constitueix una invitació a valorar les realitats del cos. Jesús, encarnat, es fa en tot igual a nosaltres, menys en el pecat. La set també és un símbol d'amor a la vida, de connexió amb la terra, de senzillesa humana. La grandesa de Déu es descobreix en els petits detalls de l'existència.

SISENA

Tot s'ha complert (Jn 19,30)

Aeroport d'un país llatinoamericà. Un noi jove puja l'escala de l'avió que el retornarà al seu país i a la seva família. Ha passat tres anys com a cooperant. El comiat fou emotiu. Ha dedicat els tres millors anys de la seva vida a engegar un projecte social enmig dels mes pobres. Els porta al cor. Com se'ls estima. Gira el cap en un darrer esguard i diu: «Tot s'ha complert.»

No importa que la vida sigui curta, sinó que sigui plena. No importa construir mil projectes sinó realitzar el somni de Déu a la pròpia vida. No importa córrer i avançar ràpid sinó encertar el blanc. No importa fer moltes coses sinó portar a cap les coses més significatives. El balanç final no podia ser millor: «Tot s'ha complert.» No es tracta de molt o de poc, sinó de tot. Jesús palesa una dedicació absoluta. Els plans de Déu, mentre Ell ha estat en el món, han guiat la seva vida i la seva conducta. Per això, cada passa seva ha estat una invitació al Regne de Déu, a guarir malalts, a sanar cors ferits... Una vida viscuda des de l'amor té garantida la seva plenitud. Ara, ja podrà morir en pau. Només li quedarà la darrera paraula.

SETENA

Pare, confio el meu alè a les teves mans (Lc 23,46)

La seva biografia sembla una novel·la. Sempre ha estat un cercador. Errors, tants com vulguis. Va oblidar Déu durant molts anys. S'allunyà de la fe dels seus pares. Les crisis existencials l'han fet patir molt. A poc a poc, ha trobat la llum. Ara, amb la seva família envoltant el seu llit, prega sense recança: «Pare, confio el meu alè a les teves mans.»

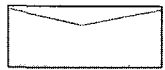
En poca estona, Jesús ha passat per tot: perdó, solidaritat amb els pobres, amor filial, soledat abismal, set inabastable i convicció d'un balanç complert. Li resta el darrer pas. Déu ja és Pare. La soledat ja és confiança. La mort encara és alè. Les mans són acollida. L'ascètica no hi té res a dir. Només hi ha espai per a la mística. No és fer, sinó deixar-se fer. No és conquerir sinó deixar-se posseir. No és paraula sinó silenci. No és poder sinó confiança. No és mort sinó vida. Els perquès resten enrere. Només hi ha horitzó per al misteri. Déu va crear el món en set dies. Jesús ens obre un món nou en set paraules que, des del Divendres Sant del 1787, han estat acompanyades per la música de Haydn i diversos comentaristes. Música i paraula per endinsar-nos en el misteri que ens porta a la dimensió de l'Esperit. Escolta i confia.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ No és un matrimoni

«La justícia anul·la el primer matrimoni homosexual celebrat a França» era un dels titulars de premsa amb què donaven la notícia, sobre el cas francès, alguns mitjans. En aquest cas, el Tribunal de Cassació, la màxima autoritat judicial al país, va anul·lar el primer matrimoni civil celebrat a França en considerar que «el matrimoni és la unió d'un home i una dona». Sens dubte, es tracta d'una sentència que podria establir un precedent no només a França, sinó a tot Europa.

I és que després de la decisió adoptada pel Tribunal de Cassació, a França es dona per finalitzada la unió civil de la parella. Tindrà el Tribunal Constitucional espanyol el mateix criteri i les idees tan clares com ha demostrat el de Cassació francès? No obstant això, del que no hi ha cap dubte és que «el matrimoni és la unió d'un home i una dona». Aquesta altra cosa no és un matrimoni.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

□ Conversió, què és?

- Respecte, devoció, en el silenci, en la pregària?
- Alegria, amabilitat, inesgotable?
- Ajuda. En donem quan Jesús encarnat en les necessitats ens allarga la mà?
- Estimen?
- El temple. La casa de Déu, el nostre comportament. Ell hi es.
- Sexualitat. És excusa o serveix de tapa a la immoralitat que ens inunda?
- Testimonis. Ho som? Sense presentar el DNI, es veu d'una hora lluny que practiquem durant les vint-i-quatre hores del dia el que practiquem?
- Recordem l'enteresa dels màrtirs del 1936?

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Sobre l'eutanàsia

Sembla que els partidaris de l'eutanàsia han elegit Espanya per legalitzar aquesta mena de mort, homicidi dissimulat. Van començar amb Ramón Sanpedro, la mort del qual va ser una crueltat. Ara li toca a la granadina Inmaculada Echevarría. No hi ha dret de la mort, sinó de la vida i de rebre les

cures pal·liatives. La desproporció terapèutica amb acarnissament és una altra cosa. Només a Holanda i a Bèlgica està legalitzada l'eutanàsia i els abusos que hi ha a Holanda són ben coneguts; aquí la gent gran prefereix les clíniques d'Alemanya. A Austràlia van revocar aquesta llei.

A més de ser un crim, la legalització de l'eutanàsia genera altres riscos: en els malalts, la gent gran i els impedits creen desconfiança en la família, en els hospitals i en el metge. Davant d'una malaltia llarga, la família es pot cansar i el personal sanitari pot intentar evitar despeses i feina. Enfront dels que poden deixar alguna fortuna, els avars en desitgen la mort; els hedonistes, panxacontents i egoistes consideren l'ancià un destorb. Llevat d'alguns casos de desesperació o de depressió, ningú no desitja seriosament la mort, a excepció de si pateix el pitjor: manca d'afecte i de suport, soledat o saber-se una noia per a la família.

JOSEFA MORALES DE SANTIAGO
Sant Boi de Llobregat

□ Fidelitat

He llegit en una revista la següent expressió: «La fidelitat humana, quan té lloc, és l'excepció.» Per desgràcia es va generalitzant la idea que, en la pràctica, és impossible que l'amor duri sempre. La millor prova en contra és el gran nombre de parelles arreu del món, per no dir la majoria, que han estat i continuen sent fidels fins al final.

Però, s'ha de voler. Aquesta és la paraula clau: *voler*, que és sinònim d'estimar, i que ens recorda que estimar és un acte de la voluntat i no qüestió de sentiment. Per descomptat que en l'amor matrimonial compta l'atracció física i el *feeling* entre els dos caràcters. Però, solament hi ha autèntic amor matrimonial, quan aquests dos plànols estan integrats per un tercer; quan la voluntat lliure adquireix el compromís de donar-se a l'altre i constituir un projecte de vida en comú, obert a la vida i per a sempre.

L'amor, així entès, pressuposa la capacitat de compromís i d'autodeterminar-se per a tota la vida. Malauradament, la primacia de la sensibilitat, la manca d'esperit de sacrifici i la idea

errònia que el compromís impedeix ser lliure, és el que determina la relació de moltes parelles. Per això hi ha matrimonis que no són fidels. No perquè no puguin, sinó perquè no han volgut ni ho volen de debò.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

□ Estimar amb pregària

Vaig veure recentment que les germanes Missioneres de la Caritat, de la mare Teresa de Calcuta, són totes oriündes de l'Índia. Per què no n'hi ha del país? Aquí volem estimar el proïsme sense oració. Vaig sentir de viva veu de la germana Nirmala, superiora general d'aquesta congregació, que totes les germanes dediquen tres hores diàries de pregària, repartides durant el dia. Sempre tenen el somriure. Només aconseguirem la fidelitat a Jesús amb la pregària diària. La temptació és reduir el cristianisme a una saviesa merament humana, gairebé com una ciència del viure bé.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Droga i diners

Vivim en un món de bojos. Ens diuen que la droga no és tan dolenta, que fins i tot, és bona per a moltes coses. Que jo sàpiga, només val per pal·liar el dolor en malalts terminals. Ara s'ha descobert una vacuna contra l'addicció de la cocaïna que «captura la cocaïna en sang», però asseguren que «la voluntat del malalt» és fonamental. No és més forta la voluntat del futur «malalt» abans de consumir droga?

Oh, diners, diners, quants dogmes «progressistes» trenquen!

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Simpaties i antipaties

—El cas que li vull consultar deu ser ben corrent. Es tracta d'una persona que té un càrrec important dins de l'empresa: ha de seleccionar el personal per a unes responsabilitats determinades. Doncs bé, aquesta persona selecciona, en paraules seves, segons la simpatia o l'antipatia que li causen els entrevistats, i es fixa molt més en aspectes externs com ara la simpatia, la bellesa o el posat (sobretot si es tracta de noies joves i maques) i no pas en les seves habilitats per fer la feina. Jo crec que això és immoral i injust. Què li sembla?

—La seva consulta em recorda un conegut episodi bíblic en el qual el profeta Samuel, per encàrrec de Déu, ha d'identificar entre els fills de Jessé, el qui ha de ser el nou rei d'Israel. Els fills desfilen davant del profeta i aquest, veient-los, els jutja pel seu aspecte físic, per la seva fortalesa... i aleshores sent la veu de Déu que li diu: «No et fixis en el seu aspecte ni en la seva estatura. L'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor.» Malauradament, moltes eleccions importants les fem fixant-nos només en la «façana» i no en la consistència interior. Tingui en compte, per exemple, molts compromisos que s'estableixen per un enamorament ràpid, per l'atractiu d'una bellesa exterior... i després ja veiem com acaben.

El coneixement total de les persones és una cosa ben difícil. No és gens fàcil conèixer bé una persona i encara menys amb rapidesa. Pel nostre natural ens deixem endur per aquestes simpaties i antipaties, per les qualitats externes que són les més perceptibles, i per això ens acostumem a equivocar fàcilment. Sempre sintonitzem més bé amb algú que ens cau simpàtic, que no ens porta la contrària i, fins i tot, que ens adula. Però, això és molt enganyós, ja que aquesta mena de persones ens acaben utilitzant i s'aprofiten de nosaltres. Tot això, ho comprenc, és molt «natural» i molt «normal» (si per normal entenem allò que és molt freqüent i està). Però també és ben poc sobrenatural i cristià. Aquesta manera d'actuar que vostè esmenta és molt arbitrària i injusta. La persona que selecciona segons aquests criteris, en realitat, fa una accepció greu de persones i no actua amb competència ni responsabilitat en la seva feina. Òbviament, tot això repercutirà en el funcionament de l'empresa. I pel que fa a aquesta tendència d'actuar segons si algú em cau simpàtic o antipàtic, jo recomano sempre aquella sàvia màxima ignasiana que recomana *agere contra*, és a dir, actuar contrariant les tendències naturals fàcilment egoistes i interessades. Personalment, m'esforço per tractar amb més atenció precisament les persones que em cauen antipàtiques. És difícil, però és el que és correcte i cristià.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Crispació

Diuen que els polítics submergeixen Espanya en una espiral de crispació. Més aviat, diria jo, que Espanya fa massa temps que té aquest problema. Potser ve més de l'obstinació de desenterrar els odís que de crear-ne de nous. La crispació és arreu: col·legis, famílies, esport, parlament, autobusos...

Els infants d'avui neixen crispats? Hi ha pau en algun lloc? Si n'hi ha, que ho diguin a les notícies, siusplau. I

els grans titulars dels diaris, i la lletra petita. Que no tot és tan negre, certament, que no hi posin zitzània. Que els mitjans intentin —que sí que en saben— sembrar una mica d'optimisme a través de notícies positives, notícies que donin pau. Que no avortin iniciatives lliures de ciutadans lliures i que triïn imatges que siguin representatives, que no tenen per què ser ofensives.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues del Llobregat

La litúrgia de la Paraula del Divendres Sant

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«De l'hora sexta a l'hora nona»

Un dels documents més preciosos sobre la litúrgia de Jerusalem a les darreries del segle IV és la crònica d'Egèria, una il·lustre pelegrina gallega (vegeu a Clàssics del Cristianisme, n. 35, *Egèria. Pelegrinatge a Terra Santa*, amb introducció i traducció de Sebastià Janeras). Tota la crònica és una font històrica de primer ordre, d'una manera especial per la descripció minuciosa de les celebracions.

Subratllo ara només la informació que ens dona sobre la celebració del Divendres Sant a Jerusalem. Des del matí fins a l'hora sexta, la multitud s'acosta a adorar la relíquia de la creu del Senyor. Però «des de l'hora sexta fins a l'hora nona es llegeixen contínuament lectures o es canten himnes, per demostrar a tot el poble que tot el que digueren els profetes sobre la futura passió del Senyor es troba acomplert en els Evangelis i en les escriptures dels Apòstols... Després d'això, quan ja comença a ser l'hora nona, es llegeix aquell lloc de l'evangelí segons sant Joan en que explica que (Jesús) va lliurar el seu esperit...».

La litúrgia de la Paraula continua essent en la nostra celebració actual la part més important de la litúrgia del Divendres Sant. Sense arribar a l'amplitud de Jerusalem, l'Església llegeix i escolta els Profetes, els Salms, l'Apòstol, i finalment la Passió segons sant Joan, seguint la tradició litúrgica. Tot es refereix a la passió del

Senyor, i forma com un gran quadre cristològic, on Jesucrist és presentat des de totes les perspectives.

El servent i el just

La primera lectura és l'anomenat «exegèticament «quart càntic del Servent», del profeta Isaïes. Els altres «càntics» han estat llegits a les primeres lectures del dilluns, dimarts i dimecres sant. Es tracta d'un text solemne i sobri alhora, emocionat i contemplatiu. És «la passió de Jesús segons el profeta Isaïes», s'ha dit. La trama de fons és la litúrgia de l'expiació, però no amb símbols rituals, sinó en la persona mateixa del Servent, això és, Jesús. És sobretot un text sobre el sofriment, però obert a la resurrecció. Quan escoltem, al final, aquestes paraules: «Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres...», endevinem que apunta la llum del primer diumenge.

El salm 30, que segueix la primera lectura, fa memòria de la pregària de Jesús a la creu, segons l'evangelí de Lluc: «Pare, confio el meu alè (esperit) a les vostres mans.» En forma de pregària, aquest salm assumit per Jesús a la creu, és paral·lel, en primera persona, a la lectura d'Isaïes. Parla el just, l'innocent, explicant la desolació del seu via crucis («Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer»), però afirmant amb força la confiança: «Sou el meu Déu!» També en el salm apa-

reix la perspectiva lluminosa de la resurrecció: «Deixeu veure al vostre servent la claror de la vostra mirada.»

El gran sacerdot que tenim

També la carta als Hebreus (2a lectura) assumeix la litúrgia de l'expiació com a comparació per explicar el misteri pasqual. Jesús realitza en la seva persona allò que ritualment feia, cada any, el gran sacerdot en el Temple: entrar al lloc santíssim, darrera la cortina, per oferir el gran sacrifici d'expiació pels propis pecats, pels dels sacerdots i pels de tot el poble. La cortina que Jesús ha traspasat és la seva mort a la creu, i «travessant els cels, ha entrat davant Déu». La passió del Fill no ha estat una broma o una ficció, sinó un sofriment real i sagnant, assumit per manifestar l'amor al Pare i als seus fins al terme, del tot. Aquest és el seu sacerdot, i per això és, vivent per sempre, «font de salvació», comunicant l'Esperit Sant a tots els qui creuen en ell.

La passió segons l'evangelista sant Joan acaba precisament amb la contemplació de Jesús com a font de salvació: del costat traspasat per la llança brolla sang i aigua, imatge dels sagraments. L'Església, en aquesta solemne litúrgia de la Paraula del Divendres Sant, aconsegueix cada any la profecia: «Miraran aquell que han traspasat!» I prega amb el profeta Habacuc: «Manifesteu la vostra obra al nostre temps!».

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Sicília cap al 810**
- ☐ **Monjo a Constantinoble i Tessalònica**
- ☐ **Autor de diverses obres, sobretot himnes**
- ☐ **Va morir a Constantinoble l'any 886**

Quan l'any 827 els àrabs van envair Sicília algunes de les famílies nobles de l'illa van emigrar. Entre elles hi havia la del nostre sant d'avui, Josep l'Himnògraf, que es va refugiar a Grècia, territori de l'imperi bizantí més protegit de les ràtzies àrabs. Quan només tenia quinze anys va entrar al monestir de Latomia, a Tessalònica, on més tard també va ser ordenat sacerdot.

Josep va demostrar tenir bones qualitats intel·lectuals i de lideratge i juntament amb altres monjos va ser enviat a Constantinoble. A la capital de l'imperi el nostre sant es va trobar amb el moviment iconoclasta, que incentivat per l'emperador, va suposar una onada popular de destrucció d'imatges religioses, però que amagava interessos polítics. Per fer front a aquesta situació, sant Josep l'Himnògraf es va traslladar a Roma per demanar l'ajut del Papa, però durant el viatge va ser

Sant Josep l'Himnògraf

fet pres per un vaixell àrab i portat com a esclau a Creta.

Quan al cap d'uns quants anys va ser alliberat, va tornar a Constantinoble, on va fundar un monestir del qual ell mateix va ser abat. Quan semblava que s'havien acabat les seves peripècies vitals, va tornar a esclatar la febre iconoclasta impulsada per l'emperador i el nostre sant es va haver d'exiliar a Crimea, sud de l'actual Ucraïna, per haver-s'hi oposat obertament. Finalment, quan a la capital la situació es va calmar Josep l'Himnògraf hi va poder tornar i se li va encarregar la custòdia de la catedral de Santa Sofia.

Es creu que al llarg de la seva vida i dels nombrosos viatges sant Josep l'Himnògraf va arribar a escriure centenars d'obres, de les quals ens han arribat nombrosos poemes i sobretot himnes — d'aquí el sobrenom d'himnògraf —, que encara avui són cantats en la litúrgia bizantina.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

ABRIL

1. Diumenge

DIUMENGE DE RAMS, Vermell. Lectures: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Lluç 22,14-23,56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Venanci, b. i mr.; Hug, b.; beat Nuño Álvares Pereira, rel.; Santes, Teodora, mr.

2. Dilluns

Dilluns Sant, Morat. Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Paòla, erm. i fund.; Santes, Maria Egipcíaca, penitent.

3. Dimarts

Dimarts Sant, Morat. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicetas, ab.; Santes, Guimar.

4. Dimecres

Dimecres Sant, Morat. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Benet de Palerm, rel.

5. Dijous

DIJOURS SANT, Blanc. Missa de la Cena del Senyor: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vicenç Ferrer, prev.; Santes, Emília, vg. i mr.; Maria-Crescència Höss, rel.

6. Divendres

DIVENDRES SANT, Vermell. Celebració de la Passió del Senyor: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.; Guillem, ab.

7. Dissabte

DISSABTE SANT, Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Baptista de la Salle, prev. i fund.; Epifani, b.; Germà, monjo.

Lectures bíbliques

Diumenge de Rams

Evangelí de la benedicció de Rams Lc 19,28-40

Beneït el qui ve en nom del Senyor

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús anava al davant pujant a Jerusalem. Quan era a prop de Bet-Fagué i de Bet-Hània, a la muntanya de les Oliveres, envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant i, entrant, hi trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, respondeu que el Senyor l'ha de menester.» Els dos que Jesús enviava se'n anaren i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit. Mentre deslligaven el pollí, els amos els digueren: «Per què el deslligueu?» Ells respongueren: «El Senyor l'ha de menester.» Portaren el pollí a Jesús, el guarniren tirant-li els mantells a sobre i hi feren pujar Jesús.

A mesura que Jesús avançava, estenien els mantells pel camí. Quan s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels seus addictes, plena d'alegria, començà de lloar Déu amb grans crits per tots els prodigis que havien vist, i deien: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt.»

Alguns fariseus que anaven amb la multitud li digueren: «Mestre, renya els teus seguidors.» Ell respongué: «Us asseguro que si aquests callessin, cridarien les pedres.»

Lectura primera

Is 50,4-7

*No he amagat la cara davant les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit*

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i

jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca là cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima.»

*R. Déu meu, Déu meu,
per què m'heu abandonat?*

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. **R.**

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meua, cuiteu a defensar-me. **R.**

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. **R.**

Lectura segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'evangelí

Fl 2,8-9

*Crist es féu per nosaltres obedient
fins a la mort i una mort de creu.*

*Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom.*

Evangelí

Lc 22,14-23,56

(Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç)

Barcelona

diòcesis

La Sagrada Família està d'aniversari

■ Se celebren 125 anys de la col·locació de la primera pedra

BARCELONA.— «Eren les set; i a la llum de les torxes es van acomiadar els convidats abandonant aquells retirats barris per tornar al centre de la ciutat.» Així relata *El propagador de la devoción a san José* la col·locació, l'abril del 1882, de la primera pedra de la Sagrada Família en un terreny que va costar 34.000

duros i que s'ubicava aleshores al municipi de Sant Martí de Provençals. Començava així l'apassionant història de construcció de la Sagrada Família, que si en un primer moment partia del projecte de Francesc de Paula Villar, va passar després, el 3 de novembre del 1883, a mans del geni d'Antoni Gaudí.

«Vindrà gent d'arreu del món a veure el que fem aquí», va dir Antoni Gaudí referint-se a la construcció de la Sagrada Família, a la qual es va dedicar en cos i ànima fins a la seva mort, el 1926. Més d'un segle després de la col·locació de la primera pedra, aquella premonició de Gaudí no únicament s'ha fet realitat, sinó que ha magnificat aquesta realitat. Fins a 20.000 persones poden aplegar-se cada dia al voltant de la Sagrada Família, que també rep la visita d'arquitectes de prestigi mundial per interessar-se per les tecnologies més innovadores en disseny i en construcció que es fan servir avui dia per fer realitat el somni de Gaudí.

«A la Sagrada Família tot el que hi passa és providencial», va dir també Antoni Gaudí. Tant és així que, malgrat múltiples vicissituds i malgrat que durant la guerra civil es van perdre plànols, dibuixos, fotografies originals i part de les maquetes de guix a escala fetes per Gaudí, està previst que a finals del 2008 el temple quedi cobert i preparat per al culte. «Els fets han demostrat que és una obra en mans de Déu i de la voluntat del poble», va recordar Jordi Bonet, arquitecte en cap de la Sagrada Família.

La construcció del temple, que va començar a finals del segle XIX i que culminarà el segle XXI, ha estat possible gràcies a persones compromeses i arrelades a la Sagrada Família «que han lluitat contra els elements per tirar endavant el projecte», va dir també Joan Rigol, president delegat de la junta constructora del temple. Es complien de nou les paraules de Gaudí: «No és de doldre que jo no pugui acabar el temple. Jo em faré vell, però d'altres vindran rere meu. El que s'ha de conservar sempre és l'esperit de l'obra, però la seva vida ha de dependre de les generacions que se la transmeten i amb les quals viu i s'encarna.»

«Estem en l'horitzó de l'última generació que veurà la Sagrada Família en construcció», va afegir Rigol, que va apuntar que els pares i les mares actuals amb fills

La il·luminació de la façana de la Passió requereix 40.000 kw de potència.

petits són la generació que veurà acabat el temple. En aquesta darrera etapa la «monumentalitat quedarà multiplicada per molt», va dir referint-se a la torre central dedicada a Jesús, que assolirà els 170 metres.

La Sagrada Família, però, més enllà de ser un símbol de la ciutat de Barcelona i de Catalunya, més enllà de ser un monument a la cultura catalana i universal, és per damunt de tot l'«expressió cristiana d'entendre el món i la relació entre les persones», va dir Rigol. Per això, amb motiu d'aquests 125 anys de la col·locació de la primera pedra, la junta constructora de la Sagrada Família té la vista posada en el futur, però també en els orígens d'un temple que va néixer amb la voluntat de reunir tots els símbols del cristianisme i els tres moments culminants de la vida de Crist: naixement, mort i resurrecció. És en aquest sentit que la Sagrada Família esdevindrà punt de referència de l'Església

universal, d'una Església implicada en el món i transmissora dels valors de pau, de justícia, de germanor... «És un monument de pedra i és també un monument de l'esperit», va dir Rigol moments abans d'inaugurar-se l'enllumenat de la façana de la Passió.

Enllumenat de la façana de la Passió

El vespre del 19 de març, amb un vent vigorós, va començar la celebració del 125è aniversari de la col·locació de la primera pedra amb la inauguració de l'enllumenat de la façana de la Passió i d'una mostra commemorativa que retrata els orígens i la fundació de l'obra. Joan Rigol va aprofitar la presència de les autoritats polítiques a l'acte, encapçalades per l'alcalde de la ciutat, per demanar-los que tinguin en

tació de l'Església de Barcelona a la cultura i l'art, i va destacar-ne les similituds amb la construcció de les catedrals medievals.

Mons. Martínez Sistach també va explicar que, durant l'audiència privada del 6 de juny del 2006, li va regalar a Benet XVI un volum sobre el temple de la Sagrada Família, i que el Sant Pare havia quedat impressionat per aquesta majestuosa realitat. «Que cali en el cor de tots els ciutadans la fama de santedat de Gaudí», va dir l'arquebisbe, que va finalitzar la seva intervenció amb un desig: «Que entranyable fóra celebrar la dedicació del temple juntament amb la beatificació de Gaudí...»

Actes d'aniversari

Les celebracions d'aniversari, que culminaran el 19 de març de l'any vinent amb una missa solemne, tindran altres moments destacats com el 22 d'abril, quan es descobrirà la darrera escultura de Josep M. Subirachs: un sant Jordi. Durant l'acte es farà un recital de poesia entorn de la figura de sant Jordi i es retrà homenatge a Subirachs per tota la seva trajectòria artística a la Sagrada Família.

A principis de juny, el temple acollirà

una exposició sobre l'obra de l'arquitecte japonès Kenji Imai (Tòquio, 1895-1987), un dels principals seguidors de Gaudí al país oriental. Kenji Imai va visitar per primera vegada Barcelona el 1926 i va quedar fascinat per la Sagrada Família. La influència va ser tan gran que Imai es va convertir al cristianisme el 1948. D'altra banda, també cal destacar un seguit de conferències al voltant de l'obra de Gaudí que pronunciaran professors d'universitat, especialistes en ar-

Les autoritats presents van brindar per l'aniversari del temple.

quitectura i professionals de l'àmbit de la cultura, tant nacionals com internacionals, i que ajudaran a abordar l'entorn de la Sagrada Família.

No oblidem que l'entorn de la Sagrada Família encara és una qüestió per resoldre, però que està en mans de l'Ajuntament de Barcelona. En qualsevol cas, l'arquitecte Bonet va recordar que el projecte consisteix a fer una avinguda de 60 metres d'amplada des del carrer de Mallorca fins a la Diagonal, de manera que des de la Diagonal es pugui contemplar la façana de la Glòria en tota la seva esplendor. Joan Rigol, de la seva banda, va precisar que es tracta d'una operació a llarg termini i va destacar que les persones afectades seran tractades de forma modelica en tot moment.

Una altra de les cites destacades de l'aniversari, en aquest cas de caire més íntim, serà el 20 d'abril, quan els treballadors de l'obra recuperaran l'antiga tradició de peregrinar a Montserrat.

Carme Munté

Reivindicació popular

La Sagrada Família és un símbol de Barcelona i de Catalunya, cosa que va quedar prou palesa el diumenge 18 de març en un acte convocat pel col·lectiu Per un Bon Traçat del TGV i que va aconseguir encerclar el temple als compassos de *La santa espina*. En l'acte, al qual també va participar Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, es va llegir un manifest que demanava a les autoritats polítiques que el TGV no passi pel centre de la ciutat, ja que pot suposar un perill per als veïns i per al temple de la Sagrada Família.

En aquest sentit, Joan Rigol, president delegat de la junta constructora, va recordar que havien presentat unes al·legacions al Ministeri de Foment que estaven en fase d'estudi i es mostrava clar en la seva reivindicació: «No pot ser que el nostre equip tècnic ho vegi amb preocupació i que no rebí també una resposta de tipus tècnic que li garanteixi que no passarà res.»

Barcelona

Els Equips de la Mare de Déu fan 60 anys

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va definir el matrimoni com a «patrimoni de la humanitat» durant la trobada general

BARCELONA.— Alguns matrimonis joves i un sacerdot francès el 1938 van tenir la intuïció que el matrimoni, com a parella, havia de ser objecte d'atenció continuada. El 17 de març passat, aprofitant l'organització de la trobada general habitual cada dos anys, els Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca van celebrar els 60 anys d'aquesta intuïció afortunada. Davant de l'arquebisbe de Barcelona, més de 250 persones van renovar els seus compromisos i van participar en l'Eucaristia d'acció de gràcies.

El saló d'actes de La Salle Bonanova va acollir l'Eucaristia en acció de gràcies.

No va ser una més. La trobada general bianual dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca es va aprofitar per celebrar, alhora, una commemoració especial: els 60 anys de la carta fundacional del moviment internacional dels Equips de la Mare de Déu.

Així, entre 250 i 300 persones van acudir el 17 de març passat a les instal·lacions del col·legi de La Salle Bonanova de Barcelona. Allà van gaudir de tota una jornada farcida d'activitats, entre elles, la conferència *El vincle conjugal, expressió de l'amor més gran*, pronunciada pel doctor en Filosofia i Teologia Francesc Torralba. Posteriorment, i al llarg del matí, va tenir lloc un espai de reflexió i diàleg en grups reduïts a través d'una quinzena de tallers. Els matrimonis assistents van debatre temes com la intimitat, la fidelitat, l'autenticitat, la comunicació, la fe, etc.

Després del dinar es va celebrar l'Eucaristia d'acció de gràcies presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el qual va destacar com n'ha estat i n'és, d'«enriquidor», el moviment per a milers de matrimonis d'arreu del món. I va posar en relleu la importància del matrimoni, «obra de Déu», al qual va definir com a «patrimoni de la humanitat».

Tots van agrair en pregària no només la institució del matrimoni, sinó la intuïció que van tenir alguns matrimonis joves i l'abat Caffarel, un sacerdot jove, el 1938, quan van decidir crear els Equips de la Mare de Déu. Van pensar que el matrimoni, com a parella, havia de ser objecte d'atenció continuada; que la consolidació de la parella exigia una sol·licitud permanent; que perquè home i dona poguessin créixer de forma harmònica i conjunta, tant en el pla humà com en l'espiritual, calia conrear en tots dos alhora una visió transcendent, una fe vital.

Actualment els Equips de la Mare de Déu són un moviment internacional cristià amb presència viva a 57 països. A Catalunya i Menorca hi ha 860 llars que pertanyen als Equips, cosa que significa prop d'unes 1.600 persones. Persones que s'apleguen, almenys un cop al mes, en grups de cinc o sis parelles, més un sacerdot consiliari. Mengen junts, posen en comú les seves experiències, estudien un tema i junts també pregunten. Cada matrimoni ha d'exercitar el diàleg en parella, destinar un moment mensual a una conversa en profunditat i activar la vida de fe i pregària.

Consuelo Chaves

L'arquebisbe va tancar el cicle de conferències quaresmals.

L'arquebisbe clou les conferències quaresmals de la Concepció

BARCELONA.— El diumenge 11 de març passat es va donar per finalitzat el cicle d'enguany de les conferències quaresmals celebrades a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona sota el títol *Eucaristia, celebració, vida*. Per a la cloenda es va demanar a Mons. Lluís Martínez Sistach que pronunciés la conferència *Viure el misteri, viure la vida cristiana*.

L'arquebisbe de Barcelona va deixar clara la importància de l'Eucaristia en la vida de tot cristià durant els 45 minuts que va durar la xerrada. Mons. Martínez Sistach va ser rotund: «L'Eucaristia és la

font i el cim de la vida cristiana, tal com estableix el Concili Vaticà II. Celebrant la missa rebem l'aliment per viure tota la setmana. (...) Tot neix i porta a l'Eucaristia com a sagrament per antonomàsia. Alimentar-se del cos de Jesucrist és una necessitat per als cristians.»

Les conferències van ser concebudes com un minirecés setmanal i, a més de la dissertació, els assistents van poder participar en les vespres i en el sagrament de la Reconciliació. Anteriorment, el bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va pronunciar la xerrada el 25 de febrer i el P. Rànier Cantalamessa, el 4 de març. (C.Ch.)

Jornada de bioètica sobre el començament de la vida humana

BARCELONA.— El 3 de març passat l'Auditori del Campus de La Salle va acollir la jornada de bioètica organitzada per la Fundació Gift and Task i que va versar sobre *El començament de la vida humana: entré l'amor i la tecnologia*. Durant tot el dia es va reflexionar, a través de dissertacions de diferents experts, sobre qüestions com el *Desenvolupament embrionari i genètica en els seus primers estadis*; *La reproducció assistida in vitro: situació actual*; *Anàlisi èticojurídica de les lleis de recerca biomèdica i de reproducció assistida i les conseqüències socials de la seva aplicació*; *Perspectiva ètica en la pràctica mèdica de l'aprovació de les lleis de reproducció assistida i de recerca biomèdica i perspectiva ètica moral de les legislacions europees so-*

bre qüestions biomèdiques.

L'organització d'aquesta jornada va ser demanada per la Conferència Episcopal Espanyola a la Fundació després d'haver estat fetes igualment a Madrid i Saragossa. En aquesta ocasió l'arquebisbe de Barcelona es va encarregar de clausurar-la i va destacar la importància de fer trobades i debats sobre la vida com el que havia tingut lloc i va instar que «les facultats de Dret i de Medicina de l'Església haurien d'impulsar aquests debats tot i que no transcendeixin públicament». A més, va animar que el treball realitzat per la Fundació Gift and Task segueixi les passes de l'encíclica papal *Déu és amor*; «que sigui un treball ben fet i amb prestigi científic i que la societat el conegui», va indicar el prelat. (C.Ch.)

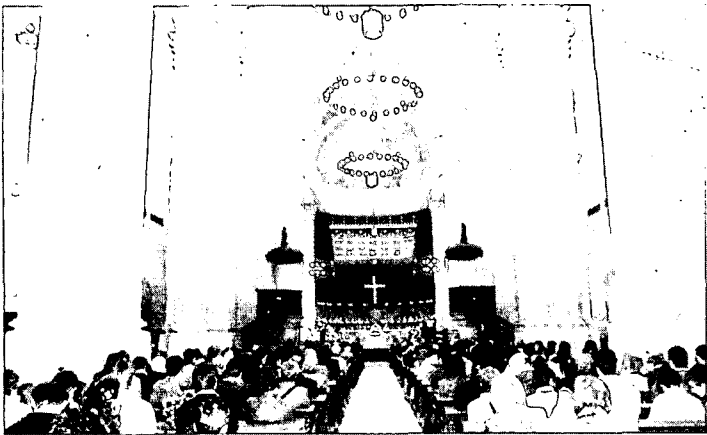

Mons. Maurizio Calipari (a l'esquerra) va dissertar sobre la perspectiva ètica moral de les legislacions europees.

Lleida

El bisbe emèrit va dir en l'homilia que s'havia sentit molt estimat pels lleidatans

La catedral nova s'omple de fidels en el comiat de Mons. Ciuraneta

La catedral es va omplir de gom a gom en l'Eucaristia de comiat.

Més d'un centenar de preveres van concelebrar l'Eucaristia.

Mons. Ciuraneta va pronunciar una sentida homilia.

Els fidels van poder acomiadar-se personalment del bisbe.

LLEIDA.— Amb la catedral nova de Lleida plena de gom a gom de fidels, la diòcesi de Lleida va acomiadar a les dotze del migdia del dissabte 17 de març, amb una solemne Eucaristia, el qui ha estat durant set anys al capdavant de la diòcesi i ja bisbe emèrit: Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí.

Mitja hora abans d'iniciar-se la celebració, els bancs del temple eren gairebé plens de fidels, vinguts de nombrosos pobles de la diòcesi i de la ciutat de Lleida.

Als primers seients es van situar els germans, cunyats, nebots i familiars més propers del bisbe emèrit, vinguts des de Palma d'Ebre, el seu poble natal, per assistir al comiat del seu tiet bisbe i retornar a la tarda, ja amb ell, al que serà el seu lloc de retir. Amb els familiars s'hi va fer present un grup d'antics feligresos d'Amposta, on Mons. Ciuraneta va ser rector, i que van voler sumar-se a la celebració.

També van tenir un lloc preferent les religioses Missioneres de la Verge del Pilar que han atès el bisbe Ciuraneta durant aquests set anys a la casa sacerdotal, amb delicadesa i esperit de servei, com ho fan amb els mossens que hi resideixen.

La representació institucional també va ser nombrosa. El govern va estar representat per la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll, mentre que la representació de la Paeria va ser encapçalada per la senadora i tinent d'alcalde Maria Burgués, acompanyada per diversos regidors, si bé l'alcalde Àngel Ros s'hi va fer present en acabar la cerimònia. També hi va assistir el president de la Diputació, Isidre Gavín; el diputat i alcalde de Bellupig, Josep Pont;

la diputada Glòria Renom; així com els delegats de Cultura, Ferran Rella, i d'Ensenyament, Antoni Llevot, i el rector de la Universitat de Lleida, Joan Viñas.

L'Eucaristia va ser solemnitzada per les veus de prop d'un centenar de cantaires procedents de les diverses corals de la diòcesi, sota la direcció de Mn. Joaquim Mesalles, mestre de capella de la catedral de Lleida.

L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe Ciuraneta i concelebrada pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i pels sacerdots més grans de la diòcesi que, per

expressa voluntat del bisbe, van ser a prop seu a l'altar. Més d'un centenar de preveres i de religiosos diocesans així com d'altres vinguts de les diòcesis de Tortosa, com el popular P. Jony, amic personal del bisbe Ciuraneta; de Solsona, de Tarragona, de Barcelona i fins i tot de Barbastre-Montsó, van concelebrar la missa de comiat, que va ser assistida pels diaques i seminaristes diocesans.

Mons. Ciuraneta, en una emotiva homilia que va rebre un llarg aplaudiment dels fidels, va dir que en aquell moment calia «donar gràcies a Déu i reconèixer els dons amb què ha beneït tot el poble de Déu que peregrina a Lleida (...) Ara he de seguir un camí diferent, més passiu, prioritizant la pregària d'intercessió a favor d'aquesta molt estimada diòcesi. Per això m'he retirat al meu poble i, malgrat que

no viuré físicament entre vosaltres, espiritualment estarem ben units per la pregària». Alhora, el bisbe es va afermar en la certesa que tot havia estat obra del Pare Déu i va convidar els fidels a pregar tot donant-ne gràcies. Mons. Ciuraneta va expressar el seu agraïment als lleidatans: «He de confessar que estic en deute amb tots vosaltres; un deute d'estimació, perquè entre vosaltres m'he sentit molt estimat, sobretot en els moments difícils. Jo també, des de les meves limitacions, m'he esforçat per estimar-vos, traduint aquesta voluntat d'estimació en disponibilitat, en donació i en actitud de servei, sobretot per acudir allà on la meua presència podia ser un estímul, una ajuda, o bé un consol, o per rebre a casa meua tota persona que cercava compartir penes i il·lusions.»

El bisbe emèrit va acabar l'homilia amb les paraules de l'himne a la perseverança: «Amunt, germans, fem nostra via. Jesús, Rei nostre, ens va al davant...» També va convidar els fidels a perseverar en la fe, «com els nostres màrtirs van perseverar en la confessió de la fe, des de sant Anastasi fins al beat Francesc Castelló i els 169 màrtirs de Lleida».

Uns dels moments més simbòlics va ser el de l'ofertori, quan amb el pa i el vi per a l'Eucaristia, es van presentar a l'altar dues ofrenes ben singulars: un quadre amb una pintura de la façana de la restaurada Acadèmia Mariana, per la qual ell tant ha treballat, obra de Maria Pilar Oliva, i una reproducció en alabastre de la imatge de la Verge del Blau, feta per l'escultor lleidatà Víctor Pallarès, obsequi del Capítol Catedral a aquest bisbe que ha treballat amb els canonges per revitalitzar el primer temple de la diòcesi.

Finalitzada l'Eucaristia, el bisbe Ciuraneta es va situar al peu de les grades de l'altar major per rebre les mostres d'afecte dels fidels que van voler acomiadar-se personalment del qui ha estat el seu bisbe. El comiat es va perllongar gairebé tres quarts d'hora. El bisbe emèrit també va tenir per a tots ells paraules d'un proper i bon pastor. Després de l'Eucaristia a la catedral, el bisbe emèrit es va reunir amb el presbiterat diocesà en un dinar de germanor i de comiat, celebrat al menjador del Col·legi Episcopal de Lleida i presidit per un gran cartell amb una paraula que ho deia tot: «Gràcies!»

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

Mn. Joan R. Ezquerra: «Moltes gràcies, senyor bisbe»

Abans d'acabar la celebració, el delegat general del bisbat de Lleida, Mn. Joan R. Ezquerra, va pronunciar unes paraules de comiat i alhora d'agraïment i de reconeixement a la tasca apostòlica del bisbe Ciuraneta, del qual va dir que s'havia fet estimar per tothom.

Mn. Ezquerra, interpretant els sentiments del poble de Déu i de la societat civil de Lleida, va dirigir-se al bisbe amb un sincer «moltes gràcies, senyor bisbe», alhora que va anar enumerant el llegat apostòlic que el bisbe

dir el qui ha estat el vicari general durant el pontificat del bisbe Ciuraneta a la diòcesi de Lleida.

Ciuraneta deixa a Lleida: la reobertura del Seminari, la seva confiança amb els laics, la seva visió oberta envers la cultura i la ciència, i la seva bondat i lleialtat.

El delegat general va acabar la seva intervenció, que va ser aplaudida pels fidels, amb una oració en què va posar per intercessors els sants i beats lleidatans: sant Anastasi, Teresa Jornet, els beats Francesc Castelló i el P. Palau. «A tots ells els encomanem la seva salut», va

QUÈ ÉS LA SETMANA SANTA?

Són els dies en què recordem la Mort i Resurrecció de Jesús. Llegeix els quadres i descobreix per què és tan important.

DIUMENGE DE RAMS

En aquest dia s'inicia la Setmana Santa, i recordem el dia que Jesús va entrar a Jerusalem i tothom el reconegué com a Rei.

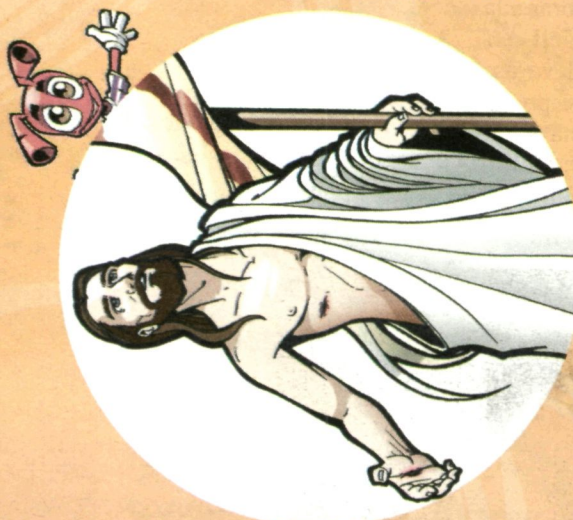
DIVENDRES SANT

En aquest dia van capturar Jesús i el van condemnar a mort. Li posaren una corona d'espines, el fustejaren i l'obligaren a carregar amb una creu fins al Mont Calvari, que fou on el crucificaren.

DISSABTE SANT

Jesús fou sepultat. D'una forma especial recordem la seva Mare, la Verge Maria, que en aquest dia es va quedar sola, i l'acompanyem en el seu dolor.

DIJOUS SANT

En aquest dia recordem l'Últim Sopar de Jesús amb els seus Apòstols. En aquest sopar els rentà els peus per demostrar-los com els estimava. També ens va deixar el gran regal: l'Eucaristia.

El Dijous Sant, Jesús va fer sacerdots els seus Apòstols, donant-nos així el sagrament del sacerdot.

DIUMENGE DE RESURRECCIÓ

La paraula Pasqua significa "pas". Celebrem el pas de Jesús de la mort a la vida. Jesús ressuscita.

La Vella Pasqua és una celebració especial que es realitza el Dissabte de Glòria a la nit, en què es beneeix el Ciri Pasqual.

Celebració del Dia del Seminari

David Codina,
nou sacerdot de
la diòcesi d'Urgell

El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va ordenar el diumenge 18 de març un nou sacerdot jove a la diòcesi, Mn. David Codina, en un acte molt lluit i al qual van assistir família i amics del jove, i també una gran quantitat de fidels de la parròquia de Sant Ot, que van omplir de gom a gom la catedral d'Urgell. Mons. Vives va recordar a Mn. David que ha de treballar «per l'amor, en l'amor i amb l'amor» en l'exercici del seu ministeri sacerdotal.

La cerimònia es va celebrar a la catedral de Santa Maria d'Urgell, en un acte presidit pel bisbe i al qual va assistir una nombrosíssima quantitat de preveres de la mateixa diòcesi (més d'una seixantena) i d'altres punts de Catalunya. Hi van ser presents també el rector del Seminari d'Urgell, el rector i el vicerector del Seminari Interdi-

ocesà, i canonges; a més del vicari general i del vicari episcopal d'Economia de la diòcesi d'Urgell.

Amb gran solemnitat, el ritual que porta el postulant a acceptar el compromís del sacerdot es va allargar fins a dues hores. Mons. Vives va parlar directament a Mn. David per assenyalar-li que «has de ser un signe d'amor a Déu», i va afegir que «pasturar el ramat de Déu és una ofrena d'amor». L'amor va ser considerat cabdal per a Mons. Vives, que va assenyalar en l'homilia que en els nostres temps «torna a ser prioritari ser seguidor i testimoni de Déu; mostrar l'amor de Déu en una societat que ho necessita més que mai, que és superficial i consumista». Amb emoció, Mn. David va rebre les ofrenes de les dues parròquies on ha servit en els seus anys d'estudiant de Seminari i com a diaca: el Consell de Pastoral de la parròquia de Sant Ot li va fer l'ofrena d'una casulla en memòria de tan assenyallada data, i la parròquia de Puigcerdà, un calze.

Mn. David Codina exercirà el seu ministeri a Puigcerdà, on ha treballat ja en els darrers temps com a diaca.

M. C. Orduña

És vàlid ser sacerdot avui?

Mn. David Codina és fill de la Seu d'Urgell. Serà el prevere més jove. Per a ell, i després de fer-se la pregunta de si val la pena esdevenir prevere en el món d'avui, és important «i paga la pena lliurar-se del tot a Crist per amor, i lliurar-se amb generositat i total disponibilitat als altres». Aquest jove reconeix que «la vocació és el misteri de l'elecció divina», i a més, prega tot sovint perquè no faltin pastors i perquè «siguin molts els joves que acceptin la vocació de donar la seva vida per Crist i pels germans».

Ordenació diaconal al Seminari de Barcelona

Dins dels actes de celebració del Dia del Seminari, el diumenge 18 de març, tres alumnes del Seminari Conciliar de Barcelona van rebre el ministeri del diaconat de mans de Mons. Martínez Sistach i com a pas previ a la seva pròxima ordenació sacerdotal. Els nous diaques són Gabriel Carrió, professor de religió en un IES de l'Hospitalet de Llobregat; Carlos de la Fuente, que està acabant els estudis de doctorat en Filosofia, i Joan Muñoz, que aviat esdevindrà el primer capellà ordenat al nostre país pertanyent al poble gitano. Ja fa anys que col·labora en diverses activitats del Secretariat de Pastoral Gitana i a la parròquia Sant Francesc d'Assís de Badalona.

Va ser una celebració multitudinària. La família, amics i companys dels tres seminaristes van omplir a vessar l'esglé-

sia del Seminari i van seguir emocionats la cerimònia d'ordenació. Mons. Martínez Sistach, per la seva part, va insistir durant l'homilia en el valor dels dos principals compromisos adquirits pels tres joves en rebre l'ordenació diaconal: en primer lloc, el celibat com a signe de la plena consagració del prevere al servei de Déu i dels

seus germans; i en segon lloc, la incardinació a la diòcesi de Barcelona, és a dir, estar al servei de la diòcesi i de les seves necessitats. Va fer una crida vocacional als nombrosos joves presents i va donar les gràcies públicament a les famílies dels tres diaques pel seu lliurament al servei de Déu i de l'Església.

Joan Muñoz, en declaracions a Ràdio Estel, va dir que estava molt content perquè la seva ordenació coincidia amb el desè aniversari de la beatificació del beat Ceferí Jiménez, dit *El Pelé*, el primer beatificat d'ètnia gitana a l'Església. (C.Ch.)

Fotos: Consuelo Chaves

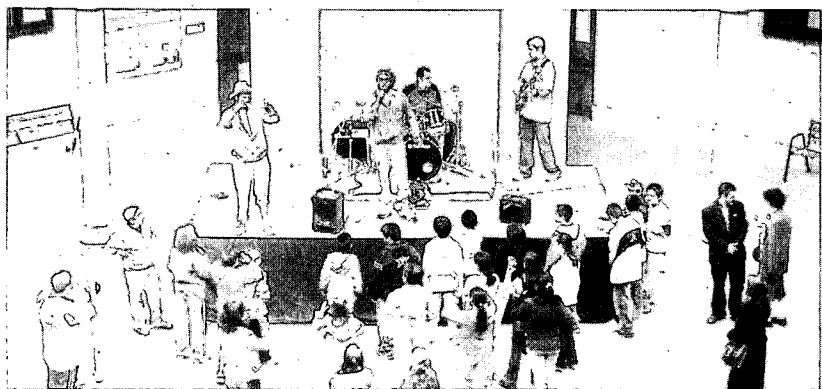

Celebració del Dia del Seminari

Els dies 18 i 19 de març l'Església va celebrar el Dia del Seminari, una jornada que ajuda a prendre més consciència de la responsabilitat comuna en el desvetllament vocacional i de la importància del Seminari

com a institució vital per a la vida de la diòcesi. Enguany tenia com a lema «Sacerdots, testimonis de l'amor de Déu», inspirat en la carta encíclica de Benet XVI *Déu és amor*.

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

Es van organitzar activitats per a totes les edats.

Jornada de portes obertes

La festa major del Seminari, amb motiu del seu dia i del seu patró Sant Josep, va iniciar-se el 17 de març al migdia amb la trobada amb els pares i familiars dels seminaristes. Va començar a la capella amb una estona de pregària dirigida pel director espiritual, Mn. Josep A. Arenas. A continuació, va tenir lloc un llarg i distès dinar durant el qual el rector del Seminari, Mn. Josep Turull, va agrair el suport de les famílies.

La tarda festiva va continuar amb els actes de portes obertes, que van començar cap a les cinc. Infants, joves i grans van tenir el seu respectiu lloc de trobada des d'on van iniciar la coneixença de la vida dels seminaristes. Cada espai va estar caracteritzat per unes activitats especials: per als infants, més festives i lúdiques; per als joves, més testimonials, i per als grans, més comprensives de la vida del Seminari. Fins a les set, els diferents grups van anar seguint el programa previst. Després d'una estona de descans, es van aplegar a la capella per celebrar l'Eucaristia, presidida pel rector del Seminari. La vetlla de pregària per les vocacions es va fer amb l'exposició del Santíssim Sagrament, durant la qual els presents van poder escoltar el testimoni dels tres seminaristes que l'endemà serien ordenats diaques a la capella del Seminari.

La festa va continuar al claustre, on van compartir un refrigeri i van escoltar un concert festiu i vocacional a càrrec d'un conjunt musical format per seminaristes.

Finalment, amb motiu de la festa de Sant Josep també es va inaugurar una pàgina web en què s'informa de la marxa i de les activitats del Seminari Conciliar de Barcelona: www.seminaribarcelona.net (Mn. Andreu Oller)

SEMINARI MAJOR INTERDIOCESÀ

Triangular de futbol

De manera semblant a la *Clericus cup* que se celebra a Roma, la jornada de Sant Josep d'enguany va comptar amb una simpàtica iniciativa esportiva a casa nostra. Els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona, del Seminari de Terrassa i del Seminari Major Interdiocesà van portar a terme un torneig triangular de futbol. Els partits, que es van disputar al centre esportiu Bafrà de la ciutat de Barcelona, es van desenvolupar amb gran esportivitat i van tenir com a resultat final la victòria dels seminaristes barcelonins.

Al vespre, els membres dels tres seminaris amb els respectius formadors van celebrar conjuntament l'Eucaristia i també van sopar plegats al Seminari de Barcelona. Al final de l'àpat es van entregar els premis als guanyadors i també al porter menys golejat, Sergi Notó, de Barcelona, i al millor davanter golejadore, Agustí Roig, de Sant Feliu de Llobregat. D'altra banda, el Seminari Major Interdiocesà ha inaugurat una nova web: <http://smi.arquebisbattarragona.cat>. «L'objectiu és donar a conèixer la vida a l'Interdiocesà a tota aquella persona que navega o que directament vol visitar la web», ha explicat Oriol Màrmol, seminarista de Tarragona i encarregat de la pàgina.

Els seminaristes van viure amb gran esportivitat el triangular de futbol.

La pàgina també inclou les notícies més importants referents al Seminari, una agenda on consten les ordenacions i actes més recents, i un petit recull de material vocacional i de pregària. També és present a la pàgina el temps litúrgic en què ens trobem amb el seu color respectiu. (C.C.)

SEMINARI DE TORTOSA

Exercicis espirituals amb Mons. Romà Casanova

El Seminari de Tortosa també va celebrar la seva diada amb activitats i propostes pastorals de propaganda i de conscienciació per mantenir amb vigor i força la flama que els vuit seminaristes que formen el Seminari Major diocesà mantenen encesa.

Les activitats al voltant de la festa de Sant Josep ja van començar amb la setmana d'exercicis espirituals que van fer a Manresa, on sant Ignasi va rebre la inspiració i l'experiència del seu mètode de pregària i d'aprofundiment en l'amistat amb el Senyor i que encara avui dia dona bons resultats en el camí de la conversió, del coneixement i del seguiment de Crist.

Els seminaristes de Tortosa Josep Blasco, Alexis Keith, Dámaso Ruiz, Abdiel Jiménez, Ruben García, Alexander Muñoz, Carlos Mario Palacios i Joaquim Jordà van practicar el exercicis espirituals del 3 al 9 de març dirigits pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. Des de la seva experiència com a formador de seminaristes que va ser durant dotze anys, va exposar els temes de la vida cristiana,

Mons. Romà Casanova va dirigir uns exercicis espirituals.

del seguiment de Jesús i del tracte amb Ell des de la perspectiva del sacerdot diocesà que ha de tenir cura del seu creixement personal en l'amistat amb Jesús i del mateix creixement de la comunitat o comunitats a ell encomanades per formar l'Església, nou Poble de Déu que fa via cap a la construcció del Regne de Déu.

La pregària personal, les xerrades, la pregària comunitària, la celebració de la

missa, l'adoració a Jesús Eucaristia van ser els punts focals que van ocupar els principals moments dels dies.

El retorn al Seminari va ser un tornar a la normalitat de les classes però amb l'afany de començar a preparar les intervencions a les parròquies, als grups de catequesi i de laics per donar a conèixer la vocació sacerdotal en els joves que avui estan al nostre Seminari i que són l'esperança del futur.

Uns preparatius que es basen també en la pregària i en el fet d'animar els cristians a demanar a l'amo dels sembrats que envii treballadors perquè el camp de l'Església i en concret de la diòcesi de Tortosa no quedi sense operaris sinó que augmenti el do de les vocacions sacerdotals per poder servir les comunitats i així construir el regne de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau que ens ha portat el Crist i que no vol lliurar-nos sense la nostra col·laboració i compromís.

Una altra de les activitats que el Seminari de Tortosa va dur a terme va ser una convivència vocacional per a nois. Va ser un petit grup de nois que, acompanyats pels seminaristes i pel delegat diocesà de Pastoral Vocacional, van passar el cap de setmana pregant, jugant, reflexionant sobre la crida de Déu i, en concret, sobre la vocació sacerdotal. Van poder gaudir del plaer de compartir les seves experiències de vida i van escoltar el testimoni d'un sacerdot diocesà que ha viscut, per petició del bisbe diocesà, també uns anys lliurat a la missió. (Víctor-Manuel Cardona)

La realitat vocacional catalana

Les diòcesis catalanes compten el curs 2006-2007 amb un total de 105 seminaristes: Barcelona, 35; Tarragona, 10; Girona, 6; Lleida, 6; Sant Feliu de Llobregat, 7; Solsona, 3; Terrassa, 20; Tortosa, 7; Urgell, 5; Vic, 6. Els seminaris que actualment estan en marxa són: el Seminari Conciliar de Barcelona, que inclou els seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat; el Seminari Major Interdiocesà, que agrupa els seminaris diocesans de Tarragona, de Girona, de Solsona, d'Urgell i de Vic; el Seminari de Lleida; el de Terrassa, i el de Tortosa. Pel que fa al nombre de preveres ordenats l'any 2006, la xifra és de 16.

SEMINARI DE LLEIDA

Reeditada la revista «Esperança»

Coincidint amb la festa de Sant Josep i Dia del Seminari, el Seminari diocesà de Lleida va reeditar la revista *Esperança*, òrgan de comunicació que durant molts anys va ser una eina important de promoció de les vocacions i de difusió de l'activitat i de l'acció del Seminari. Tot i que en un format molt més reduït, la nova *Esperança* ens ofereix diverses notícies de l'actualitat de la vida del Seminari i dels sis seminaristes que en aquests moments es preparen per al ministeri sacerdotal.

Un dels temes més destacats és sens dubte les quatre ordenacions de prevere i les tres de diaca, un d'ells permanent, que es van celebrar al llarg de l'any 2006. La revista també ofereix un dels serveis que el Seminari té obert al públic així com als alumnes de l'Irel: la seva antiga Biblioteca. El seu responsable, el doctor en filosofia Hug Banyeres, explica el funcionament d'aquets servei que disposa d'un fons de prop de 20.000 volums.

Així mateix, el Seminari ha anunciat que dos dels seus seminaristes, Santiago Francisco Mataix i Lucas Francisco Evung, seran admesos a ordes en la missa missal que tindrà lloc a la catedral de Lleida el Dimarts Sant a les set de la tarda, presidida pel bisbe administrador apostòlic Xavier Salinas. (Jordi Curcó)

SEMINARI DE MALLORCA

Sis objectius en la Pastoral Vocacional

La campanya del Dia del Seminari d'aquest any volia tenir en compte alguns aspectes relacionats amb el lema «Sacerdots per servir». En primer lloc, acostar-nos a la realitat necessitada i urgent en què, vocacionalment, ens trobam. Des de Mallorca també s'ha tengut en compte la crida, suggeridora i profunda, del papa Benet XVI des de la seva encíclica *Deus caritas est*. En aquest sentit, el rector del Seminari Major, Mn. Antoni Riutort, comenta que «aquells que hem rebut el regal immens de creure en Crist estam cridats a donar testimoniatge del Déu amor sense límits amb les nostres paraules i la nostra manera de viure. Tal vegada allò que necessita més el nostre món és el testimoniatge d'homes i de dones que se saben incondicionalment estimats per Déu i que hi responen entregant la seva vida».

Mn. Riutort no oblidia l'estat actual de les vocacions a la nostra diòcesi, que en aquest moment és d'una gran precarietat. Com a causa més important, assenyala «la por de fer opcions que comprometin la persona per a tota la vida».

També el bisbe de Mallorca, Jesús Murgui, no es cansa d'animar el treball de cara a les vocacions al ministeri ordenat però a la vegada insisteix a donar gràcies pel Seminari i a «posar tota la nostra confiança en aquell que és l'amo del sembrat».

Amb motiu de la Diada del Seminari, i analitzada la situació vocacional actual, els responsables del Seminari han elaborat sis objectius a treballar durant aquest curs. En primer lloc, partir de la base proposada pel Pla de Pastoral diocesà, que pot ajudar a tenir unes comunitats que s'alimentin de la Paraula i l'Eucaristia, servidors dels pobres, vives i testimonials. En aquest sentit, cal donar suport als grups de postcomunió, confirmació, als col·legis de l'Església, als moviments especialitzats i als grups d'educació en el temps lliure. Tot plegat, amb l'objectiu de crear dins de les famílies una sensibilitat vocacional i continuar cercant possibles vocacions al sacerdoci entre els adults. Per aconseguir aquests objectius, els responsables del Seminari animen les comunitats a «no tenir por de plantejar la proposta al sacerdoci de manera personal amb claredat i serenor».

Una resposta a aquestes inquietuds és el Seminari Menor en família. Aquest vol ser una autèntica aventura on el jove pugui tenir la mateixa experiència que els apòstols visqueren amb Jesús. Abans d'enviar-los a predicar, Jesús els va cridar perquè estassin amb Ell un llarg temps. Aquesta mateixa vivència s'intenta crear en

el Seminari amb els joves que han descobert que el Senyor els crida.

El Seminari Menor s'ofereix a tots els nins i joves que estiguin disposats a realitzar aquesta aventura. L'única condició: cursar estudis entre 6è de Primària (11 anys) i 2n de Batxiller (18 anys). El Seminari, per la seva part, ofereix una trobada mensual a l'edifici del Seminari, però també un acompanyament personalitzat de cada seminarista amb el formador per tal d'elaborar «un pla de vida que l'ajudarà a assumir i fer seu tota una sèrie de

Foto de grup dels seminaristes de Mallorca.

virtuts que amb ajuda arribarà a adquirir», afirma Mn. Bartomeu Villalonga, rector del Seminari Menor. Els formadors mantenen una estreta relació amb la família i motiven la presència dins de la parròquia o comunitat d'origen del jove. Dins d'aquesta experiència positiva d'amistat i de fraternitat, els joves poden descobrir la pròpia vocació i estar oberts a pensar en la vocació de ser capellà.

D'altra banda, el Dia del Seminari 2007 va coincidir amb alguns moments de gran alegria per a la institució mallorquina. I és que el dia 22 de febrer passat, solemnitat de la Càtedra de Sant Pere a Roma, Francesc Vicens Gomila, estudiant de cinquè curs, va rebre els ordes menors al convent de Sant Jeroni. Natural d'Artà, Francesc ha estat ajudant durant dos anys a la parròquia de Sant Llorenç i aquest curs continua la seva experiència pastoral a la parròquia de l'Encarnació de Palma.

Per la seva part, el 22 d'abril vinent seran ordenats diaques a la seu de Mallorca els seminaristes Jaume Mercant i Jaume Seguí. Tots dos han acabat els seus estudis i continuen la tasca pastoral a les parròquies de la Soledad i de Sant Josep Obrer. (Cristina Sánchez)

VIC

Medalla d'Or de la ciutat per al bisbe Ramon Masnou

VIC.— El divendres 2 de març, la Sala de la Columna de l'Ajuntament de Vic va acollir l'acte de concessió de la Medalla d'Or de la ciutat i de nomenament de fill adoptiu al Dr. Ramon Masnou i Boixeda, a títol pòstum, que va ser bisbe de Vic durant 28 anys (del 1955 al 1983). L'acte va comptar amb la presència de Mons. Romà Casanova; de l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, que va glossar la figura d'aquest personatge; de l'alcalde de Vic, Jacint Codina, i de la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll.

La Sala de la Columna, plena a vessar, va acollir un bon nombre de representants

L'acte de concessió va comptar amb la presència de Mons. Romà Casanova i de Jordi Pujol.

institucionals i bona part de la família més directa del que va ser bisbe de Vic. En el torn de les intervencions, Pujol va definir el Dr. Masnou com «un català de Vic i

lunya. L'Ajuntament de Vic se suma als actes del centenari amb aquesta concessió i aquest nomenament.

Ramon Masnou va néixer el 1907 a

molt universal», i va repassar les diferents accions que havia dut a terme a favor del país i de la llengua catalana. L'alcalde de Vic, per la seva part, va posar-ne en relleu el compromís «amb Catalunya i amb l'Església». Enguany es compleixen cent anys del naixement del Dr. Masnou i per aquest motiu se celebraran diferents actes per recordar la seva persona en diferents llocs de Cata-

lunya. L'Ajuntament de Vic se suma als actes del centenari amb aquesta concessió i aquest nomenament.

Taradell i va morir a Vic l'any 2004. Va estudiar al Seminari diocesà de Vic i, després, a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma, en la qual es va doctorar en Teologia. Va ser ordenat capellà l'any 1931. Durant la guerra civil va viure amagat, temps que va aprofitar per escriure llibres i traduir textos de la llengua alemanya a la catalana. Més tard, va exercir com a professor al Seminari vigatà de teologia i llengua catalana, i també al Col·legi Sant Miquel dels Sants. L'any 1955 va prendre possessió com a bisbe titular ordinari de la diòcesi de Vic. Persona inquieta i emprenedora, va dedicar-se en cos i ànima a l'acció pastoral i social, i va mostrar el seu compromís nacional en un moment arriscat, fins i tot per a un bisbe, amb la publicació de llibres. (Osona.com)

Sant Feliu de Llobregat

Per una presència més activa de l'Església en el món de la salut

■ La II Trobada diocesana de Pastoral de la Salut aplega més d'un centenar de persones a l'Edifici Docent Sant Joan de Déu

ESPLUGUES DELLOBREGAT.—Sota el lema «Acol·lir, comprendre, acompanyar», més de cent representants dels diversos sectors de la Pastoral de la Salut del bisbat de Sant Feliu de Llobregat es van congregar el 14 de març passat a l'Edifici Docent Sant Joan de Déu

d'Esplugues. La celebració de la II Trobada diocesana de pastoral de la Salut, sota la presidència del bisbe Agustí Cortés, va ser convocada amb l'objectiu de fer un exercici conjunt de reflexió i discerniment a la recerca de respostes davant dels nous reptes que presenta el context sociosanitari.

El nou context sociosanitari, caracteritzat pel creixement de la demanda de salut i de l'esperança de vida, així com per l'augment de noves patologies cada cop més arrelades en la dimensió psicològica i espiritual, obliga continuament els diversos sectors de la pastoral de salut a replantejar-se nous reptes i oportunitats. Amb la voluntat d'avançar en aquest sentit es van aplegar el 14 de març passat més d'un centenar de persones del bisbat de Sant Feliu dedicades a aquesta branca de la pastoral. L'èxit d'assistència a la trobada va fer possible una fructífera reflexió i intercanvi d'experiències, que van afavorir un cop més la presa de consciència de la importància d'una presència significativa d'Església en el món de la salut. En paraules del P. Francisco Álvarez, delegat diocesà de Pastoral de Salut del bisbat de Sant Feliu, «l'Església està cridada a fer-se present activament en el món de la salut, amb esperit de missió, amb presències significatives, amb la missió clara de salvaguardar sempre la dimensió humana de la salut, de la malaltia i de la mort, i d'incidir positivament sobre la promoció d'estils de vida i de valors saludables i

El bisbe Cortés, amb el delegat diocesà de Pastoral de la Salut.

terapèutics». I afegeix convençut el religiós camil: «Perquè l'Evangeli és font de salut.»

La jornada celebrada a l'Edifici Docent Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat va comptar amb diverses ponències i taules rodones orientades a l'anàlisi de l'estat actual del món sanitari i a les respostes concretes que l'Església ha de donar davant dels nous reptes. Hi van intervenir, entre altres, el Gmà. Miguel Martín, cap del servei religiós del l'Hospital infantil Sant Joan de Déu; la Dra. Helena Camell, cap de serveis de cures pal·liatives de la Fundació Hospital Residència

Sant Camil, i el Gmà. Pascual Piles, exsuperior general de l'orde de Sant Joan de Déu.

Com va quedar prou palès durant la trobada, «la Pastoral de la Salut de la diòcesi de Sant Feliu mostra dimensions sanes i saludables», segons diagnostica el mateix P. Álvarez. Hi ha moltes persones implicades des de la seva fe —professionals, voluntaris, agents pastorals, comunitats parroquials...— i tots els grans centres sanitaris presents al bisbat compten amb servei d'assistència religiosa i espiritual. Al mateix temps hi ha 24 parròquies amb

un equip estable de Pastoral de la Salut. Malgrat tot, des de la delegació diocesana estan convençuts que encara poden demanar més. Per això, entre els seus objectius, hi ha la promoció de la pastoral de la salut a la parròquia i al territori, juntament amb la potenciació dels agents sanitaris i dels voluntaris. També es treballa per salvaguardar i potenciar la presència evangelitzadora a les institucions sanitàries, a més d'educar, des de la fe, la vivència saludable de la malaltia. En aquesta mateixa línia, un dels grans reptes de la delegació avui és «afavorir a l'Església una nova sensibilitat i actituds davant de la problemàtica ètica del món de la salut i de la malaltia».

Segons el P. Francisco Álvarez, «no hi ha cap institució al món tan relacionada amb la salut de la societat, sobretot des de dins, des de les arrels i des de les motivacions, com l'Església». Davant la deshumanització de la vida humana, afegeix Álvarez, «l'Església aporta la presència entranyable, bondadosa i eficaç de Déu, mitjançant els gestos humans, l'oració i els sagraments». El delegat diocesà de Salut destaca els valors humans i cristians que poden aportar al món sanitari textos evangèlics tan emblemàtics com ara la paràbola del bon samarità: «El servei a la vida, la solidaritat amb qui sofreix, el respecte a la dignitat de la persona...»

La II Trobada de Pastoral de la Salut del bisbat de Sant Feliu ha significat un nou impuls per continuar treballant en el camp sanitari. Des de la delegació episcopal es continuaran impartint durant els mesos de març, abril i maig els cursos de Pastoral de la Salut per a agents i per a voluntaris. Finalment, com a colofó del curs, el pròxim 13 de maig tothom és convidat a celebrar a la catedral de Sant Feliu una nova edició de la ja tradicional Pasqua del Malalt, que un any més serà presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Samuel Gutiérrez

TERRASSA

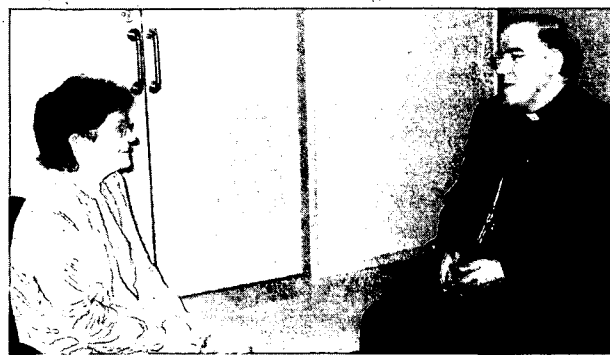
Missa «andalusa» a la catedral

TERRASSA.— Amb motiu de la celebració del Dia d'Andalusia, la Coordinadora d'Entitats Culturals Andalusos va organitzar l'11 de març passat una missa festiva a la catedral del Sant Esperit de Terrassa. La celebració, presidida pel bisbe Josep Àngel Saiz, va comptar amb la participació de diversos cors musicals andalusos, tan tradicionals al sud d'Espanya. Durant l'homilia, el prelat va insistir en el sentit de la conversió quaresmal al mateix temps que va convidar els assistents a no perdre les seves arrels, profundament vinculades al cristianisme. (C.C.)

Montserrat Coll visita el bisbe Saiz

TERRASSA.— La directora general d'Afers Religiosos, Montserrat Coll, va visitar el 14 de març passat el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, en el marc de la ronda de contactes que la directora vol mantenir amb les principals personalitats religioses de Catalunya.

Durant la reunió, Coll va manifestar al bisbe la voluntat del Govern català de mantenir un diàleg permanent i cordial amb l'Església catòlica. La directora i el bisbe van destacar la importància del paper de l'Església catòlica en l'acolliment dels immigrants. Coll també va voler felicitar el bisbe responsable de Joventut perquè a

El bisbe Saiz va rebre Montserrat Coll a la seu del bisbat.

la propera trobada de l'Aplec de l'Esperit també està previst convidar joves d'altres confessions cristianes. L'encontre, organitzat pels bisbats de Catalunya i les Illes Balears, se celebrarà el proper 26 de maig a Tarragona. (C.C.)

Recés de Quaresma per a capellans

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El dilluns 12 de març el clergat diocesà de Terrassa es va congregar al Casal Borja de Sant Cugat per celebrar el ja tradicional recés de Quaresma sota la presidència de Mons. Josep Àngel Saiz. La meditació va

anar a càrrec de Mn. Norbert Miracle, prevere de Tarragona i rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya. Amb la seva paraula i experiència va ajudar a aprofundir en el sentit de la conversió quaresmal. (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495.
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Solsona

Trobada d'alumnes de les escoles cristianes

TÀRREGA.— La ciutat de Tàrraga va ser l'escenari escollit per a la celebració de la segona trobada d'alumnes de 1r d'ESO de les escoles cristianes del bisbat de Solsona, organitzada per la Delegació de Joventut de la diòcesi i que va aplegar més de 300 joves. Hi havia alumnes de La Salle de

Berga, de l'Escola Diocesana de Navàs, de l'Escola Pia i del Col·legi Sant Josep, de Tàrraga, de l'Escola Arrels de Solsona, de l'Escola Mare de Déu del Carme de Cardona i del Col·legi La Salle de Mollerussa, acompanyats per una vintena de col·laboradors, que són els seus propis professors i tutors.

Aquesta simpàtica trobada va començar amb la presència de l'arxiprest de Tàrraga, Mn. Jordi Illa, i de la delegada de Joventut, Teresa Gené. Els nombrosos actes d'aquesta segona diada, que té com a objectiu desvetllar la fe dels joves, després d'un dinar de germanor al Parc de Sant Eloi, van continuar amb una eucaristia participada a la parroquial de Santa Maria de l'Alba, que va presidir el rector de la ciutat, Mn. Illa.

Per iniciar la jornada, durant tot el matí es va celebrar una animada gimcana distribuïda en dotze grups al parc de Sant Eloi, sota el lema «Vine a Narnia», inspirada en la creació literària de Clive Staples Lewis, «ja que té un paral·lelisme amb la història de la Salvació». La trobada es va tancar amb un gran fi de festa a la plaça de les

Alumnes d'arreu de la diòcesi es van aplegar a la trobada.

Nacions, amb música i uns animats balls a càrrec del grup Pep López i Sopars de Duro.

D'altra banda, el 15 de març passat, el Parc Lledó de Berga també va ser el marc que va acollir la primera trobada d'un nombrós grup d'alumnes d'escoles cristianes que ja l'any passat van participar en la trobada de la capital d'Urgell,

de finals de març. El tema central de la trobada va ser la vessant folklòrica de la Patum de Berga.

Ramon Estany

Assemblea de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

CARDONA.— El diumenge 18 de febrer, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va celebrar la XVII Assemblea a Cardona. Els actes van començar amb una xerrada sobre el tema d'enguany, *Deixeu-vos reconciliar amb Déu*, que va presentar el consiliari de l'Hospitalitat, Mn. Lluís Ruiz, al teatre Els Catòlics de Cardona.

Després es van dirigir a l'església parroquial de Sant Miquel i Sant Vicenç amb una processó mariana mentre cantaven l'*Ave Maria*. Aquesta processó va estar presidida per les imatges de la Mare de Déu de Lourdes i de santa Bernadeta, de la capella de Planés, lloc molt visitat i estimat pels cardonins. A l'església va començar la celebració de l'eucaristia presidida per Mòn. Jaume Traserra i concelebrada per cinc mossens.

A continuació, a la mateixa església va tenir lloc l'assemblea ordinària, seguida de l'extraordinària, en la qual es va donar a conèixer el resultat de l'escrutini de les votacions que el personal de servei va fer per correu per escollir els nous caps de camillers i d'infermeres respectivament. Al mateix temps, tot el personal assistent a l'assemblea va procedir a la votació de dos nous vocals de la Junta de l'Hospitalitat.

En acabat, per finalitzar la jornada, els més de 200 assistents es van traslladar al Col·legi Mare de Déu del Carme, on va tenir lloc un dinar de germanor. (R.E.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasra fatima.org

EL MIRACLE

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

2n trimestre del 2007

ABRIL

del 5 al 8

Recés de Setmana Santa, per a tothom
Director: P. Cebrià Pifarré, monjo

MAIG

Del 5 al 6

Recés, per a matrimonis
Director: G. Josep Miquel Bausset, monjo

Del 12 al 13

Recés pasqual, per a tothom
Director: P. Abat Cassià M. Just, monjo

JUNY

Del 16 al 17
Del 25 al 30

Recés, per a vidus i vídues
Exercicis espirituals, per a preveres
Director: Mn. Ramon Prat

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES

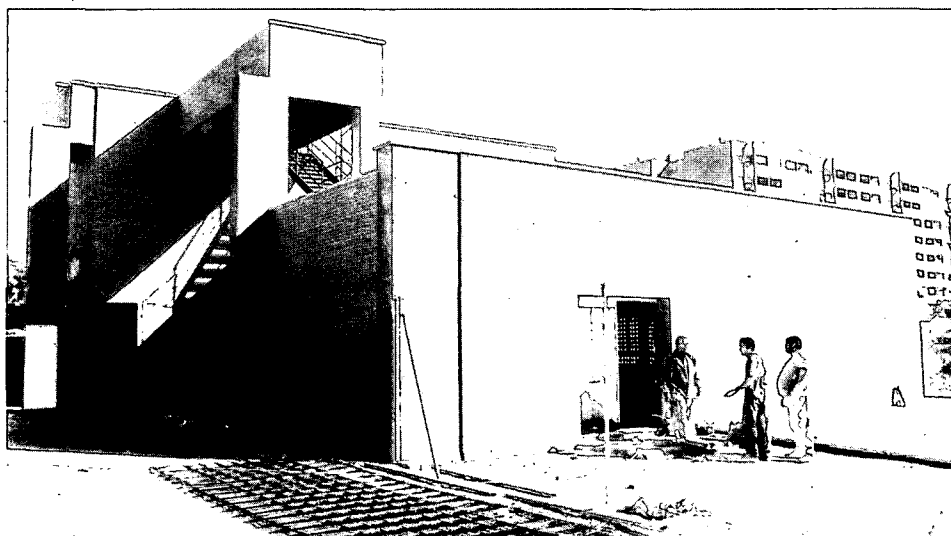
CASA D'ESPIRITUALITAT,
Tel. i Fax 973 480 002 (de 5 a 7 de la tarda)
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Lleida

Alacant construeix la primera església dedicada a Francesc Castelló

■ Una comissió parroquial va visitar a Lleida els indrets marcats per la vida i el martiri del beat

LLEIDA.— Coincidint amb la commemoració del sisè aniversari de la beatificació de Francesc Castelló i Aleu, ens arriba la notícia que la ciutat d'Alacant construeix la primera església al món dedicada al jove màrtir lleidatà, que podria ser inaugurada ben aviat. L'actual rector de Sant Gabriel i també responsable de la nova parròquia és el jove prevere alacantí Noé Ordóñez, que recentment va viatjar a Lleida amb tot el seu consell parroquial per tal de visitar els indrets marcats per la vida i martiri del beat.

Les obres de l'església provisional, gairebé enllestides.

De l'estada a Lleida cal esmentar la visita que l'ambaixada alacantina va efectuar a l'església de Sant Pere, on hi ha l'altar que Lleida ha dedicat al beat Francesc i la mostra permanent amb objectes personals del màrtir i un itinerari gràfic de la seva vida, martiri i també de la seva beatificació. Els alacantins també van anar al cementiri de Lleida per conèixer la fossa comuna on reposen les despulles del qui serà titular de la seva nova parròquia i es van trobar amb la Comissió diocesana Pro Canonització, que s'ocupa a Lleida de donar a conèixer la figura del màrtir.

Mn. Noé Ordóñez ha expressat a *Catalunya Cristiana* la seva il·lusió i entusiasme davant de la propera inauguració de la primera fase de les obres, ja pràcticament finalitzades, de la nova parròquia: «Tots estem contents que el beat Francesc tingui a la ciutat que el va veure néixer una

església dedicada i, més encara, quan es tracta d'un jove que va donar la vida per Crist. Per als cristians d'Alacant, la nova església ha de ser un nou i bon referent de fe i permetrà que sigui molt més conegut, més estimat i venerat pels alacantins. Alhora permetrà unir els llaços entre les dues ciutats que van impregnar la vida de Francesc Castelló: Alacant i Lleida.»

La parròquia del beat Francesc Castelló d'Alacant va ser erigida per voluntat personal del bisbe emèrit de la diòcesi d'Orlola-Alacant, Mons. Victorio Oliveras, mitjançant un decret episcopal de 20 de desembre del 2004.

La nova demarcació parroquial, amb uns 7.000 habitants, va començar la seva activitat pastoral l'1 de febrer del 2005 i és el resultat de la desmembració de l'actual parròquia de Sant Gabriel, ubicada en una zona d'expansió de la capital lleonesa.

El nou complex parroquial es constru-

eix al solar que antigament ocupava la fàbrica Cros, al barri de Sant Gabriel. Es dona la circumstància que Francesc Castelló va treballar com a químic de la fàbrica Cros de Lleida. Aquesta coincidència, i també que la parròquia matriu tingui com a titular sant Gabriel, la festa del qual se celebra el 29 de setembre, dia en què va morir màrtir, ha estat considerada com a providencial.

El projecte del nou temple és obra de l'arquitecte alacantí Àngel Gambin. Durant l'any 2006 s'ha executat la primera fase de les obres, amb la construcció dels locals parroquials, que seran habilitats com a església provisional, i l'habitatge del rector a la planta superior, on es farà la catequesi i altres activitats parroquials.

En la segona fase, es preveu bastir l'església d'estil funcional, amb una nau central i capella del santíssim. Del projecte destaca la seva torre campanar, de més

Arrels alacantines

El beat Francesc Castelló va néixer a Alacant el 19 d'abril del 1914. El trasllat dels esposos Josep Castelló i Teresa Aleu, amb les seves dues filles Teresina i Maria, a aquesta ciutat de la costa mediterrània va ser casual, per motius laborals del pare, que havia d'exercir de pèrit en una companyia productora d'energia elèctrica encarregada del nou enllumenat públic de la ciutat. Francesc va néixer al domicili de la família al carrer Viriato i va ser batejat a la parròquia de Santa Maria.

Encara no havien passat tres mesos del naixement del beat Francesc que moria el pare a causa d'una congestió pulmonar. A finals de juliol del 1914 la mare i els tres germans Castelló retornarien a Lleida, on la mare exerciria de mestra amb plaça a Juneda per poder tirar la família endavant.

Tot i el poc temps de l'estada del beat Francesc a Alacant, la ciutat que el va veure néixer el vol recordar i venerar dedicant-li aquesta primera església. En les seves tres famoses darreres cartes, que ell va escriure abans de la seva execució el 29 de setembre del 1936, Francesc Castelló va dedicar un dels seus records «als d'Alacant...; a tots ells el meu afecte».

de 30 metres d'alçada, que serà construïda en formigó i que podrà ser vista des de molta distància i des de diversos punts de la ciutat.

Jordi Curcó

«Il allait à la mort en chantant»

Il allait à la mort en chantant
LE MARTYRE DU BIENHEUREUX
FRANCISCO CASTELLÓ ALEU

Amb el títol *Il allait à la mort en chantant. Le martyre du bienheureux Francisco Castelló Aleu*, ha sortit al carrer la reedició en francès del llibre *Cantando hacia la muerte*, del qual és autor l'escriptor lleidatà Jacinto Peraire.

publicat per l'editorial BAC l'any 2001 amb motiu de la beatificació del jove màrtir. El llibre, amb una acurada edició i pròleg del P. Antoni Sospedra, postulant de la causa de beatificació, ha estat publicat per Edicions Traditions Monastiques, de l'abadia cistercenca de Flavingny-sur-Ozerain.

Sisè aniversari de la beatificació

L'església de Sant Pere de Lleida, que va ser en vida la seva parròquia i on té un altar dedicat, va acollir el matí del diumenge 11 de març la celebració eucarística commemorativa del sisè aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, organitzada per la Comissió Pro Canonització i amb la participació de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Va presidir la celebració el franciscà i periodista Francesc Gamissans, autor de l'obra de teatre *Francesc Castelló visqué estimant i morí perdonant*, estrenada el 29 d'octubre del 2006 amb motiu de la inauguració del Teatre de l'Acadèmia Mariana.

En l'homilia, el celebrant va definir el jove màrtir com «un enamorat de Crist, que va viure estimant els altres i que va ser testimoni i model de caritat evangèlica en la vida, i de clemència i de gràcia en la mort». El P. Gamissans va recordar que Francesc Castelló va donar la vida perdonant els qui el mataven: «El missatge i el testimoni del beat Francesc continuen sent actuals. Vivim en un temps de crispació al

Les noves vitrines exposen objectes i records personals del màrtir.

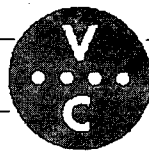
nostre país en molts aspectes, socials i polítics, i tot això amb actituds egoïstes i amenaçadores, contràries a la clemència envers els qui ens han ofès, que vol dir perdonar, donar-nos al altres com ho va fer el jove màrtir.»

En la pregària dels fidels es va fer una oració pels morts, els ferits i totes les famílies afectades per l'atemptat de Madrid, en el tercer aniversari dels fets, i es va pregar perquè el terrorisme s'esborri del nostre país i el perdó i la reconciliació impregnin les actituds de la societat. Finalitzada la celebració, es van inaugurar tres noves vitrines que completen la Mostra Permanent que hi ha al pis superior de l'església de Sant Pere, a mena de memorial del beat Francesc. Les noves vitrines exposen records seus com algunes de les notes d'estudiant de Química a l'Insti-

tut Químic de Sarrià, els seus llibres, així com la seva partida de naixement o el recordatori de la Primera Comunió.

Amb motiu de l'aniversari de la beatificació, la Comissió Pro Canonització ha publicat un nou butlletí i la novena edició de les darreres cartes del beat Francesc, considerades com el seu testament espiritual.

Vida Creixent

El consiliari diu...

Quaresma

En aquest article del mes de març, us vull parlar del IV Diumenge Quaresmal. Caminem vers la Pasqua. En l'Evangeli veiem la lluita del Pare bo amb els seus fills petit i gran. El Pare estima de veritat i vol que el fill gran, com el petit, també entri en el goig de la Reconciliació, com a misteri i com a servei.

El Pare ens estima a tots i ens estima tal com som i amb tendresa:

- El fill pròdig és la misèria de la insatisfacció. Trenca tots els lligams d'amor. Per a ell eren cordes que el lligaven. Per la insatisfacció es dona al consumisme desenfrenat: plaers, dones. Sempre buit i trist. Només troba buidor, dependència i fàstic. Voldria menjar el que és l'aliment dels porcs.
- El Pare bo és el centre de la història. És el sol que il·lumina tot el quadre i el qui es commou. És el gran commogut per la misèria i és la gran misericòrdia.
- Fixem-nos que el Pare: *respecta*, no lliga el fill, ni

l'amenaça. No l'absorbeix. Vol que maduri.

- *Sofreix*: no és indiferent. La marxa del fill el fa patir.
 - *Espera*: el sofriment no el porta a la depressió. Continua confiant en el fill. Espera el miracle. L'amor espera sense límits.
 - *Acull*: l'acull com abans. Es va commoure. El rep amb el cor. Petons i abraçades.
 - *Perdona*: estava mort i ha ressuscitat. Prepara una gran festa. El posa dins de les entranyes.
- El germà gran és la misèria del desamor:
- Home sense entranyes i mesquí.
 - Home complidor de la llei externa i de la justícia sense amor. Una història enverinada per l'orgull i mancada d'amor.
 - Un fariseu: creure's superior. Judicar els altres. Ser bon cristià.

Però, el Pare també va tenir paciència amb ell i se'n va compadir. La seva conversió va ser més difícil, ja que

es creia bo i complidor.

Els de Vida Creixent, en aquesta Quaresma, serem capaços d'alliberar-nos de les nostres esclavituds? Se'ns demana estimar sense traves ni entrebancs. Cal que ens reconeguem pecadors individualment i comunitàriament.

Si ens reconeixem pecadors, descobrirem Déu. Si no, farem com el germà gran.

No ens neguem a la Festa, ja que el Pare ens hi convida.

El Pare perdona totalment sense cap rebuig i rehabilitació absoluta. Una gran Festa.

Que aquesta Quaresma sigui per a tots nosaltres un motiu de celebrar la Pasqua amb plenitud de vida.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

GIRONA

El fruit de les trobades diocesanes de Vida Creixent

El bisbat de Girona tenim l'honor de ser pioners a celebrar cada any una trobada diocesana de Vida Creixent. No sé de cap més bisbat de Catalunya que la celebri.

L'any 1991, un grup d'unes 25 o 30 persones gironines capitanejades per Josep M. Ministral (ACS) i amb l'empemta valuosa del també gironí Joan Viñas i Bona (també ACS), van organitzar una trobada, la Primera Trobada, al santuari de la Mare de Déu dels Àngels. Poc es podien imaginar aquelles persones que sembraven una llavor que donaria tant de fruit al llarg dels anys. D'aleshores ençà, any rere any, s'ha anat celebrant la trobada diocesana de Vida Creixent al bisbat de Girona.

Han valgut la pena aquestes trobades? Sí, i mil vegades sí. El seu fruit és evident. Considerant aquell grup de la trobada dels Àngels com el primer grup del bisbat, actualment, podem dir que comencem l'any 2007 amb un total de 60 grups que conformen unes 800 persones. Aquella llavor ha fructificat. Les trobades diocesanes han estat una de les eines principals del creixement del moviment, ja que actualment participen unes 500 persones en cada trobada.

La Coordinadora ha tingut l'encert de procurar organitzar les trobades a llocs on no hi havia grup de Vida Creixent. I en tots ells s'hi ha format grup. Així, s'ha anat escampant la llavor per tot el bisbat, com ho demostra la relació dels llocs, escampats arreu del bisbat, on s'hi han celebrat les trobades. A continuació, teniu la relació dels llocs.

Com hem dit, l'any 1991, al santuari de la Mare de Déu dels Àngels.

- 7-5-1992 excol·legiata de Sant Feliu de Girona (Sant Fèlix) interdiocesana.
- 30-3-1993 Calella de Palafrugell.
- 17-3-1994 Santa Coloma de Farners.
- 21-3-1995 Malgrat de Mar.
- 28-3-1996 Banyoles.
- 20-3-1997 Torroella de Montgrí.
- 25-3-1998 Figueres (parròquia de Sant Pere).
- 18-3-1999 Olot (parròquia de Sant Esteve).
- 23-3-2000 Girona (església del Mercadal).
- 22-3-2001 Castelló d'Empúries.
- 20-3-2002 Palafrugell.
- 20-3-2003 La Bisbal d'Empordà.
- 17-3-2004 Garriguella (conjuntament amb Rabós i Vilamaniscle).
- 10-3-2005 Calçà de la Costa.
- 22-3-2006 Sant Feliu de Guíxols (parròquia de la Mare de Déu dels Àngels).
- 21-3-2007 Tordera.

Visca Vida Creixent!

M. Gallart

Notícies

Reunió de l'arxiprestat Sabadell-Centre

Tal com ja va llegir al *Ressò* del mes de febrer, el 25 de gener es va celebrar la reunió de l'arxiprestat de Sabadell-Centre. Hi van ser presents les parròquies de Sant Vicenç de Jonqueres, de la Puríssima, de Sant Quirze del Vallès i de Sant Esteve de Castellar del Vallès, a més de l'Acadèmia Catòlica i dues animadores de Sabadell-Nord i membres de Barcelona.

Mn. Manuel Fuentesmilla va donar una cordial benvinguda i Mn. Jaume Serrano i Sergi Òliba una pregària i un parlament sobre el moviment, respectivament.

Els assistents estaven contents de poder dialogar amb altres membres de Vida Creixent, uns de coneguts, altres que es trobaven per primera vegada. Crec que la trobada va anar molt bé i m'atreveria a dir que aquestes reunions són molt

Moment de la trobada.

importants, ja que parlant creix l'amistat, la pregària en comú augmenta la nostra espiritualitat i aquestes dues coses ens donaran l'empenta per arribar al tercer objectiu nostre: l'apostolat.

Frederic Gutés

Des del Líban

Els mitjans de comunicació, avui, ens porten el patiment de tot un món trasbalsat des que obrim els ulls. No necessitem que ningú ens expliqui què passa a Gaza, a Bagdad... Ho veiem.

Com podem prendre el «café amb llet» sabent que moltes mares només tenen una llesca de pa per donar als seus fills que aniran a una escola (que són quatre llaunes), si és que arriba amb seguretat el nou dia?

Podem canviar el món?, podem sensibilitzar els polítics perquè desapareguin diferències evidents, que mentre uns estan còmodes hi ha nens que caminen descalços per carrerons enfangats de tants i tants pobles humiliats pels més forts?

Realment podem fer ben poc per combatre

tanta injustícia. Però podem *no queixar-nos*, somriure cada dia i fer la vida més agradable al nostre entorn. Agrair la sort d'haver nascut en un país que passa una època de serenitat històrica.

Si tot Occident canviés la superficialitat per més autenticitat, potser començaria a canviar alguna cosa.

Hi ha gent, al Líban, que creu que un dia, Jesús va donar el missatge d'estimar-nos els uns als altres, Jesús, que va néixer molt a la vora de les seves cases, o el que en queda. A Palestina va viure i predicar Jesucrist. Aquest Crist a qui, els qui hi creiem, seguim demanant la pau que els homes sols no sabem aconseguir.

Maite Mougabbel
Beirut

Agenda

ABRIL

Dijous 12: reunió d'animadors. Hora, 17.00 h. Lloc: Rivadeneyra, 6, 3a aula 1. Tema VIII, *Fraternitat*.

Dijous 19: reunió d'animadors (castellà). Hora, 17.00 h. Lloc: Rivadeneyra, 6, 3a aula 6. Tema VIII, *Fraternidad*.

Centenars de persones van participar en la III Festa del Consum Responsable

■ Les associacions de consumidors més representatives de Catalunya es van aplegar al moll de la Barceloneta

L'Agència Catalana del Consum (ACC) va celebrar el diumenge 18 de març la tercera edició de la Festa del Consum Responsable. Després de la bona acollida de les edicions anteriors, aquesta tercera convocatòria també va ser seguida per centenars de per-

sones. Totes les activitats organitzades tenien com a tema a tractar la bona gestió del pressupost familiar. Sota el lema «Consumir a ritme de família» es van presentar tota una sèrie de tallers adreçats als més petits de la casa.

Per tercer any consecutiu i amb motiu de la celebració del Dia mundial dels Drets dels Consumidors, que va tenir lloc el 15 de març passat, l'Agència Catalana del Consum (ACC) va preparar per al diumenge 18 de març la tercera edició de la Festa del Consum Responsable. Sota el lema «Consumir a ritme de família», la iniciativa va anar adreçada a les famílies, però especialment al públic infantil i juvenil que s'ho va passar d'allò més bé. Durant tot el matí es van oferir al Moll de la Barceloneta de la Ciutat Comtal diferents tallers per a nens i nenes entre 3 i 14 anys. Se'ls va ensenyar de manera divertida, i a partir de jocs, els diferents aspectes del consum responsable.

La celebració va comptar amb la presència del conseller d'Economia i Finances, Antoni Castells; del secretari general de Política Financera, Competència i Consum, Miquel Salazar, i del director de l'ACC, Jordi Anguera. També hi van assistir les associacions de consumidors més representatives de Catalunya: Associació de Consumidors de la Província de Barcelona (ACPB); Associació d'Impositors de Bancs i Caixes d'Estalvis de Catalunya (AICEC-ADICAE), Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat (CUS), Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya (OCUC), Unió de Consumidors de Catalunya (UCC), Unió Cívica de Consumidors i Mestresses de Casa de Barcelona i Província (UNAE) i Promotora d'Orientació del Consum per a la Gent Gran (PROGAN).

La bona gestió del pressupost familiar

Davant de l'increment del sobreendeutament que en els darrers anys pateixen les famílies, l'ACC pretén donar al consumi-

Els integrants de Claret Clown es van encarregar de copsar i emmarcar les millors instantànies de la festa.

dor una informació eficaç que li permeti reflexionar sobre la seva capacitat d'estalvi i de despesa i sobre les necessitats d'endeutament familiar.

Per a l'ACC és important que les famílies sàpiguin gestionar-ne el pressupost, ja que és el principi d'una bona economia i el camí per evitar el sobreendeutament. Cal que les famílies analitzin quins són els seus ingressos i les seves despeses per revisar la capacitat real d'endeutament, i reflexionin sobre els actes de consum que fan cada dia.

En la societat de consum actual, contínuament es generen noves necessitats, tant per als infants com per als joves i per als adults. L'hàbit de recórrer al crèdit s'ha instal·lat a la nostra societat de mica en mica, però d'una manera absoluta, de manera que actualment el crèdit ha esdevingut un producte més del consum de masses.

A part dels crèdits hipotecaris i els de consum, davant d'aquestes noves necessi-

tats creades, la fórmula de recórrer als crèdits ràpids resulta cada vegada més comuna perquè s'ofereixen unes condicions d'atorgament molt flexibles i àgils. Un comportament poc racional en termes econòmics pot portar a la utilització abusiva del crèdit i al sobreendeutament. D'altra banda, la facilitat d'accés al reagrupament de crèdits també pot conduir a un sobreendeutament indesitjat, afirmen des de l'ACC.

Tallers de consum per a tota la família

En aquesta tercera Festa del Consum Responsable es van desenvolupar diferents tallers per a infants i adolescents. Es tractava de tallers ludicocreatius que, a partir de la metodologia utilitzada a l'Escola del Consum de Catalunya, es van estructurar al voltant de l'eix central del consum familiar sense deixar de banda altres aspectes

que comporten el consum responsable.

Alguns dels tallers més destacats van ser els següents:

El cicle del consum, que va tenir com a objectiu informar i fer reflexionar sobre tots els passos que implica el fet de consumir de manera responsable. Amb l'ajuda dels monitors, els infants van fer un trencaclosques que explicava el cicle del consum. En acabar, es va lliurar un document igual que el trencaclosques perquè l'infant pogués treballar els conceptes a casa, amb la família.

La xapa responsable, en què els infants van poder confeccionar la seva pròpia xapa personalitzada amb l'objectiu d'oferir missatges clars sobre la temàtica de la festa.

Taller de maquillatge, on els nois i noies van parlar amb els monitors sobre el que vol dir consumir amb responsabilitat, mentre es pintaven la cara.

Sabem estalviar?: aquest taller es va informar als infants d'accions diàries i casolanes que els consumidors, grans i petits, poden fer per contribuir a l'estalvi d'energia, al reciclatge o la reutilització de materials i objectes quotidians. Aquest taller es va dividir en dues seccions, ubicades en un laberint. Un cop acabat el circuit es va lliurar el diploma de l'estalviador.

A més dels tallers, el moll de la Barceloneta va acollir dos escenaris per on van desfilar al llarg de tot el matí del 18 de març tot tipus d'actuacions musicals i d'entreteniment.

A l'escenari principal hi van intervenir Jordi Amenós i la seva banda, la cantant Beth, el quintet cOda, Xazzar i el malabarista Boni. En el més petit, des de les 11 del matí fins a les 14.30 hi van intervenir el mag Sergi Buka, el combinat de circ Áticus-Tilt i l'espectacle teatral de Galot Teatre.

A més dels espectacles que es van poder veure als escenaris, durant tot el matí va haver-hi animació al carrer amb Claret Clown, que va copsar i emmarcar les millors instantànies dels assistents, la companyia La Tal i les peripècies de Boni i els seus ginyes amb rodes.

Consuelo Chaves

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Primera edició dels Diàlegs Universitaris a Santa Anna

■ Una iniciativa de la Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona i la Fundació Joan Maragall

BARCELONA.— Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, va donar el 15 de març el tret de sortida als Diàlegs Universitaris a Santa Anna, organitzats per la Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona en col·laboració amb la

Fundació Joan Maragall. Sota el títol *El cristianisme en el context actual. La identitat dels cristians en la cultura contemporània*, Pujol va pronunciar una conferència a l'emblemàtica església de Santa Anna davant d'un auditori amb més de dues-centes persones.

Pujol va destacar que «el cristià té dret a l'orgull perquè Déu, sent amor per cadascun de nosaltres, ens dona consciència de la dignitat humana». A l'hora de prendre decisions de caràcter polític, Pujol va establir tres criteris evangèlics «que no sempre són fàcils de seguir». D'una banda, les benaurances, les quals «són fàcils d'entendre però difícils d'assumir». De l'altra, els talents que ens han estat donats gratuïtament. Finalment, la resurrecció, que suposa una exaltació de la vida. Recordant els seus anys de president de la Generalitat, va afirmar que «costa aplicar la doctrina de Jesús i, a més, crear riquesa al país per després poder-la repartir i observar les lleis».

Pel que fa a la identitat europea, l'expresident va considerar que «Europa és el resultat de tres aportacions bàsiques com són el judaisme, el cristianisme i la filosofia». Així mateix, cal afegir-hi el dret romà i la Il·lustració. «Els drets humans no haurien existit sense el cristianisme i no ens ha d'estranyar que hagin sorgit a Europa», va dir. Els reptes dels cristians

d'avui és «defensar els nostres valors sense por», una tasca no sempre fàcil.

Per a Pujol, la fe cristiana és «molt consoladora», ja que és una cultura de la vida com posa de manifest la resurrecció. Per això, «els cristians hem afrontar la vida basant-nos en la fe en la resurrecció». Aquesta fe, va afegir, ens dona confiança, «però també hem de ser humils: hi ha coses que ens fan sentir petits davant del gran misteri». De la necessitat de la fe, Pujol en va parlar a bastament: «Tothom té necessitat de fe, entesa com la necessitat

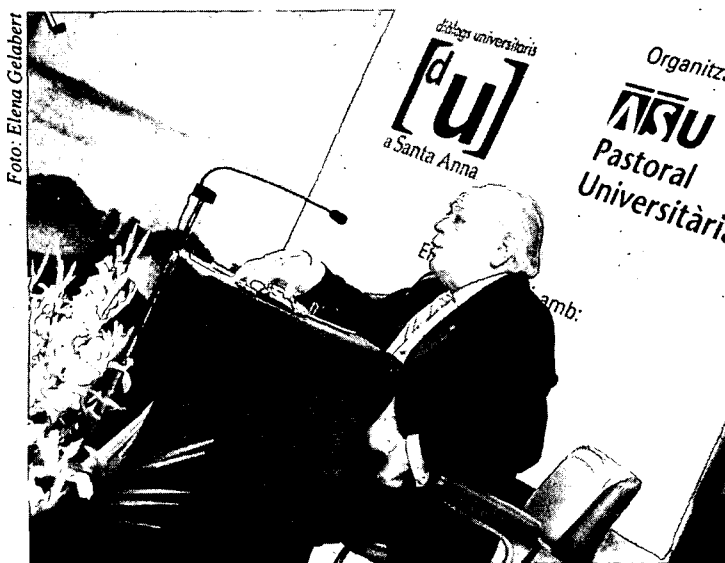
de creure en alguna cosa.» En aquest sentit, va comentar que «en un moment de crisi religiosa, apareixen moltes religions de substitució».

Els Diàlegs Universitaris a Santa Anna tenen com a objectiu obrir un espai de debat d'alt nivell on s'abordin temes que posin en relació el cristianisme i la cultura contemporània. Cada mes s'organitzarà un diàleg amb ponents d'una credibilitat intel·lectual contrastada per tal de generar un debat amb tots els assistents.

Aquesta iniciativa respon a una vocació de la Delegació d'Universitats de Barcelona de significar-se per la reflexió acadèmica dins i fora de l'àmbit universitari,

així com per crear mecanismes de difusió dels fruits d'aquesta reflexió entre la societat. L'organització dels diàlegs treballarà perquè es facin presents veus de la cultura contemporània que desenvolupin la seva tasca en diferents àmbits. El proper Diàleg Universitari a Santa Anna serà el dijous 10 de maig sota el títol *Implicacions ètiques del canvi climàtic*. Joan Grimalt, professor del CSIC i investigador mediambiental, serà l'encarregat de pronunciar aquesta xerrada.

Eulàlia Tort

Jordi Pujol va impartir la conferència inaugural.

Novahumanitas: la felicitat no és una utopia

És primavera! Si mirem al nostre entorn, veurem com la vida es desperta en tot tipus de vegetació. Si ens parem a deixar-nos sentir, a escoltar la nostra profunditat, descobrirem també moltes realitats que volen viure en nosaltres. Descobrirem moltes riqueses que ens portaran al Pare Déu, revelat per Nostre Senyor Jesucrist, qui és l'origen de tota la vida i de tot allò positiu que existeix. Novahumanitas és una psicopedagogia del creixement de la «persona» que, posant al teu abast els avenços de la psicologia humanista, vol ajudar-te a descobrir i a cuidar totes les llavors, totes les aspiracions de vida que portes dins teu. Vol ajudar-te a descobrir-les i a desenvolupar-les perquè es puguin tornar unes plantes fortes i puguin donar molts fruits.

Nosaltres pensem que la vertadera felicitat es dona espontàniament quan una persona és el que és en la seva profunditat, en aquella llavor única que cada persona porta dins i que Déu li ha posat. I creiem que totes les llavors són bones. Sols cal descobrir-les, tenir-ne cura i treure les pedres, les ferides que ens ha causat la vida, i que ens impedeixen ser nosaltres mateixos i viure de veritat. Tots portem grans potencials dins nostre. I també tots portem ferides, unes males herbes, que ens impedeixen ser el que som i ens fan mal a nosaltres mateixos i als qui ens envolten, unes herbes que cal arrancar.

El dilema important en la vida és «ser o no ser». Si ets el que ets, donaràs glòria a Déu, seràs eficaç i seràs feliç. Ets una persona oberta, desinstal·lada, i «buscador»? Desitges conèixer-te més i descobrir horitzons amplis i profunds per a la vida? Vols créixer en solidesa i en alegria de viure? Aspires a desenvolupar tot el teu potencial humà per sentir-te realitzat i per a ser més eficaç a nivell social? T'agradaria comprendre millor els altres per a estimar-los més? Novahumanitas pot ajudar-te: www.novahumanitas.org.

Les properes sessions de Novahumanitas tindran lloc a Barcelona, els dies 14-15 i 21-22 d'abril, de les nou del matí a les vuit de la tarda, al Secretariat Novahumanitas (c/ Àgila, 12); i a Lleida, els dies 27-29 d'abril i 4-6 de maig. Per a més informació: Josep Font Gallart, tel. 616 164 006. (N.H.)

Diumenge de Rams a la plaça de Can Mantega

BARCELONA.— El proper 1 d'abril, a les 12.00, la parròquia de Sant Joan M. Vianney, del barri de Sants de Barcelona, celebrarà el Diumenge de Rams. Un acte que fa gairebé cinquanta anys que se celebra. Un any més es recrearà, a la plaça de Can Mantega, l'entrada de Jesús damunt d'un pollí, amb la presència del grup d'apòstols i la benedicció de palmes i palmons. La presència d'aquest pollí (cedit per la família Munné) és la gran atracció per als més petits. L'actual director del grup d'apòstols és Josep Roca.

A finals dels anys cinquanta i en una excursió a *La Passió d'Esparreguera* organitzada per Mn. Mendoza, rector de la parròquia de Sant Joan M. Vianney, va sorgir la idea de fer aquest acte a la plaça de Can Mantega de Sants. Des d'aleshores, s'ha celebrat ininterrompudament. (C.C.)

La bona notícia...

Estadística de la vida religiosa

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Religiosa, el president de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer), Alejandro Fernández Barrajón, mercedari, va exposar una breu estadística de la vida consagrada masculina i femenina a l'Estat espanyol. Durant la seva intervenció, el P. Alejandro va posar en relleu la fidelitat dels religiosos a la seva vocació, que omple de goig cadascun i cadascuna d'ells. També va comentar les prioritats evangelitzadores dels ordes religiosos avui, entre les quals cal assenyalar el lliurament als més pobres i marginats.

El president de la Conferència va dir que a Espanya la vida religiosa gaudeix de bona salut, malgrat una feblesa aparent. No es pot negar la davallada de vocacions en tots dos sexes, però ha millorat la qualitat de formació que reben, així com les diverses activitats evangelitzadores, socials, educatives i sanitàries de tots els ordes i congregacions que s'han renovat i posat al dia.

Espanya és el país amb més persones consagrades d'Europa, després d'Itàlia. Segons el P. Alejandro, hi ha 63.702 consagrats i 15.166 missioners fora del país. Són 104 congregacions masculines i 259 femenines que apleguen més de 50.000 membres als quals cal afegir més d'11.000 vocacions contemplatives. Pel que fa als joves que es formen, hi ha 221 novícies, 369 novícies i més de 600 nois i noies de vots temporals.

Malgrat aquest potencial religiós considerable, sempre és poc en un món agnòstic i secularitzat. La bona notícia serà el dia que les comunitats cristianes estimin de debò la vida religiosa i estimulin en la família i en els fills nous aspirants i candidats per a la vida religiosa.

Francesc Gamissans

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

5 - 8 D'ABRIL
(Entrant el dia 4 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

cultura

L'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona ja navega per Internet

■ Un pas endavant per a la difusió de la cultura i la projecció de l'arxidiòcesi

TARRAGONA.— Amb una notable assistència de públic, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va presentar el divendres 2 de març la pàgina web que ha creat l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT) i que permet, a partir d'ara, consultar-ne bona part del fons documental.

L'acte va comptar amb la presència de l'actual director de l'AHAT, Mn. Manuel Fuentes, que va manifestar que la creació de la pàgina web respon a la voluntat que «l'acostament de l'arxiu al ciutadà i a la cultura sigui real», atès que és un bon instrument de difusió de la història i vitalitat de l'Església de Tarragona. En aquest sentit, el màxim responsable de l'arxiu va subratllar que, com és en aquest cas, «quan la informació està inventariada, cal que sigui d'accés universal».

Amb l'ajut de suport visual, Mn. Fuentes va explicar com està construïda la pàgina web, el seu maneig, els usos i la informació que se'n pot obtenir, partint del document més antic que es guarda i que correspon a una butlla del papa Urbà II, de l'any 1091, a través de la qual es promulgava la restauració de la seu tarra-

L'acte va ser presidit per Mons. Jaume Pujol.

gonina, un cop acabada la dominació àrab. Així mateix, va mostrar el quadre de classificació; que s'anirà ampliant, els catàlegs, els materials i els documents, com també una galeria d'imatges de gran utilitat per a la premsa. Cal remarcar que la web permet consultar i endinsar-se en la integritat dels inventaris, com ara el de l'arxiu sacramental —hi ha 4.600 llibres baptismals—, les causes del Tribunal Eclesiàstic fins a l'any 1900 o les actes notari-

als i testamentàries.

Pàgina web entenedora i atractiva

Per la seva banda, Jordi Altés, dissenyador del web, va esmentar que «s'ha procurat que la pàgina sigui clara, entenedora i atractiva, consensuada per tots els qui formem l'equip». Se sosté sobre una important base de dades que ha de permetre la gestió, tant documental com admi-

nistrativa, de l'AHAT, amb un llenguatge que possibilita passar del català a altres idiomes com el castellà o l'anglès.

El tècnic de l'AHAT, Joan Quijada, es va encarregar de presentar el butlletí trimestral que s'edita electrònicament amb el nom de *Quinze Libri* i que pretén ser l'instrument habitual de difusió de la tasca de l'arxiu. En aquesta primera edició va dedicat a l'anterior director de l'AHAT, Mn. Salvador Ramon, ja traspasat. Mons. Jaume Pujol es va congratular del que pot significar aquesta pàgina web com a pas endavant per «a la difusió de la cultura i projecció de l'arxidiòcesi» i d'eina important a l'abast dels investigadors i persones interessades a aproximar-se al passat.

L'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona va ser fundat per l'arquebisbe Francesc d'Assís Vidal i Barraquer el 1920. Formava part d'un ambiciós projecte cultural que havia de girar a redós de l'arxiu, el museu diocesà, la biblioteca del Seminari i altres iniciatives que havien d'ajudar a desenvolupar una universitat catòlica que el prelat pretenia fundar. Mn. Manuel Fuentes va significar que «d'alguna manera es pretén continuar aquell projecte inicial», pel que fa a la continuïtat d'una política de concentració d'arxius.

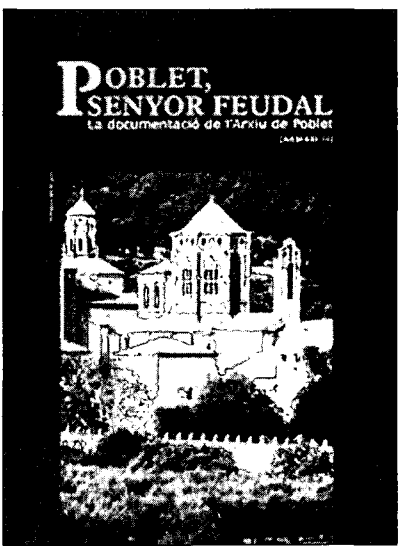
Joan Boronat

«Poblet, senyor feudal», nou recull del fons documental del monestir

POBLET.— El 17 de febrer va tenir lloc la presentació del llibre *Poblet, senyor feudal*, basat en la documentació de l'Arxiu de Poblet (armari III), del professor d'història moderna i escriptor Valentí Gual Vilà. La presentació va anar a càrrec del P. Francesc Tulla, prior del monestir de Poblet. El propòsit del llibre, de Cossetània Edicions, és descriure el fons documental de l'armari III de l'Arxiu de Poblet. A més, conté els índexs onomàstic i toponímic de l'armari II i del III elaborats per fra Xavier Guanter, bibliotecari del cenobi.

De *Poblet, senyor feudal* se n'ha fet una primera edició de 1.050 exemplars i és la continuació del llibre *Justícia i terra* —la documentació de l'Arxiu de Poblet de l'armari II—, escrit també per Gual, una edició que està ja exhaurida. El nou llibre està prologat per l'abat de Poblet, Josep Alegre, el qual destaca la importància del treball realitzat per l'historiador Valentí Gual, «on es posa de nou els documents prop de la vida, en un present viu, tot esperant que joves investigadors, amb aquest mateix entusiasme, portin a la llum una riquesa del passat».

Els arxius de l'armari III, que gràcies a la nova

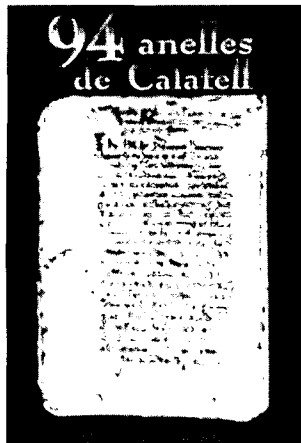
Portada del llibre.

publicació seran molt més accessibles, es distribueixen en dos apartats: un primer gran bloc dedicat als processos civils en què Poblet va ser part a causa del seu paper com a importantíssim senyor feudal. Destaquen, entre molts altres, els plets amb els comuns de Vimbodí i de Verdú, així com els conflictes derivats de l'explotació de la ingent massa forestal coneguda com el Bosc de Poblet. S'hi conserven les causes ordinàries, els arbitratges, les concòrdies, les declaracions dels testimonis, els al·legats d'advocats i procuradors i no sempre les resolucions, ja que l'exclaustració del 1835 va arribar quan la justícia encara no havia emès sentència. Un segon paquet de documentació correspon al patrimoni de Poblet. S'hi guarden els valuosos títols de propietat, un gran nombre d'establiments emfitèutics practicats per Poblet en els seus vastos dominis, les rendes percebudes, els comptes dels bossers i de l'administració en general, centenars de rebuts i cobraments de censos i els capbreus a què els vassalls del monestir es veien obligats perquè quedés clara i ben dibuixada la senyoria pobletana. El llibre es pot trobar ja a les principals llibreries. (J.B.)

Llibre sobre la vida de la parròquia de la Santa Creu de Calafell

CALAFELL.— L'Ajuntament de Calafell i la Comissió del 200 aniversari de la parròquia són els coeditors del llibre *94 anelles de Calafell*, obra de Mn. Isidre Torramadé, que va ser rector de la parròquia de la Santa Creu des del 1989 fins al 2003. El volum, que compta amb una presentació de Mn. Manuel Fuentes, canonge de la catedral de Tarragona i arxiver arxidiocesà, és del tot singular, atès que fa un cop d'ull a la tasca dels 94 rectors que han tingut cura del guiatge espiritual de les ànimes dels fidels de Calafell, partint des d'un llunyà Mn. Bernat Rosanes, qui va exercir el seu ministeri pastoral abans del 1303, fins a Mn. Eduard Arrufat, el rector actual. A més, el llibre ofereix una documentació molt important, ja que recull totes les visites pastorals efectuades a la vila des del segle XIV.

Es tracta, per tant, d'una aportació notable a la història de la població i no solament des del punt de vista eclesial, a través d'una lectura fàcil i atractiva. El llibre, que conté un excel·lent apèndix fotogràfic, es pot adquirir a la mateixa parròquia de la Santa Creu, plaça de la Constitució, 1, tel. 977 691 738. (J.B.)

Una aportació notable a la història de Calafell.

XIII Jornades de Comunicació Blanquerna

■ Entre els actes celebrats, va destacar un debat sobre les mines antipersones

BARCELONA.— Del 13 al 15 de març es van celebrar les XIII Jornades de Comunicació Blanquerna, organitzades per la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. L'eix central d'aquesta nova edició, que va tenir lloc sota el lema *Qui diu «por»?*, va ser el tractament de la por en els mitjans de comunicació. Entre la vintena de taules rodones i ponències que s'hi van dur a terme, va destacar un interessant col·loqui sobre les mines antipersones.

La Facultat de Comunicació Blanquerna organitza des de l'any 1993 les Jornades de Comunicació Blanquerna amb l'objectiu fonamental d'acostar els estudiants al món professional a través de conferències, taules rodones i debats, en els quals intervien personalitats del món acadèmic, empresarial o institucional. Amb el pas del temps, han esdevingut un espai de reflexió i de debat.

Les XIII Jornades de Comunicació Blanquerna van girar al voltant del tema genèric de la por i la seva interrelació amb els mitjans de comunicació: els mitjans com a portaveus de les pors socials o com a generadors d'alarma social, la por com a producte de consum en els seus múltiples vessants i la democràcia com a sistema que pretén garantir una societat sense pors.

El dimarts 13 de març es va organitzar un col·loqui que portava per títol *Mines antipersones. L'amenaça callada que impedeix la pau*. Hi van intervenir Lúcia Tovar, responsable de sensibilització de Moviment per la Pau —associació que treballa intensament des del 1996 en la lluita contra aquest tipus d'armament i en l'assistència a les víctimes que genera—, i Maria Gines Quiñones, coordinadora de la Campanya Colombiana contra Mines del departament de Nariño. El moderador del debat va ser el periodista i fotògraf Ivan M. Garcia.

«L'objectiu principal de les mines antipersones no és matar, sinó incapacitar o ferir les víctimes. Els seus efectes més comuns són amputacions, mutilacions,

Lidia Tovar, María Gines Quiñones i Ivan M. Garcia, durant l'acte.

lesions musculars i d'òrgans interns, cremades... És un dels tipus d'armament més desenvolupat i fatídicament precís de les darreres dècades», va explicar Ivan M. Garcia. També cal tenir en compte que retirar les mines que ja han estat col·locades és una tasca molt complicada. «Col·locar una mina —va dir el moderador del col·loqui— té un cost relativament barat, entre tres i dotze euros, però treure-les costa de 350 a 1.000 euros.»

Màquines de mutilar

Dissenyades especialment per provocar ferides greus sense arribar a matar, les estadístiques indiquen que el 90% de les víctimes de les mines antipersones són civils. Després de finalitzada una guerra, la seva presència en carreteres, camins i camps de conreu encara perdura com una amenaça constant per a la població i impedeix el retorn a la normalitat i el desenvolupament econòmic del país després del conflicte. «Aquestes mines —va assenyalar Lidia Tovar— poden continuar actives fins a una mitjana de cinquanta anys després de la fi d'un conflicte».

També va comentar que calia distingir entre les mines antipersones (MAP), les municions sense esclatar (MUSE) i les bombes de dispersió, que «són recipients que contenen entre 200 i 600 artefactes explosius en el seu interior». Es calcula que avui dia hi ha més de noranta milions de mines antipersones repartides en més de vuitanta països; això fa que es produeixin entre 15.000 i 20.000 nous accidents cada any. «S'activen per la pressió d'un pes molt lleuger. N'hi ha que tenen forma de papallona, amb colors ben cridaners. Això fa que els infants s'hi sentin atrets i que en siguin víctimes potencials», va afirmar Tovar.

El 3 de desembre del 1997 es va signar a Ottawa (Canadà) la Convenció sobre la prohibició de l'ús, emmagatzematge, producció i transferència de mines antipersones i sobre la seva destrucció. «Aquest tractat, que va entrar en vigor l'1 de març del 1999, és l'únic instrument internacional vinculant que tracta directament el problema de les mines», va manifestar la ponent. A hores d'ara, ha estat ratificat

per 151 estats d'arreu del món. Els Estats Units o la Xina, destacats productors de mines, encara no han signat el tractat d'Ottawa. Des de llavors, s'han destruït uns setanta milions de mines en estoc i la producció de mines antipersones està gairebé aturada.

Trastorns psicològics i emocionals

Maria Gines Quiñones va assegurar que el seu país, Colòmbia, és el quart del

món —després de l'Afganistan, Angola i Cambodja— amb una presència més gran de mines antipersones, concretament quatre milions. «Les víctimes d'aquests artefactes pateixen mutilacions físiques, però també trastorns psicològics, emocionals i socials per a tota la seva vida», va dir. Com a coordinadora de la Campanya Colombiana contra Mines del departament de Nariño, Quiñones vol conscienciar la població sobre el perill que comporten les mines antipersones i oferir-li alhora informació preventiva. Així mateix, proporciona tractament mèdic per a les víctimes.

«Dins del context de conflicte en què viu Colòmbia des de fa dècades, el problema provocat per les mines antipersones que ja estan col·locades i que continuen col·locant-se queda amagat per altres aspectes que són els que acostumen a atreure més l'atenció dels mitjans de comunicació, tant nacionals com internacionals: els segrestos, les accions violentes, les guerrilles, el narcotràfic, etc.», va revelar Maria Gines Quiñones. Tot i que Colòmbia va ratificar el setembre del 2000 el tractat d'Ottawa, «no hi ha voluntat política per solucionar aquesta qüestió», va constatar la ponent. (M.A.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El xef Tomàs

A la cuina del gran hotel restaurant Montsacopa d'Olot, avui dia habilitat com a residència de la tercera edat, recordo que en Tomàs, gran xef i pràcticament un pare per a mi, em va encarregar la feina de reunir cinc o sis ampolletes de restes de vi amb fons ja força tèrbol i, per tant, no apte per a ús normal a la taula. «Joan, aboca tot el vi que queda de les quatre ampolles que hi ha al magatzem a dins d'aquesta altra ampolla. Posa-hi una molla de pa amarada del vinagre de qualitat que tenim a sobre del mostrador de la cuina. Apropa l'ampolla al costat del forn ben calent. Procura no moure-la gens i tapa-la amb un drap de fibra. Aviat t'adonaràs que els llevats naturals del vinagre creixen. Al cap d'un mes, filtra el vinagre amb un drap net i tapa'l bé amb un suro. Obtindràs un vinagre de luxe.»

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Concert de Setmana Santa d'Esencia de Vida

BARCELONA.— El 29 de març, a les 20.30, té lloc a la parròquia de Santa Agnès de Barcelona (c/ Sant Elies, 23) el concert de Setmana Santa a càrrec del grup Esencia de Vida, sota la direcció de Damaris Galán. Aquest espectacle musical és un monogràfic inspirat en la Passió de Crist. La lletra i música dels temes interpretats són d'Esencia de Vida, llevat d'una versió d'una peça de Johann Sebastian Bach. L'entrada al concert és gratuïta. (C.C.)

Tot reivindicant l'obra de Carlos de Haes

■ El Museu Diocesà de Barcelona acull una exposició d'aquest gran artista

BARCELONA.— Bancaja presenta al Museu Diocesà de Barcelona la mostra *Carlos de Haes. Gravats i dibuixos*, inclosa en el programa «El paper de l'art», una sèrie d'exposicions monogràfiques del Museu de Belles Arts de Bilbao dedicades a l'obra sobre paper. Fins al proper 6 de maig es pot visitar aquesta exposició, que aplega més de cinquanta dibuixos i gravats de Carlos de Haes (Brussel·les, 1826-Madrid, 1898), un dels paisatgistes més importants de la segona meitat del segle XIX.

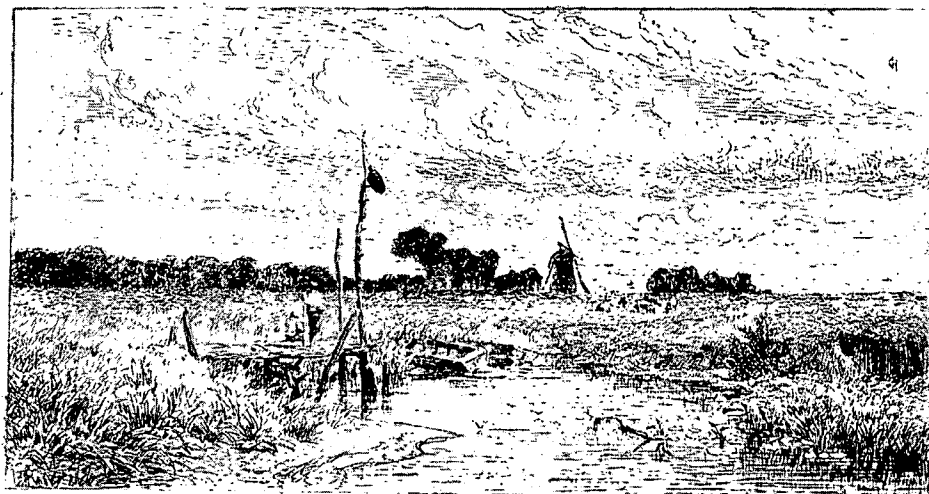
El 1835 la família de l'artista es va traslladar a Màlaga, on Carlos va rebre lliçons de dibuix. Aquesta primera formació, de caire academicista, li va proporcionar sòlids coneixements tècnics en els quals va basar tota la seva producció artística. El 1850 va tornar a la seva Brussel·les natal i allà l'estudi de la important tradició del gènere del paisatge i el descobriment de la pintura a l'aire lliure van determinar els seus temes i estil. El 1856 es va establir a Espanya, on va obtenir amb la seva pintura nombrosos guardons.

«La figura de Carlos de Haes va ser cabdal en la renovació del gènere del paisatge en la pintura espanyola», va afirmar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona en la presentació d'aquesta exposició organitzada per Bancaja i el Museu de Belles Arts de Bilbao. També va fer referència a la tècnica del gravat, caracteritzada per una «delicadesa exquisida». «El gravat no és

un art menor, sinó un gran art que cal reivindicar en la història de les arts plàstiques», va manifestar Mn. Martí Bonet.

L'exposició, que recull mig centenar d'obres de l'artista, pretén donar a conèixer les obres sobre paper, les quals no poden exposar-se de manera permanent pel fet que el suport en què estan realitzades és extremadament sensible a la llum i a les variacions ambientals d'humitat i temperatura. Haes va ser sobretot pintor, però durant un breu període de temps es va dedicar també al gravat, que «es va veure obligat a abandonar per motius de salut, ja que els àcids emprats per gravar danyaven la seua vista», va explicar Ana Sánchez-Lassa, conservadora en cap del Museu de Belles Arts de Bilbao i comissària de la mostra.

Els gravats, de dimensió reduïda, poden dividir-se temàticament en dos grans grups: els estudis de paisatge, d'herència romàntica i presos directament del natural, i una sèrie d'estampes on es presenten

«Paisatge holandès», aiguafort sobre paper.

tipus populars (un pastor, una aiguadara...), que probablement van ser concebuts per a alguna publicació il·lustrada. «Carlos de Haes va produir —va dir la comissària— una obra renovadora i de gran influència en tota una generació de deixebles que van configurar, juntament amb el mestre, una nova definició del gènere del paisatge. Allò que realment li importava era reflectir la grandiositat de la natura.» Carlos de Haes i el seu taller van recu-

perar la tècnica de l'aiguafort en el panorama artístic espanyol, a exemple del renaixement d'aquesta tècnica que, durant els primers anys de la dècada del 1860, s'estava produint a França a l'entorn de l'Escola de Barbizon. «Va ser un ressorgiment impulsat pels pintors paisatgistes, fet que condicionaria els temes i la manera de representar-los: entorns naturals plasmat amb un tractament pictòric», va assenyalar Sánchez-Lassa. (M.A.C.)

Preestrena eclesial d'una pel·lícula sobre el genocidi de Rwanda

BARCELONA.— L'arquebisbat de Barcelona té el privilegi de preestrenar el proper 31 de març, als Lluïsos d'Horta, la pel·lícula *Disparando a perros* (Regne Unit/Alemanya, 2006), basada en fets reals que van tenir lloc durant el genocidi rwandès del 1994. El film, protagonitzat per John Hurt i Hugh Dancy, narra la història d'un capellà catòlic i de l'escola que dirigeix a Kigali, la capital. Quan esclaten els tràgics esdeveniments que marcaran la història recent de la regió africana dels Grans Llacs, l'escola esdevé refugi per a milers de rwandesos, la majoria d'ètnia tutsi o hutu moderada, que fugen del genocidi. Davant de la indiferència de l'ONU, que abandona sense compassió els refugiats africans, el capellà i un dels voluntaris que acaba d'arribar a la missió per ajudar-lo es troben davant d'un gran dilema: marxar o quedar-se al costat del poble rwandès.

Disparando a perros («Shooting dogs») combina la història real de l'Escola Tècnica Oficial de Kigali amb el testimoni d'un prevere bosnià anomenat Vjeko Curic. Un dels productors del film i coguionista, David Belton, el va conèixer personalment mentre cobria per a la BBC el genocidi del 1994. Curic, que va ser un dels pocs capellans no africans que va restar a Rwanda durant el genocidi, el va protegir en diverses ocasions i, juntament amb ell, milers de rwandesos, als quals va ajudar a

fugir del país. El testimoni d'aquest missioner bosnià, assassinat poc després per assaltants desconeguts, és la inspiració per construir el personatge del P. Christopher, protagonista del film juntament amb Joe Connor, un jove professor que arriba com a voluntari a Rwanda.

La pel·lícula, segons explica Belton, tracta sobretot del «fracàs». «Mai com a

Rwanda he experimentat que havia fallat com a periodista —assegura—, i sé de molts altres professionals que han sentit el mateix. Vam abandonar el poble rwandès i un nombre incalculable de persones van ser assassinades.» I afegeix: «Comptàvem allà amb una força de l'ONU que va marxar, quan podia haver aturat la matança. El Consell de Seguretat va mostrar una covardia moral terrible. Els governs dels Estats Units i del Regne Unit van pressionar activa-

ment per assegurar que no s'enviessin més forces a Rwanda i durant més d'un mes es van negar a anomenar-lo genocidi.»

La preestrena a Barcelona, el proper 31 de març, de *Disparando a perros* està organitzada per la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. El film serà projectat, a les 21.00, al centre parroquial del Lluïsos d'Horta (c/ Feliu i Codina 7-9), seu de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. L'estrena oficial de la pel·lícula, que és distribuïda a Espanya per Lauren Films, està prevista per al 13 d'abril. (S.G.)

Cartell de la pel·lícula.

Salsa de tomàquet al perfum de vinagre

INGREDIENTS:

tomàquets

brou de pollastre

vinagre

PREPARACIÓ:

Primer de tot, prepareu una salsa de tomàquet alleugerida amb una mica de brou de pollastre. Després, afegiu-hi unes quantes gotetes de vinagre de qualitat. Aquesta salsa va molt bé per acompanyar la carn al forn.

Llibres per als més joves

Tot sobre els gats

La gata ha tingut gatets. Quan tenen tres setmanes, comencen a jugar plegats. Cadascun té el seu caràcter. N'hi ha de tímids i d'altres que volen manar. De seguida exploren l'entorn i descobreixen els sorolls i les olors. Aquesta col·lecció de llibres presenta, amb magnífiques fotografies i d'una manera didàctica, la vida dels animals. S'hi explica, en aquest cas, les races de gats que hi ha (siamès, persa, esfinx...), com cacen, si són uns animals nets, quant de temps viuen, etc. (C.C.)

Stéphane Frattini (text) i Jean-Louis Klein i Marie-Luce Hubert (fotografies), *El gat. Un felí d'estar per casa*. Editorial Cruïlla, Col·lecció Minizoo, Barcelona 2006, 30 pàg.

Viaatge a la felicitat

En Cleo, un cargol aventurer, emprèn un viatge a la ciutat. Allà coneix la Quelula, una cargol femella, i tots dos s'enamoren. En Cleo promet a la seva estimada una closca immensa com un palau per tal de fer-hi la seva llar. Però per assolir el seu objectiu, haurà de travessar una finca, plena de perills i d'animals que mai no havia vist (una musaranya, una aranya...). Aconseguirà en Cleo la seva promesa? El llibre conté deu preguntes perquè la mainada reflexioni sobre diversos temes. (C.C.)

Joaquín Nieto (text) i M. Ángeles Maldonado (il·lustracions), *Cleo, el caracol aventurero*. Editorial San Pablo, Col·lecció La Brújula, Madrid 2007, 107 pàg.

Aventures sorprenents

Aquests cinc llibres de cartró van adreçats als més petits de la casa. Al llarg de les seves pàgines, el protagonista, Leo Pardo, viurà aventures d'allò més divertides i sorprenents. En els seus viatges (al desert, a la muntanya, al Pol Nord...) sempre l'acompanya el seu bon amic Cino, un ratolinet força eixerit. Tots dos coneixeran persones i animals que els ensenyaran nous costums. Els cinc contes van inclosos dins d'una bosseta de roba amb la imatge d'un simpàtic lleopard. (C.C.)

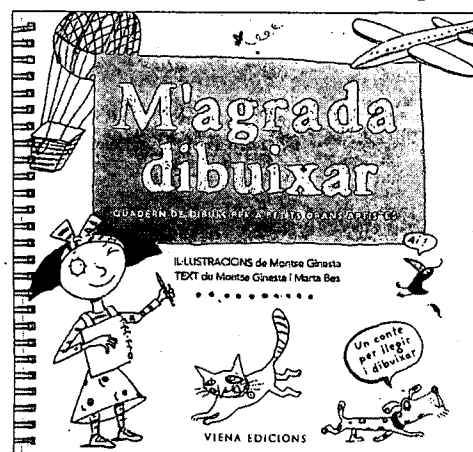
Gabriele Clima (text i il·lustracions), *Leo Pardo en la montaña; en el desierto; en el Polo Norte; en la selva tropical y en la sabana*. Editorial EDAF, Madrid 2005, 18 pàg. cadascun

L'exercici de la creació plàstica

Aquest llibre va adreçat a tots els infants a qui els agrada dibuixar i a tots aquells que encara no han descobert l'artista que duen a dins. A més d'estimular la imaginació a partir de l'exercici de la creació plàstica, les pàgines d'aquest quadern despertaran en els petits lectors altres habilitats, tan o més importants, com són la percepció de la realitat i la seva representació, l'expressió de les emocions o la investigació sobre la pròpia identitat. (C.C.)

Montse Ginesta (text i il·lustracions) i Marta Bes (text), *M'agrada dibuixar. Quadern de dibuix per a petits grans artistes*. Viena Edicions, Barcelona 2006, 80 pàg.

Un gran campió

No té gaires copes ni medalles, però és el campió en moltes coses. Per exemple, a inflar el flotador que té forma de cocodril per anar a la platja, a arreglar joguines i rellotges, a descobrir formes estranyes als núvols, a fer riure, a trobar tresors amagats... «Però el que m'agrada més de tot és quan el meu avi em gronxa. Aleshores, em sento com si fos jo qui tingués un rècord del món», explica la jove protagonista d'aquest conte. I el teu avi, també és un campió? (C.C.)

Carl Norac (text) i Ingrid Godon (il·lustracions), *El meu avi és un campió*. Símbol Editors, Col·lecció Símbol, Sant Cugat del Vallès 2007, 26 pàg.

Un clàssic sempre modern

Rosa Navarro Durán, catedràtica de literatura espanyola, ha estat la responsable de l'adaptació d'aquest text clàssic. *El Lazarillo de Tormes* és una història que vol narrar i denunciar —a través de les vivències del seu protagonista, des que és un nen fins que es fa adult— una societat que viu en la més extrema pobresa i lluita amb enginy i picardia per subsistir. Els dibuixos, suggeridors i divertits, són obra del reconegut il·lustrador Francesc Rovira. (C.C.)

Rosa Navarro Durán (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), *El Lazarillo de Tormes explicat als infants*. Editorial Edebé, Col·lecció Clàssics Explicats als Infants, Barcelona 2006, 176 pàg.

Descobrir nous mons

Una nena procedent de Romania és el nou personatge d'aquesta col·lecció de títols sobre infants d'arreu del món. Anteriorment s'han publicat llibres protagonitzats per joves sioux, massai, quixé, tamazic o malaiali. Amb ells sabrem com es viu a cada lloc, com es vesteixen els habitants d'aquells països, quins costums tenen o què mengen. Una manera excel·lent d'apropar els petits lectors a nous mons. Al final del llibre hi ha informació addicional sobre l'ètnia en qüestió. (C.C.)

Patricia Geis (text i il·lustracions), *Petita romaní*. Combel Editorial, Col·lecció Nens i Nenes del Món, Barcelona 2006, 32 pàg.

El pelegrí infatigable

Prologat per Mons. Dominique You, bisbe auxiliar de San Salvador de Bahía (Brasil), aquest volum descriu com ha influït el papa Joan Pau II en la història del nostre temps. S'hi explica el pontificat d'aquest pelegrí infatigable per la pau, caracteritzat pels nombrosos viatges pastorals que el Sant Pare va realitzar arreu del món, que sempre va comptar amb el suport de la joventut. Es tracta del segon volum d'una trilogia de còmics dedicada a Joan Pau II. (C.C.)

Dominique Bar, Louis-Bernard Koch i Guy Lehideux (text i il·lustracions), *Con Juan Pablo II. El peregrino infatigable*. Ediciones Palabra, Colección Libros Ilustrados, Madrid 2006, 40 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Remenant els arxius

L' no és, però, la Història, amb majúscules, del trasllat final del Sant Greal, ni cap altre episodi de la Guerra Civil espanyola o de la segona conflagració mundial; ni tan sols és la crònica de la França ocupada o de l'Alemanya victoriosa i derrotada. Si bé aquest és el marc on s'inscriu, i això no és pas poca cosa, no ha aspirat més que a enllaçar un parell de relats entranyables: la furtiva peripècia amorosa de Marina Barahona i Oriol Turmeda a l'exili i la de l'alemany Walter Ebert, que comparteix els ideals de la supremacia ària, però aquests es van esvaint davant l'horror. *L'abadia profanada* és, per damunt de tot, això sí, un cant a l'esperança i el més silenciós i líric clam de la humanitat maltractada» (p. 297).

Amb aquestes paraules conclou el llibre de Montserrat Rico Góngora, i són la millor síntesi crítica de l'obra. És important que les llegiu si us voleu endinsar en les seves pàgines, pel reclam del títol, i l'aparent promesa gràfica de la portada. No sabia dir si és una descàrrec de consciència de l'autora, perquè el possible lector sàpiga què trobarà en aquestes pà-

gines. La novel·la que recrea la recerca del Greal a Montserrat, com s'anuncia a la mateixa portada? Les desventures d'espanyols a l'exili després de la guerra civil del 36, les elucubracions de Himmler i els seus sequaços, les investigacions d'erudits, l'exposició de la història de la França medieval, la vida de Crist amb totes les teories del Jesús històric... massa coses en un sol volum, que podia haver estat apassionant si hagués tingut el do de la moderació! Perquè el lector queda aclaparat —i desconcertat— amb els salts mortals que s'hi donen per passar de la hipòtesi a la tesi, de la realitat a la ficció, del que és planerament prosaica al que és inesperadament líric.

Rico Góngora s'introdueix en temes interessants arxiconeguts, tant en la seva realitat històrica com en els processos

d'investigació, però no afegeix res de nou. La biografia que apunta al final de la seva obra dona fe de la seva feina de documentació, i són autèntics els protagonistes dels seus contactes en alguns moments, en què parla de la realitat històrica recent.

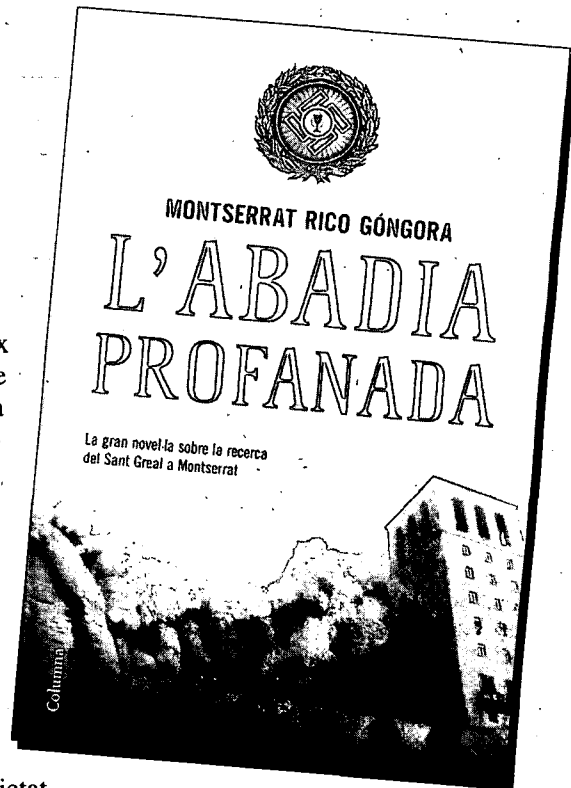
Sota l'ombra d'*El codi Da Vinci* es poden escriure, pel que es veu, mil històries, que donen pàbul a la imaginació més o menys desbordada. Però no és acceptable repetir fins a la sacietat divagacions com les que aporta quan parla de Jesucrist, al qual, una altra vegada, se l'envia al Caixmir, com en tantes altres obres mediocres que intenten redescobrir descendents de Rabbí de Natxaret i Maria Magdalena.

L'abadia profanada té, a més, dissertacions llargues, grotesques, sobre l'obsessió nazi de la puresa de la raça ària. Unes síntesis massa fàcils, que són més una diversió que una digressió. Difícilment podem creure uns obsessos per la qüestió de la raça, parlant del tema amb

tanta frivolitat.

I les aventures amoroses dels pobres diables espanyols exiliats, amb escenes d'un estrany i inesperat erotisme, deixen un mal gust de boca, per la inclusió artificiosa en la narració. En realitat aquesta és la part de la novel·la que dona certa qualitat i originalitat a les 304 pàgines d'aquest desconcertant llibre de Montserrat Rico Góngora.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 50,47€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Eliminatòries de semifinals de La Sardana de l'Any

El 13 de març es va obrir la darrera etapa del certamen promogut per la Federació Sardanista de Catalunya, previ a la proclamació de la sardana més popular de l'any 2006.

Durant la fase prèvia de la 18a edició de *La Sardana de l'Any*, que es va tancar el 25 de febrer, s'ha completat l'audició de les 80 sardanes seleccionades per un jurat d'entre totes les estrenades al llarg del 2006. Ara, en la fase de semifinals, que va començar el primer cap de setmana de març i que es perllongarà fins al 13 de maig, se succeiran noves eliminatòries per a la classificació dels 10 títols que es disputaran aquest preuat títol de popularitat. La votació dels seguidors d'aquest certamen determinarà el resultat i la classificació per a la final. La participació està oberta a tothom, a través d'Internet i en col·laboració amb una trentena d'emissores de ràdio d'arreu del país.

Les sardanes classificades per a la semifinal de la 18a edició de *La Sardana de*

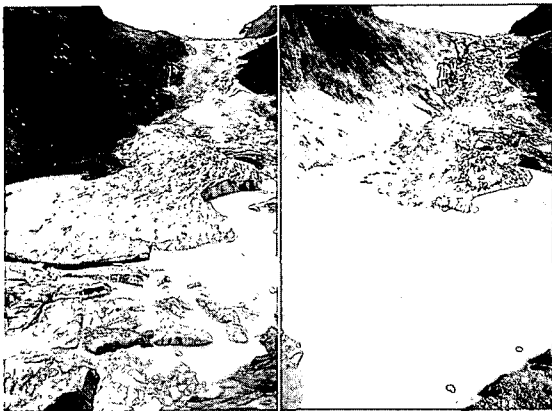
l'Any són les següents: 50 aplecs de Gràcia i Mariona de Jordi Paulí; *Estimat Miquel* de Carles Santiago; *Per la llibertat* de Xavier Forcada; *El meu amic Narcís* de Joan Puig; *Violetes* de Jesús Ventura; *Complicitats de tardor* i *Cordialment* de Joan Lázaro; *Sentiments de joventut* d'Albert Font; *Companys* de David Estanyol; *Essència d'aplec* d'Enric Ortí; *Enyorança i plenitud* de Max Havart; *Dibuixant il·lusions* d'Alfred Abad; *Del Moll a l'Arbreda* de Josep Cassú; *Camèlia* de Joaquim Soms; *Joiosa vila d'Amer* de Josep Solà; *El nen de Cors* de Lluís Pujals; *Present d'aniversari* de Jordi Molina; *Tiet Ferriol*, l'últim rossinyolet de Marc Timon i *Ripoll et recorda* de Maria Teresa Monclús.

La final de la 18a edició de *La Sardana de l'Any* se celebrarà el dia 26 de maig, a l'Auditori de Cornellà de Llobregat, en una gala on s'interpretaran les 10 sardanes finalistes i es proclamarà la guanyadora d'aquest certamen de popularitat. (C.C.)

Augmenten les alarmes motivades pel canvi climàtic

Més d'un lector haurà dit, veient el títol, que potser ja n'hi ha prou de parlar d'aquest tema. Però ens ha semblat que val la pena seguir important perquè només parlant-ne molt és com aconseguir que tothom se'n faci càrrec. El motiu de parlar-ne un altre cop és el fet que la Comissió Europea sobre Canvi Climàtic ha presentat ara un nou informe que fa estremir i que demana amb insistència que els 27 països de la Unió facin el que calgui per reduir almenys el 20% les emissions de gas contaminant abans del 2020. És necessari un canvi en la política energètica europea que faci disminuir sensiblement les emissions perjudicials a l'atmosfera.

Els investigadors han analitzat l'aire intercalat en els gels de l'Antàrtida en els últims 650.000 anys i han arribat a la conclusió que avui dia s'ha arribat a una situació veritablement excepcional: hi ha un 30% més de diòxid de carboni del que hi havia hagut de mitjana en tots aquests anys i un 130% més de gas metà. A part de l'efecte contaminant, que és prou clar, això fa pujar la temperatura global del planeta cada vegada més acceleradament. Tothom sap que el 2006 ha estat l'any més càlid de tots els coneguts d'ençà que es registren temperatures. Això comporta la retirada del gel de les glaceres i l'augment de

Retrocés d'una glacera als Alps suïssos entre el 1990 i l'actualitat.

sequeres, sobretot a la part meridional d'Europa, i la minva de precipitacions normals amb introducció de les precipitacions sobtades de caràcter tempestuós que provoquen inundacions i esfondraments de terrenys. Si això continua així, d'aquí a uns 70 anys els estius es faran insuportables a la nostra latitud i el turisme anirà a passar-los al Bàltic o al mar del Nord. El gel dels Alps minva tant que ja hi ha dificultats per preparar el concurs d'esquí alpí per a la Copa del Món. Moltes plantes es van traslladant cap al nord. Els ametllers han començat a florir a primers de gener en més d'un lloc del nostre país. I ja no cal parlar de molts altres fenòmens coneguts. I què hi pot fer el ciutadà d'estar per casa? Poca cosa, és clar, però si tots ens hi posem pot ser que s'hi noti una mica: estalvi d'energia no cremant gas per a calefacció sense absoluta necessitat, ni fent ús excessiu del condicionador d'aire a l'estiu, deixar el cotxe a casa i anar a peu tant com es pugui (recordeu que els metges també recomanen fer exercici) o bé usar el transport públic... i conscienciar l'ambient humà que ens rodeja parlant de la necessitat que tenim a escala mundial d'evitar que l'escalfament de la Terra passi a conseqüències pitjors.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

La història de la paleontologia ens diu que a l'hora d'interpretar la successió dels organismes corresponents als fòssils, com vam explicar als capítols 4-6, s'originaren dues teories oposades: catastrofisme (Cuvier, D'Orbigny, Agassiz) i actualisme (Lyell, Darwin). Què es pot dir avui dia d'aquelles postures que s'iniciaren al segle XIX? Els coneixements que tenim ara de la història de la Terra són molts més dels que es tenien aleshores i posseïm més instruments per resoldre per quin costat s'inclina la veritat i respondre a la qüestió amb una objectivitat més gran.

La distribució en eres i períodes que exposàvem al capítol anterior no s'ha fet tan sols per comoditat pràctica de dividir una història llarga de 4.600 milions d'anys en lapsos més curts per facilitar-ne l'estudi, sinó que hi ha raons objectives per distingir les diferents èpoques, ja que hi ha canvis notables que assenyalen finals o començaments de novetats biològiques de l'una a l'altra. Hi ha extincions d'espècies i aparicions de noves que fan variar el panorama de la vida, amb aspectes ben diferents al llarg dels períodes que es van succeir. Això ha de tenir una explicació. Recordem que ja cap al 1800 William Smith havia fet notar que hi havia diferències clares entre els grups de fòssils dels diversos estrats i que fins i tot ajudaven a caracteritzar-los. Hi ha canvis evidents que no són simplement graduals sinó de vegades força sobtats.

Són dues només les interpretacions possibles?

A primer cop d'ull sembla que cal respondre afirmativament a aquesta pregunta, perquè o bé hi ha canvis perquè les espècies evolucionen, o bé perquè se n'extingeixen moltes per la causa que sigui i les supervivents (o unes altres creades en aquell moment per Déu) els prenen el lloc que ocupaven les desaparegudes i s'expandeixen pels seus nínxols ecològics. La primera explicació és la que s'anomena

14 Catastrofisme o actualisme?

evolucionisme i, com que només admet canvis graduals, es va unir amb l'actualisme que afirma que tot ha passat en el passat d'una manera semblant a com actualment passen les coses; i la segona és el fixisme, que creu que les espècies són immutables i només veu possibles els canvis si hi ha catàstrofes naturals que provoquen extincions, i per això hagué d'admetre el catastrofisme.

El fundador de la paleontologia rigorosament científica, Georges L. Cuvier, era fixista; no creia que una espècie es pogués «transformar» en una altra. Rebutjava del tot la teoria evolucionista de Lamarck i deia que l'única explicació lògica dels canvis que apareixen en els grups d'organismes que han deixat fòssils en les diferents èpoques de la Terra era el fet d'haver-hi hagut grans catàstrofes successives, almenys quatre, que produïren extincions massives, però que possibilitaren que els supervivents poguessin ocupar els llocs que els havien deixat els desapareguts.

Charles Lyell amb *Principles of Geology* (1830-33) va exposar per primera vegada la teoria de l'actualisme que procurà justificar amb tots els recursos científics que trobà a l'abast. Havia tingut un precedent en James Hutton (1726-97) que, amb *Theory of Earth* (1796) havia enunciat el «principi d'uniformitat» per als fenòmens purament geològics: tot el que passa actualment a la Terra mostra el que ha estat passant sempre, és a dir, els processos d'erosió, transport, sedimentació i els fenòmens causats per la calor interna (volcans i terratrèmols) expliquen els canvis de tots els temps. Hutton no deia res encara del testimoni dels fòssils i creia que el factor principal de tots els canvis a la superfície del globus terraqüi, amb forma-

ció de noves roques, era el «foc» interior; teoria que s'anomenà *plutonisme*, oposada al *neptunisme* d'Abraham G. Werner, que afirmava que tots els canvis geològics eren deguts a invasions i regressions marines. Lyell acceptà l'uniformitarisme de Hutton (i en féu el principi de l'actualisme) però no el plutonisme que hi afegia, sinó que va fer una síntesi de plutonisme i neptunisme, reconeixent que els dos factors, oceans i calor interna, han intervingut i intervenen en els processos canviants de la superfície terrestre. Les dues teories no eren excloents, tenien totes dues una part de veritat i se'n podia fer la síntesi. I la diferenciació dels éssers vius al llarg del temps havia d'haver-se fet per evolució gradual, sense catàstrofes. Va ser la idea que Darwin s'esforçà a demostrar que era certa: la selecció natural unida a la variabilitat de les espècies és la que ha originat la diversificació actual. No hi han calgut catàstrofes per passar d'unes poblacions a unes altres. És totalment cert això? I no es podria conciliar evolucionisme i catastrofisme d'una manera semblant a com Lyell va unir neptunisme i plutonisme?

Les catàstrofes no són incompatibles amb l'evolució

L'actualisme va acabar sent admès per la quasi totalitat dels paleontòlegs. I s'arribà a afirmar que la inexistència de catàstrofes n'havia de ser una conseqüència. «El present és la clau del passat» es repetia constantment. Això volia dir que, per exemple, si es volia trobar l'explicació de com s'esdevingué la sedimentació en un antic golf de mar, només s'havia d'anar a estudiar el que passava en un golf actual. I no es pot negar: això va fer progressar els

estudis geològics i paleontològics. Una Terra tranquil·la i gradualista era la imatge de tot el que es podia dir d'ella des dels inicis i sempre. *Natura non facit saltus* es considerà un principi vàlid també en aquest sentit. Però es pot afirmar sense més que els cataclismes no han tingut cap paper en la història geològica? Es pot explicar tot del tot amb tan sols l'actualisme?

Quan el 1920 J. Harlen Bretz, de la universitat de Chicago, va descriure una sèrie de valls fluvials (o *scablands*, terrenys de crostes), pels volts de Spokane, a la zona oriental de Washington, com el resultat d'una inundació catastròfica durant l'època glacial, es va veure contradit per una munió de geòlegs tan convençuts de l'actualisme, que consideraven un disbarat científic parlar d'una catàstrofe; era anar contra un quasi dogma de la ciència. Però cap al 1940 Joseph T. Pardee va poder demostrar que efectivament aquella formació només es podia atribuir a un cataclisme: la ruptura d'un gran llac motivada per la fusió d'una glacera era l'única explicació que donava raó completa d'aquells *scablands*, cosa que es ratificà el 1965 quan un equip d'experts ho examinà tot un altre cop amb deteniment.

Això va fer que es veiés que hom no podia ser tan absolut en el principi de l'actualisme. Hi hagué altres troballes que ho confirmaren. No es pot excloure tot tipus de catàstrofes. La idea de Cuvier es veié que no era tan descabellada com s'havia dit. Avui ja ningú no exclou la intervenció d'algunes catàstrofes en el desenvolupament de la vida sobre el nostre planeta. El fet que el 99,98% de les espècies conegudes s'hagi extingit, moltes sense deixar descendència i precisament pel mateix temps molts grups alhora diverses vegades, cosa que ha facilitat establir la separació entre eres o períodes, fa augmentar la probabilitat d'haver-hi hagut extincions massives de tant en tant, i això s'ha d'haver realitzat per cataclismes que cal veure com s'han produït. Heus aquí un altre punt que ha d'estudiar la paleontologia actual.

TAG

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El velo pintado ****

Director: John Curran.

Guionista: Ron Nyswaner.

Intèrprets: Edward Norton, Naomi Watts, Live Schreibe, Toby Jones.

Gènere cinematogràfic: drama-romàntic.

Estats Units-Xina, color, 2006. 125 minuts. / Públic: adults.

Basada en la clàssica novel·la de l'escriptor W. Somerset Maugham, *El velo pintado* és una història d'amor ambientada als anys vint, que explica la història d'una parella anglesa: Walter, un metge de classe mitjana, i Kitty, una jove de classe alta, que decideixen casar-se de manera precipitada i establir-se a Xangai. En aquesta ciutat, Kitty s'enamorarà d'un altre home, amb el qual iniciarà una història. Quan Walter descobreix la infidelitat de la seva esposa, accepta en venjança una feina en un poble remot de la Xina assolat per una epidèmia letal. A desgrat, Kitty es veu obligada a acompanyar-lo. Tots dos emprenen un viatge

Una pel·lícula extraordinària.

que donarà sentit a les seves vides.

Edward Norton va comprar els drets de la novel·la —adaptada el 1934 amb Greta Garbo i el 1957 amb Eleanor Parker— fa vuit anys i, com a productor del film, va esperar un temps a rodar-la amb Naomi Watts de coprotagonista. Part important de la bellesa de la pel·lícula rau en el fet que està filmada en veritables racons amagats de la Xina, la qual cosa, unit a un bon disseny de producció, la fa visualment atractiva i coherent.

El guió de Nyswaner, que canvia alguns aspectes de la novel·la original, ofereix un relat profund —sobretot per al públic adult— del canvi interior cap a la maduresa i cap a un amor «no egoista» en els diferents aspectes de la vida: el matrimoni, la responsabilitat social i humanitària, el lliurament als altres i la capacitat de perdó. A això se suma el bon treball de Naomi Watts i Edward Norton, l'accent britànic del qual està molt aconseguit. Una d'aquelles pel·lícules que mereixerien més reconeixement comercial.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 0; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El jefe de todo esto ***

Director i guionista: Lars von Trier.

Intèrprets: Jens Albinus, Peter Gantzler, Benedikt Erlingsson, Iben Hjejle, Mia Lyhne.

Gènere cinematogràfic: comèdia.

Coproducció europea, color, 2006. 99 minuts. / Públic: adults.

Una comèdia atípica molt acceptable.

L'amo d'una empresa de tecnologia vol vendre-la. L'únic problema és que quan va fundar l'empresa, es va inventar un president fictici darrere del qual es podria aixoplugar cada cop que calia prendre decisions incòmodes. Quan els potencials compradors insisteixen a parlar directament amb el president, no li queda cap més remei que contractar un actor en atur per fer de «president». L'actor no triga a descobrir que és un peó en un joc que posa a prova la seva (inexistent) talla moral.

Seguint l'estil que caracteritza aquest director (*Bailar en la oscuridad*, *Dogville*, *Manderlay*), Trier s'atreveix amb una comèdia en la qual es barreja representació i realitat. El paper de l'actor reflecteix molt bé les febleses dels qui viuen aquesta professió: certa tendència a l'egocentrisme i a la dramatització innecessària o el desig de denúncia social que es veu ofegat per unes altres implicacions no tan nobles. El to paròdic i una mica hiperrealista no impedeix mostrar també les flaqueses de qui té el poder i no sap assumir responsabilitats. En definitiva, sense ser la millor peça del director danès, sí que és una comèdia atípica i per sobre de la mitjana.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Ratónpolis ***

Directors: David Bowards i Sam Fell.

Guionistes: Dick Clement, Ian La Frenais, Chris Lloyd, Joe Keenan i Will Davies.

Gènere cinematogràfic: animació-aventures.

Estats Units, color, 2006. 90 minuts. / Tots els públics.

Roddy St. James és un ratolí domèstic convençut que té la vida solucionada. Quan una rata de claveguera anomenada Sid apareix per la pica de la cuina i decideix que allò és xauxa, a Roddy no li queda cap altre remei que desfer-se de l'intrús i l'atrau cap al «remolí». Però el pla de Roddy es torna contra ell i acaba desapareixent per l'inodor cap al món subterrani. Hi descobreix una gran metròpoli i coneix Rita, que té una missió molt peculiar. Si Roddy vol tornar a casa, Rita i ell hauran d'escapar de les urpes del malvat Sapo que odia tots els rosegadors i que trama un pla horrible per acabar amb ells.

Els directors van animar els personatges de plastilina per ordinador, cosa que els va permetre una mobilitat més senzilla i expressiva que amb l'animació *stop motion*. El resultat és divertit i ben resolt. És una d'aquestes cintes que agrada tant grans com petits i que es gaudeix sense alts i baixos

Un film d'animació d'allò més divertit.

gràcies als *gags* humorístics i musicals encertats.

Una de les grans qualitats de *Ratónpolis* és la gran quantitat de detalls que guarneixen la història i la recreació d'un món inexistent. Per poder apreciar la pel·lícula en tot el seu univers «animat» cal veure-la més d'un cop, prestar atenció als personatges secundaris i al decorat i gaudir de la seva gran qualitat tècnica.

• Extres DVD: idiomes i subtítols (anglès, castellà, català i portuguès), documentals, música, jocs interactius, etc.

• Humor: 2; acció: 1 i 1/2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

▶ **Gente de mente**

Dissabte - 22 h. - Cuatro

Arriba la moda dels jocs d'agilitat mental a la petita pantalla. Cuatro és la cadena encarregada d'aquest espai que presenta Antonio Garrido, un actor sortit de *Los simuladores* que imprimeix caràcter a aquest entretingut concurs.

Garrido, des d'una pantalla enorme, dirigeix als concursants preguntes sobre lògica, memòria visual o rapidesa mental. Amb una dinàmica acceptable, unes proves que poden seguir-se des de casa i uns consells pràctics sobre com treballar el múscul cerebral, *Gente de mente* esdevé una de les millors opcions per a la nit dels dissabtes.

▶ **Smallville**

De dilluns a divendres - 20.40 h. - La 2

Una nova visió de Superman, que reinterpreta el mite des de la seva gènesi mitjançant efectes especials avantguardistes. L'adolescència de Clark Kent serà difícil, perquè creixerà entre les cendres de la tragèdia que va viure la població de Smallville fa dos o tres anys, com a conseqüència d'una pluja de meteorits. Interpretació acceptable i un guió, tot i que previsible, ben desenvolupat.

TAG

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-18.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00 *Radiofórmula*

20.00-21.00 *Parlem de salut*

21.00-22.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *TaxiCat FM*

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

20.00-21.00 *Endavant Espanyol*

21.00-22.00 *Buscant la llum*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

20.00-21.00 *Piscolabis*

21.00-22.00 *Per un grapat de pel·lícules*

23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *TaxiCat FM*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

20.00-20.30 *Cerdanya*

23.00-00.00 *Mirades*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.30-23.45 *Melòdies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 1

08.45 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.00 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.15 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

09.30 *Santa Missa*
Diumenge de Rams i de la Passió del Senyor.
Benedicció dels rams, processó i Santa Missa, des de Roma, presidit pel Sant Pare Benet XVI.

11.20 *Els camins de la calma*

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 2

17.00 *Pueblo de Dios*

Experiències, iniciatives, o entrevistes a persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 1

10.25 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

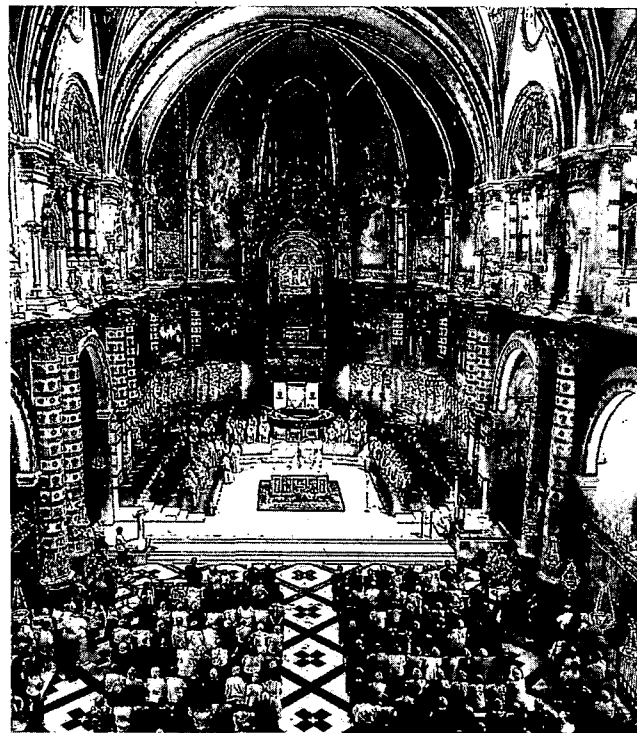
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Lleida 91.5

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

- **VIRTUTS I VALORS.**— La Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra ha llançat una pàgina web, www.unav.es/tmoral/virtudesyvalores, sobre les virtuts i els valors, que recull assaigs, articles i estudis sobre el tema.
- **CEP.**— El Centre d'Estudis Pastoral ha canviat de domini. La nova adreça és www.cepastorals.cat, i el correu electrònic, cep@cepastorals.cat.

Altres bisbats

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSOS I SACERDOTS.**— Del 9 al 14 d'abril, dirigits per Agustín Filguieras, a Olbeiro (Vilanova de Arosa, Pontevedra). Més informació: tel. 616 484 736.
- **JOVES.**— Del 20 al 22 d'abril, exercicis de trobada amb Déu per a joves, a la casa Santa Lluïsa (Chueca, a Toledo). Dirigeix: Mons. Francisco Pérez González, arquebisbe castrense i director de les Obres Missionales Pontificies. Més informació i inscripcions: tel. 616 887 861.

SETMANA SANTA

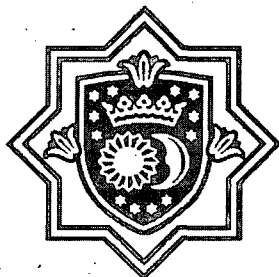
- **PARRÒQUIA DE SANT ANTONI M. CLARET.**— L'1 d'abril, a les 12.00, missa i benedicció de rams a la plaça Mercè Ródores de Sant Boi de Llobregat. Més informació: tel. 936 402 861 i 676 758 461.

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

- **CATEDRAL DE BARCELONA.**— L'1 d'abril, a les 10.15, cant de laudes; a les 11.00, benedicció de rams i eucaristia. Presideix les celebracions l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach; el 3, a les 11.00, missa crismal; el 4, a les 19.30, celebració penitencial comunitària amb absolució individual; el 5, a les 19.30, eucaristia; a les 21.30, rés de completes; el 6, a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 15.00, adoració de Jesús crucificat i sermó de les set paraules predicat per Joan Benito i Tolsau, canonge de la seu; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió

i mort del Senyor; a les 18.30, via crucis; el 7, a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 22.00, Vetlla Pasqual; el 8, a les 10.45, cant de laudes a l'església de Sant Sever; a les 11.30, eucaristia presidida per l'arquebisbe i benedicció papal.

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— L'1 d'abril, a les 11.00, benedicció de rams al claustre i missa (servei de guarderia); a les 13.00, benedicció de rams a la plaça de l'església i missa (servei de guarderia); a les 19.00, vespres solemnes; el 5, a les 19.00, concert de música litúrgica per Voci Sacre; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes); a les 22.30, vetlla de pregària durant tota la nit; el 6, a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor. Cant de la Passió i predicació de Ricardo Izaguirre. Hi participarà el cos de portants del Sant Crist de la Concepció; a les 18.00, via crucis pel carrer; el 7, a les 21.00, Vetlla Pasqual; el 8, a les 19.00, vespres solemnes amb processó. Presideix Mons. Joan Carrera. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552, a/e: purissima_concepcio@yahoo.com, web: www.concepciobcn.com.
- **PARRÒQUIA DEL SANT ÀNGEL CUSTODI.**— L'1 d'abril, a les 11.30, benedicció de rams; el 5, a les 20.00, celebració de la Cena del Senyor; el 6, a les 10.30, laudes; a les 12.30, celebració de la Passió; a les 19.00, via crucis; el 7, a les 21.00, Vetlla Pasqual. C/ Vilardell, 50 - Barcelona.
- **SANTUARI DE LA MARE DEL MONT.**— L'1 d'abril, a les 12.00, benedicció de rams i missa; el 5, a les 18.00, cena del Senyor; el 6, a les 18.00, celebració litúrgica; el 7, a les 22.30, Vetlla Pasqual; el 8, a les 12.00, missa.
- **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DESANTS.**— L'1 d'abril, a les 12.00, benedicció de rams; el 5, a les 20.00, cena del Senyor; a les 22.00, vetlla de pregària; el 6, a les 12.00, via crucis; a les 18.00, celebració de la Passió; el 7, a les 22.00, Vetlla Pasqual; el 8, misses a les 8.00, 11.00, 12.30 i 20.00. Pl. Bonet i Muixí, 5 - Barcelona.
- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DEL PORT.**— L'1 d'abril, a les 12.00, benedicció de rams; el 5, a les 20.00, celebració de la Cena del Senyor; el 6,

a les 18.00, celebració de la Passió; el 7, a les 22.30, Vetlla Pasqual; el 8, a les 12.00, missa. C/Sant Eloi, 9 - Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE SANT JOAN M. VIANNEY.**— L'1 d'abril, a les 12.00, benedicció; misses a les 9.30, 11.30, 12.30, 13.30 i 20.30; el 5, a les 19.00, celebració de la Cena del Senyor; el 6, a les 8.00, via crucis; a les 18.00, celebració de la Passió; el 7, a les 20.30, Vetlla Pasqual. C/Melcior de Palau, 56 - Barcelona.
- **BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR.**— L'1 d'abril, a les 12.15, benedicció de rams; a les 12.30, missa; el 5, a les 20.00, missa de la Santa Cena; el 6, a les 9.30, via crucis pel carrer; a les 18.00, litúrgia de la Passió del Senyor; el 7, a les 22.00, Vetlla Pasqual; el 8, misses a les 11.00, 13.30 i 19.15.
- **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS.**— L'1 d'abril, a les 13.00, benedicció de rams; el 5, a les 20.30, celebració de la Cena del Senyor; a les 23.00, hora santa; el 6, a les 10.30, via crucis; a les 17.00, celebració de la Passió; el 7, a les 22.30, Vetlla Pasqual; el 8, a les 13.00 i a les 20.00, missa. C/Mare de Déu del Port, 350 - Barcelona.
- **CENTRE PASSATGE.**— Trobada de pregària i compartir, de 20.00 a 21.00: el 2, *El prendiment*; el 3, *La tortura*, i el 4, *El camí de la Creu. La Creu. La Mort*. Més informació: passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599, fax 932 151 595, a/e: passatge@centrepasatge.com.
- **CATEDRAL DE GIRONA.**— El 3 d'abril, a les 17.00, missa crismal, benedicció dels sants olis; el 5, a les 19.00, missa vespertina de la Cena del Senyor; el 6, a les 11.00, litúrgia de les hores (ofici de tenebres); a les 17.00, celebració litúrgica de la Passió del Senyor; a les 22.00, processó del Sant Enterrament, acte final a l'escalinata de la catedral; el 7, a les 23.00, Vetlla Pasqual; el 8, a les 10.30, litúrgia de les hores; missa solemne del dia de Pasqua i benedicció papal. Presideix totes les celebracions el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

- **TIBIDABO.**— El 5 d'abril, a les 8.00, laudes; a les 18.30, missa vespertina de

la Cena del Senyor, presidida per Mons. Joan Godayol; a les 21.30, hora santa; a les 23.00, vetlla extraordinària; el 6, a les 8.00, laudes; a les 11.30, ofici de lectures; a les 12.00, via crucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; el 7, a les 8.00, laudes; a les 23.00, Vetlla Pasqual presidida per Mons. Godayol.

- **SOLIUS.**— El 5 d'abril, a les 18.00, missa de la Cena del Senyor; el 6, a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; el 7, a les 22.30, Vetlla Pasqual; el 8, a les 10.00, missa de Pasqua.
- **PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA.**— Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords: el 5 d'abril, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/Consell de Cent, 114 - Barcelona); el 6, a les 12.30, la Passió del Senyor; a les 14.00, dinar solidari; a les 15.00, via crucis amb projecció, a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/Benet Mercadé, 25 - Barcelona); el 7, a les 21.00, celebració pasqual i missa a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.
- **MONESTIR DE SANT MATIES.**— El 5 d'abril, a les 19.00, missa de la Santa Cena del Senyor; el 6, a les 17.00, solemne acció litúrgica de la Passió del Senyor; el 7, a les 22.00, Vetlla Pasqual; el 8, a les 11.00, eucaristia. C/Bellesguard, s/n - Barcelona.
- **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 5 d'abril, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a Getsemaní. Passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

- **GERMANDAT SANTÍSSIM CRIST REDEMPTOR I NTRA. SRA. DE LA SOLEDAT.**— El 6 d'abril, a les 18.30, processó interparroquial del Sant Enterrament, a Badalona, amb el recorregut següent: església de Sant Antoni, c/ Pérez Galdós, pl. Trafalgar, av. Marqués de Sant Mori, Dr. Bassols, Ctra. Antiga de València a la parròquia de la Salut. Més informació: a/e: cofrasoleda_badalona@yahoo.es, web: www.elektros.com/cofrasoleda_badalona.

- **MONESTIR DE SANTA MARIA**

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Des del carrer

Diplomat en Educació Física i jugador professional d'handbol, l'Oriol Gil va decidir l'estiu passat penjar les botes i seguir la crida que des de feia un temps sentia al seu cor. Així, va passar de la pista d'handbol al Seminari diocesà de Terrassa, on enguany ha iniciat el seu camí de discerniment cap al sacerdoci. Tot i que la dinàmica de la seva vida ha canviat substancialment, l'Oriol no veu, però, tantes diferències. Per a ell, el sacerdot té moltes similituds amb l'esport, encara que amb la gran diferència que la motivació que ho mou tot és l'amor a Déu i als altres.

El jove Oriol Gil ha canviat les pistes professionals d'handbol pel Seminari diocesà de Terrassa

«El Seminari s'assembla molt a un equip professional d'handbol»

—Què ho fa que un esportista professional deixi la seva carrera esportiva per entrar al Seminari?

—Més que deixar la meua carrera esportiva, jo diria que va arribar un moment de la meua vida en el qual em vaig veure obligat a escollir. D'una banda, tenia la possibilitat de continuar amb la vida que duia, conscient que m'estava resistint a Déu. De l'altra, em sentia cridat a deixar-ho tot i fer la seva voluntat. Es tractava d'una elecció existencial, de justícia amb Déu i amb mi mateix. He descobert, a més, que la vida de l'Esperit és la millor... i ho tinc comprovat per la mateixa experiència ja que jo vinc de la «vida del cos».

—Com ha estat el procés fins a arribar al Seminari?

—Encara immers en l'adolescència i a través d'un bon capellà, vaig començar a trobar respostes a les preguntes fortes que m'interpel·laven. Aleshores, vaig començar a pregar, a conèixer Crist i em va deixar fascinat. Vaig prendre un compromís fort amb Déu i l'hem mantingut junts durant aquests anys, mentre he estat jugant a handbol a diversos clubs d'Espanya: BM Granollers, Universitat de Granada, Pozoblanco de Còrdova, BM Osca i BM Corazo-

nistas de Saragossa. Ha estat com un estira-i-arroña: jo intentant pujar no sé què i ell empenyent-me per pujar aquesta muntanya, que és la meua vida, i fent-me aixecar la mirada per veure que el cim és la vocació. He entès, doncs, que tot allò que estava fent—jugar professionalment a handbol i ser mestre i coordinador d'handbol a Osca—estava molt bé, però... Mmm! Notava que el temps se m'escolava entre les mans i, això, em cremava per dintre.

—Però, pel que diu, no perdia gens el temps...

—Feia moltes coses però no m'omplien. Un dissabte érem a Alacant, a l'hotel, esperant que passessin les hores per anar al pavelló, jugar el partit i tornar a casa. Recordo tenir una sensació d'inutilitat i de buidor tan grans...! En el fons, el que el meu cor m'estava demanant eren compromisos forts pels quals lluitar, poder trencar-me per Déu i pels altres. Això era el que m'apassionava, però no ho acabava de veure clar. En un moment determinat vaig comprendre que la felicitat que Déu em regalava en el meu dia a dia l'havia de comunicar als altres de forma explícita i concretar-ho amb un canvi radical de vida. M'havia de fer tot per a

tots i pagar un deute que tinc amb Ell, pel bé que m'ha fet. I aquíestic! Al Seminari diocesà de Terrassa!

—Es poden arribar a trobar similituds entre un seminari i un club esportiu?

—I tant! En realitat els seminaristes formem part d'un equip, i en aquest cas, del millor equip. Tenim les millors condicions. És com jugar a divisió d'honor! Tenim bons entrenadors—el rector del Seminari i els formadors—, bona rutina de treball—els horaris i les celebracions litúrgiques—, un bon vestuari—l'antic convent de les monges santjoanistes de Valldoreix—, i molts recursos humans i espirituals... Malgrat tot, el millor que tenim, per descomptat, és Crist! Com a la pista de joc, també al Seminari cal entrenar a base de sacrifici i esforç. Al mateix temps cal una actitud d'humilitat i de disposició a aprendre. Volem millorar i la grandesa recau en el fet que t'esforces i treballes pel bé de l'equip, en aquest cas de la diòcesi, de tota Església i de Crist. Abans m'esforçava per ser el millor jugador i ser el millor equip. Ara el desig és contagiar l'amor de Déu!

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Més que un temple

La polèmica, tan viva aquests dies, sobre el traçat del tren d'alta velocitat i la Sagrada Família és significativa: demostra la sensibilitat d'un ampli sector de població, la seva valoració del temple, el seu sentit de la responsabilitat col·lectiva... Però no exhaureix el tema del 125è aniversari de la col·locació de la primera pedra de l'obra cabdal de Gaudí. Els barcelonins que, fa dos diumenges, van fer el gest d'abraçar el temple envoltant-lo amb una gran sardana de germanor feien més que reivindicar la seguretat futura de l'obra. Apostaven per la continuïtat de l'esperit que la informa, des de la primera pedra, que recordem i agraïm, a la darrera... que esperem.

Per copsar l'esperit de la Sagrada Família ens cal fer suma d'una llarga seqüència d'aportacions diverses i convergents. La del pare Josep Manyet que, ja el 1869, suggeria al bisbe Caixal la idea d'un temple barceloní dedicat a la Sagrada Família de Natzaret. Intuïa, el sant, amb perspicàcia, la necessitat d'una bona pastoral de la família de cara al futur. Ell mateix

hi faria una aportació bàsica, educativa, creant escoles que han arribat als nostres dies. I volia, encara, explicitar més en la societat del seu temps el model cristià de família. Així, va impulsar publicacions periòdiques, va fundar congregacions, va convertir-se en apòstol incansable de la família... En aquest context, un temple, enmig de Barcelona, dedicat a la Sagrada Família, havia de ser una peça clau. Després, Josep M. Bocabella, l'impressor i llibreter que, de jove, havia conegut sant Antoni M. Claret i Jaume Balmes, crearia l'Associació Josefina, que posaria en acció aquell desig i el convertiria en un primer projecte. També va ser Bocabella qui va comprar l'illa de l'Eixample on seria edificat el temple.

El 1883 es va produir una inflexió transcendental. El projecte definitiu del temple va ser confiat a Antoni Gaudí. La seva genialitat faria de pont entre el vessant més devocional on havia germinat la idea... i la creativitat innovadora de l'arquitecte de Reus, que havia de situar el temple a l'avantguarda de l'art; entre l'ambient carlí de La Hormiga de Oro que representava Bocabella... i el Cercle Artístic de Sant Lluc, de Torras i Bages.

A la col·locació de la primera pedra de la Sagrada Família hi assistiria, juntament amb altres figures senyeres de la societat catalana, el dramaturg Àngel Guimerà, autor de la lletra de *La santa espina*, estrenada vint-i-cinc anys després. Contemporàniament, el poeta Joan Maragall, amb els seus articles a *El Brusi*, com ara *Una gràcia de caritat*, acabaria de dimensionar la Sagrada Família com a llevat cristià en la ciutat del futur i signe d'una societat que no volia veure's atrapada en l'especulació del pam...

Ara que determinats mitjans de comunicació més o menys catòlics s'agraden tant de bescantar l'Església que peregrina a Catalunya i li recriminen que, en lloc de treure l'espasa de la beina (Cf Jn 18,11) s'esmerci més a salvar el país que a condemnar-lo (Cf Jn 3,17), ens ve bé de mirar-nos en l'esperit de la Sagrada Família i valorar-ne la força integradora.

Ara mateix

RIGOR

IMPLICACIÓ

CONFIDENCIALITAT

TRACTE PERSONAL

**ADMINISTRACIÓ DE FINQUES especialitzada en
EDIFICIS EN LLOGUER**

Via Augusta, 64 - 66, entl. - Tel. 93 217 78 88 - www.finalesgrau.com